

„Rebecca Serle descrie magistral
iubirea în toate formele ei.”

GABRIELLE ZEVIN

O vară italiană

DAMEN TANGO

REBECCA SERLE

Autoarea bestsellerului internațional
PESTE CINCI ANI

NEMIRA

„Rebecca Serle descrie magistral
iubirea în toate formele ei.”

GABRIELLE ZEVIN

O vară italiană

DAMEN TANGO

REBECCA SERLE

Autoarea bestsellerului internațional
PESTE CINCI ANI

NEMIRA

DAMEN TANGO

REBECCA SERLE este autoare și scenaristă de televiziune. A absolvit University of Southern Carolina și are un masterat în arte obținut la New School din New York. Primul său roman, *When You Were Mine* (2012) s-a bucurat de mare succes. Au urmat *Famous in Love* (2014) și *Truly, Madly, Famously* (2015), romane adaptate într-un serial TV. Apoi: *The Edge of Falling* (2014), *The Dinner List* (2018) și *in Five Years* (2020; *Peste cinci ani*, Nemira, 2020), care a devenit repede bestseller internațional, fiind nominalizat la Goodreads Choice Awards, la categoria Romance. Cea mai recentă carte a sa, *One Italian Summer* (2022; *O vară italiană*, Nemira, 2022), a intrat în topul celor mai așteptate cărți ale anului 2022 pentru membrii site-ului Goodreads. Îi place să trăiască la New York, deși petrece mult timp la Los Angeles, și apreciază comediile romantice ale regizoarei Nancy Meyers.

REBECCA SERLE

*O
vară
italiană*

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA FLORESCU

Designul copertei: © Laywan KWAN
Ilustrația copertei: © Henry SENE YEE
Caligrafia titlului: Raluca ILIE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea IANCU
Tehnoredactori: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Irina BARBU

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Alina SÂRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SERLE, REBECCA

O vară italiană / Rebecca Serle ; trad. din lb. engleză: Alexandra Florescu. - București : Nemira Publishing House, 2022

ISBN 978-606-43-1403-1

I. Florescu, Alexandra (trad.)

821.111

Rebecca Serle

ONE ITALIAN SUMMER

Copyright © by Rebecca Serle, 2022

All rights reserved.

Copyrightul prezentei ediții în limba română © Nemira, 2022

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, BRĂILA.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1403-1

Pentru mama, regina inimii mele.

Lungă să-i fie domnia!

„Pur și simplu, simt că am nevoie de mai mult timp... Chiar mă simt prinsă într-o ambuscadă, înțelegi? Știi, am crezut că am mult mai mult... timp. Am crezut că am toată vara să îți împărtășesc sfaturi despre muncă și viață, și viitor; chiar simt că aveam lucruri importante să-ți spun. Ah! În autobuz, ai grijă să alegi un loc bun, pentru că oamenii sunt creaturi care se obișnuiesc repede cu o situație, așadar, locul pe care îl alegi la început ar putea rămâne al tău tot restul anului, înțelegi? Alege un loc la geam, draga mea, fiindcă ai foarte multe de văzut!“

LORELAI GILMORE¹

¹ Lorelai Victoria Gilmore este unul dintre personajele principale din serialul de televiziune *Fetele Gilmore*, produs de compania Warner Bros (n. red.).

CAPITOLUL 1

Nu am fumat niciodată, dar e ultima zi de *shiva*² a mamei mele, așa că asta e. Țin o țigară între dinți, stau în curtea din spate și mă uit la ceea ce, acum câteva luni, era un colțar alb impecabil, dar care acum a ajuns jerpelit și murdar. Mama păstra totul curat. Ea păstra totul.

Regulile de viață ale lui Carol

- Nu arunca niciodată o pereche de blugi bună.
- Să ai mereu la îndemână lămâi proaspete.
- Pâinea rezistă o săptămână în frigider și două în congelator.
- OxiClean scoate orice pată.
- Ai mare grijă cu înălțătorul!
- Vara, pâza e mai bună decât bumbacul.
- Plantează ierburi aromatice, nu flori.
- Nu te teme de culori! O culoare puternică poate transforma complet o cameră.
- Să ajungi mereu la timp la restaurant, dar cu cinci minute mai târziu decât ora stabilită, când mergi în vizită.
- Nu fuma niciodată!

Ar trebui să menționez că nu mi-am aprins țigara.

Carol Almea Silver a fost un stâlp al comunității și a fost iubită de toți cei care o cunoșteau. În ultima săptămână, au venit să-și prezinte condoleanțele parteneri de afaceri și manichiuriste, femei de la templul ebraic, ospătari de la Craig's sau infirmiere de la spitalul Cedars-Sinai. Doi funcționari bancari de la filiera City National din Roxbury ne-au spus: „Obişnuia să ne aducă prăjituri de casă. Şi-avea mereu la îndemână numărul de telefon al persoanei potrivite, dac-aveai nevoie de ceva.” Au venit cupluri de la Brentwood Country Club. Irene Newton lua prânzul cu mama în fiecare joi la Il Pastaio. A venit până și

barmanul de la hotelul Bel-Air, unde Carol mergea să bea martini cu gheață. Toată lumea avea câte o poveste cu ea.

Mama era prima pe care o sunai pentru o rețetă („O cană de ceapă, usturoi și – nu uita! – un vârf de linguriță de zahăr”) și ultima pe care o sunai noaptea când nu puteai dormi („O cană de apă fierbinte cu lămâie, ulei de lavandă și pastile de magneziu”). Știa exact proporția de ulei de măsline și de usturoi din orice rețetă și putea cu ușurință să pregătească cina din trei ingrediente pe care le avea la îndemână în cămară. Avea toate răspunsurile. Chiar le știa pe toate. Eu, pe de altă parte, n-am habar de nimic și n-o mai am nici pe ea.

— Bună! îl aud pe Eric zicând dinăuntru. Unde-i toată lumea?

Eric este soțul meu și e ultimul vizitator de azi. Nu ar fi trebuit să fie așa. Ar fi trebuit ca el să fi fost aici tot timpul, stând pe scaunele joase și tari, blocat între casoletele cu paste și telefonul care sună încontinuu, strivit de pupăturile care te mânjesc cu ruj ale vecinelor și femeilor care își spun „mătuși”, dar, în schimb, el e la intrarea în casa care e acum doar a tatălui meu, așteptând să fie primit.

Închid ochii. Poate că, dacă nu-l văd, nu mă va mai căuta. Poate mă voi cufunda în ziua asta de mai ostentativ de luminoasă, în care soarele strălucește nonșalant, ca o femeie ce vorbește nepăsătoare la telefon în timpul mesei de prânz. Cine te-a invitat aici?

Bag țigara în buzunarul blugilor.

Încă nu pot concepe lumea fără mama, nu-mi pot imagina cum va arăta fără ea sau cine sunt în absența sa. Mi-e imposibil să înțeleg că n-o să mă mai scoată la prânz marțea, că n-o să mai parcheze în locul interzis de lângă bordură, în fața casei mele, ca să dea fuga înăuntru cu o pungă plină de minunății: cumpărături, produse cosmetice, un pulover nou pe care l-a descoperit într-un magazin de pe Fifth Street³. Nu pot să înțeleg că, dacă o apelez, telefonul o să sune și o să tot sune și n-o să mai răspundă nimeni la celălalt capăt ca să spună: „Katy, draga mea, stai o secundă. Am mâinile ude.”

Nu-mi imaginez cum mă voi împăca vreodată cu faptul că, pur și simplu, nu mai există brațele ei calde și primitoare. În care m-am simțit mereu acasă. Vedeți voi, mama a fost iubirea vieții mele.

A fost iubirea vieții mele și am pierdut-o.

— Eric, intră! Stăteai acolo afară? îl aud pe tata spunând în timp ce-l primește pe Eric în casă.

Eric este soțul meu, care locuiește în casa noastră din Culver City, la o distanță de 12 minute de aici. Cel care și-a luat concediu de la Disney, unde lucrează ca producător executiv, ca să fie alături de mine în perioada asta. Cel cu care mă văd de la 22 de ani, adică de acum opt ani. Cel care scoate gunoiul și care știe cum să fiarbă paste și care nu lasă niciodată capacul WC-ului ridicat. Cel al cărui serial preferat e *Modern Family* și care a plâns la fiecare episod din *Parenthood*. Cel căruia i-am zis aseară în bucătăria noastră (pe care mama m-a ajutat s-o decorez) că nu știu dacă mai vreau să fiu măritată cu el.

Dacă mama e iubirea vieții tale, cu soțul cum rămâne?

— Bună! spune Eric când mă vede și vine afară, mijind ochii.

Aproape îmi face cu mâna. Mă întorc. Pe masa din grădină e o bucată de brânză care se topește încet. Port blugi negri și un pulover de lână pentru că, deși e cald afară, înăuntru e foarte frig. Mamei îi plăcea să fie răcoare în casă. Și numai tata știe ce însemna asta.

— Bună, îi răspund.

Îmi ține ușa deschisă și pășesc înăuntru.

În ciuda temperaturii, casa e la fel de primitoare ca întotdeauna. Mama era designer, se ocupa de amenajări interioare și era foarte respectată pentru simțul ei estetic, cel care făcea dintr-o încăpere oarecare un cămin. Casa noastră e capodopera ei. Mobile mari, printuri florale și texturi cu multe modele. Ralph Lauren⁴ combinat cu Laura Ashley⁵. Un loc unde s-ar simți bine cineva care poartă o pereche de mocasini de la Tod's și o cămașă albă bine călcată, încheiată până sus. Iubea materialele: lemn, pânză, senzația pe care ți-o dă o cusătură bine făcută.

Mereu avea în frigider mâncare și vin, iar pe masă, flori abia culese.

Eu și Eric încercăm de trei ani să plantăm o grădină cu ierburi aromatice.

Îi zâmbesc lui Eric. Încerc să am mimica potrivită, să pară un zâmbet, ar trebui să-mi amintesc cum să fac asta, dar chiar nu mai știu. Nu mai știu cine sunt. Nu am habar cum să fac ceva, orice, fără ea.

— Katy, ești în doliu, mi-a zis Eric aseară. Ești într-o situație extremă; nu poți decide așa ceva acum.

Oamenii nu divorțează în timpul războiului. Mai lasă să treacă un timp.

Ce nu știe el e că am lăsat luni întregi să treacă. De când s-a îmbolnăvit mama, m-am tot gândit la cât de reală e căsnicia mea cu Eric. Decizia de a-l părăsi avea mai puțin de-a face cu moartea mamei și mai mult cu

conștientizarea faptului că suntem muritori. Ceea ce înseamnă că am început să mă întreb dacă asta era căsnicia în care voiam să mor, dacă asta era căsnicia care voiam să mă ajute să trec prin toate astea, prin boala mamei mele și prin ceea ce, inevitabil, va veni după aceea.

Nu avem copii încă. Doar eram noi înșine niște copii, nu?

Ne-am cunoscut când aveam 22 de ani, în ultimul nostru an la UC Santa Barbara⁶. El era un liberal de pe Coasta de Est, decis să intre în politică sau să facă jurnalism. Eu mă născusem în Los Angeles și eram profund atașată de părinții mei și de palmieri, o persoană care simțea că o distanță de două ore de mers cu mașina era mult prea departe de casă.

Aveam un curs comun: Cinema pentru începători, un curs facultativ la care întârziaserăm amândoi. S-a așezat în banca de lângă mine în prima zi a semestrului de primăvară: un băiat înalt și caraghios. Mi-a zâmbit, am început să vorbim și, până la finalul orei, își băgase pixul prin buclele mele. Pe atunci aveam părul lung și cârlionțat; încă nu începusem să mi-l îndrept până-l domesticesc de tot.

El și-a tras pixul și bucla s-a prins de el.

„Ia uite, sare!” mi-a spus, roșind. Nu făcuse asta pentru că era sigur pe el, ci pentru că nu știuse ce altceva să facă. Iar stânjeneala asta, gestul ăsta ridicol, un străin cu pixul în părul meu, m-a făcut să râd.

Apoi m-a invitat la o cafea. Ne-am plimbat prin parc și am stat împreună două ore. Mi-a povestit despre familia lui din Boston, despre sora mai mică, despre mama lui, profesoară de liceu la Tufts. Îmi plăcea cum vorbea despre ele, despre femeile din familia lui. Îmi plăcea că păreau să conteze.

Nu m-a sărutat decât peste vreo săptămână, dar odată ce am început să ieșim împreună, aia a fost. Nu ne-am mai despărțit, nu am avut certuri pline de mânie, nu am avut o relație la distanță. Niciunul dintre elementele definitorii ale unei iubiri de tinerețe. După ce am absolvit, el a obținut un post la *Chronicle*, în New York, așa că m-am mutat cu el. Ne-am instalat într-un mic apartament de două camere din Greenpoint, în Brooklyn. Lucram ca liber-profesionist, făceam copywriting pentru oricine mă angaja, mai ales pentru bloguri de modă care aveau editori gata să sară-n sus de bucurie dacă îi ajutam fie și numai cu gramatica. Era 2015, orașul tocmai își revenea după criza financiară, iar Instagramul abia ce intrase peste tot.

Am petrecut aproape doi ani la New York înainte să ne mutăm înapoi în Los Angeles. Ne-am luat un apartament în Brentwood, în capătul străzii pe care era și casa părinților mei. Ne-am căsătorit, am cumpărat „prima casă” mai departe, în Culver City. Ne-am construit o viață pentru care eram, poate, prea tineri.

„Eu aveam treizeci de ani când l-am întâlnit pe tatăl tău”, mi-a spus mama când m-am mutat înapoi. „Ai atât de mult timp în față! Uneori aș vrea doar să profiți de el!”

Dar îl iubeam pe Eric. Toți îl iubeam. Mereu m-am simțit mai bine în prezența adulților decât a tinerilor, așa a fost de când aveam zece ani. Și voiam toate însemnele care le-ar fi putut demonstra celorlalți că eram și eu adult. Părea firesc să începem de tineri. Nu mă deranja viteza cu care ne mișcam. Și nu m-a deranjat până noaptea trecută când, deodată, m-am putut opri să mă gândesc.

— Am adus tot ce-a sosit cu poșta, spune Eric.

Mama e moartă. Ce anume din ce ar putea fi scris pe o hârtie oarecare ar merita citit acum?

— Ți-e foame?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că tata l-a rugat pe Eric să întrebe și încă o secundă să-mi dau seama că, de fapt, răspunsul e „da”. Eric dă din cap și el că i-e foame, apoi, după încă o secundă, îmi dau seama că niciunul din noi nu știe să gătească. Mama gătea pentru tata, gătea pentru noi toți, și îi ieșea grozav. Făcea mic dejunuri elaborate: *frittata* cu brânză de capră și chifle. Salate de fructe și *cappuccino*. După ce tata a ieșit la pensie acum cinci ani, au început să mănânce afară și să stea pe verandă cu orele. Mamei îi plăcea să citească *The New York Times* duminica, apoi să bea o cafea cu gheață după-amiaza. Iar tata adora orice ce făcea ea.

Tatăl meu, Chuck, o idolatriza pe Carol. Considera că ea a agățat luna pe cer și a pictat stelele pe boltă. Dar marele secret, deși pentru el n-avea cum să fie un secret, era că eu eram marea ei iubire. Cu siguranță, l-a iubit pe tata. Nu cred că era vreun alt om pe lume cu care l-ar fi înlocuit, dar nu aveau o relație ca a noastră. Eu eram sufletul ei pereche, așa cum ea era al meu.

Cred că dragostea ei pentru mine era mai adevărată, mai pură decât cea pentru tata. Dacă ai fi întrebat-o „A cui ești?”, ar fi spus „A lui Katy”.

„Tu ești totul pentru mine”, îmi declara. „Tu ești toată lumea mea.”

— Mai sunt ceva resturi de mâncare în frigider, mă aud spunând.

Mă gândesc să pun niște frunze de salată pe o farfurie, să încălzesc niște pui și să prăjesc niște orez așa cum știu că-i place tatei.

Dar tata s-a dus deja să caute salatele de la La Scala, alea care nu s-or fi stricat prin caserole. Nu-mi amintesc cine le-a adus sau când, știu doar că sunt acolo.

Eric e tot în prag.

— Mă gândeam că poate-ar fi bine să stăm de vorbă, îmi spune.

Am plecat aseară și am șofat până aici. Am intrat în casă ca de alte mii de ori, cu cheia mea, și m-am strecurat sus, pe scări. Era aproape miezul nopții și m-am uitat în camera părinților mei, așteptându-mă să-l văd pe tata deja adormit, dar nu era acolo. M-am uitat în camera de oaspeți, nu era nici acolo. Am coborât în sufragerie. Acolo era, adormit pe canapea, iar pe jos, lângă el, zăcea poza lor de la nuntă.

L-am învelit. Nici nu s-a clintit. Apoi m-am dus sus și am dormit în patul lor, pe partea ei.

Dimineața, am coborât și l-am găsit pe tata făcând cafea. N-am suflat o vorbă despre canapea și nici el nu m-a întrebat de ce eram acolo sau unde dormisem. Ne iertăm unul altuia aceste mici ciudățenii, ne iertăm tot ce trebuie să facem pentru a putea supraviețui.

— Katy! insistă Eric când nu-i dau niciun răspuns. Trebuie să vorbești cu mine!

Dar nu am suficientă încredere în mine însămi, încât să stau de vorbă cu el. Totul pare extrem de greu și mi-e teamă că o să mă pun pe urlat, chiar dacă n-aș face nimic altceva decât pronunț numele mamei.

— Vrei să mănânci ceva? îl întreb.

— Vii acasă?

Are un ton ușor ridicat și îmi dau seama, nu pentru prima dată în ultimele luni, cât de puțin suntem deprinși cu disconfortul noi doi. Nu știm cum să trăim o viață a cărei fundație s-a surpat, pare-se. Nu ăsta-i viitorul pe care ni l-au promis, implicit, familiile noastre, educația noastră, căsnicia noastră. Noi înșine ne-am făcut promisiuni unul altuia într-o lume plină de lumină. Nu știm cum să ni le respectăm în beznă.

— Dacă ai vrea să vorbești cu mine, te-aș putea ajuta, spune Eric. Dar trebuie să vorbești cu mine!

— „Trebuie“, repet.

— Da, spune Eric.

— De ce?

Îmi dau seama cât de irascibil și de capricios îmi se pare ce spun, probabil, dar chiar mă simt copilăroasă.

— Pentru că sunt soțul tău. Hei, ăsta-s eu! De-aia-s aici. Asta-i ideea. Pot fi de-ajutor.

Deodată mă cuprinde o furie bine-cunoscută și îmi vin în minte, mari și sigure, cuvintele: „Din păcate, nu poți!”

Timp de treizeci de ani, am avut o legătură cu cea mai bună persoană din lume, cu cea mai bună mamă, cea mai bună prietenă, cea mai bună soție, *cea mai bună* în toate. Cea mai bună persoană din lume era a mea și acum nu mai e. Lanțul care ne lega s-a rupt și sunt copleșită de-a dreptul când îmi dau seama cât de puțin mi-a rămas, cum absolut orice altceva mi se pare de mână a doua de-acum.

Încuviințez dând din cap pentru că nu știu ce altceva să fac. Eric îmi dă niște plicuri.

— Ar trebui să te uiți la primul, îmi spune.

Îmi cobor privirea spre acesta. Are antetul companiei United Airlines. Simt că mi se încleștează degetele pe hârtie.

— Mersi!

— Chiar vrei să plec? mă întreabă Eric. Mă pot duce să iau niște sandviciuri sau orice altceva.

Mă uit la el, la cămașa lui Oxford și la pantalonii săi scurți kaki. Își mută greutatea de pe un picior pe altul. Are părul castaniu, prea lung la spate; la fel, și perciunii. Are mare nevoie să se tundă. Poartă ochelari de vedere. „Un tocilar tare arătos”, a zis mama când l-a cunoscut.

— Nu, îi răspund. E-n regulă.

Eric le spune părinților mei pe numele mic. Își scoate pantofii la ușa și își pune picioarele, în șosete, pe masa de cafea. Se duce singur la frigider sau pune săpun la baie când e nevoie. Asta e și casa lui.

— Merg să mă-ntind, îi zic.

Mă întorc pe călcâie, să plec, dar Eric mă apucă de mână. Îmi simt degetele reci apăsându-mi palma. De parcă ar bate în codul Morse doar două cuvinte: „Te rog”.

— Mai târziu, bine?

Și îmi dă drumul.

Urc scările. Trec prin holul cu lambriuri de lemn, trec de camera care era a mea, cea pe care am redecorat-o cu mama când eram în anul doi de facultate,

apoi din nou, când am împlinit 27 de ani. Are tapet cu dungi, un pat alb și un dulap plin de tricouri și rochii de vară. Toate produsele mele cosmetice zac, expirate, în dulăpior. „Ai tot ce-ți trebuie aici“, îmi spunea mama. Îi plăcea că puteam dormi acolo dacă se făcea târziu și că nu aveam nevoie nici măcar de periuță de dinți.

Mă opresc în pragul camerei ei.

Cât durează să i se estompeze mirosul? Mă gândesc cum a zăcut ea aici, când totul era pe sfârșite. Când infirmierele intrau și ieșeau ca niște fantome, când încăperea mirosea a boală, a spital, a ambalaje din plastic, a supă de legume și a iaurt stricat. Dar acum s-au dus toate urmele de boală, iar mirosul ei a revenit, ca un mugure de primăvară. Se menține în pături, în covoare, în perdele. Când deschid ușa dulapului, parc-ar fi acolo.

Aprind lumina, mă așez pe jos, printre rochiile și sacourile ei, lângă stivele de blugi călcați și împăturiți. Sub toate hainele puse pe umerăse. Apoi mă uit la plicurile pe care le țin în mână. Le las să alunece pe podea și îl păstrez doar pe primul. Îmi strecur degetul mic și se deschide. Cedează ușor.

Așa cum mă așteptam, înăuntru sunt două bilete de avion. Carol Almea Silver nu era genul de femeie căreia să-i scanezi biletul de avion de pe telefon la poarta de îmbarcare. Era genul de femeie care cerea un bilet așa cum se cuvine, pentru o călătorie așa cum se cuvine.

„Positano. 5 iunie.“ Peste șase zile! Călătoria mamă-fică despre care am tot vorbit ani buni de zile, materializată acum pe o bucată de hârtie.

Pentru mama, Italia a fost mereu cu totul și cu totul specială. Vizitase Coasta Amalfi în vara de dinainte să-l cunoască pe tata. Adora să descrie Positano, un orașel de coastă, drept „un paradis“. Tărâmul lui Dumnezeu. Adora hainele și mâncarea, și lumina. „Iar *gelato* chiar poate ține singură loc de masă“, spunea.

Eu și Eric ne-am gândit să mergem acolo în luna de miere, să luăm trenul din Roma și să trecem prin Capri; dar eram tineri, economiseam pentru o casă nouă și totul ni s-a părut extravagant și costisitor. Până la urmă, ne-am luat un bilet ieftin în Hawaii și am petrecut trei nopți la Grand Wailea Maui.

Mă uit la bilete.

Mama spunea tot timpul că voia să se întoarcă în Positano. Mai întâi, cu tata, apoi, pe măsură ce trecea timpul, sugera să mergem împreună. Și era foarte hotărâtă: voia să-mi arate locul care i-a rămas întipărit în memorie. Acea mecca pe care a găsit-o chiar înainte să devină femeie, soție și mamă.

— E cel mai spectaculos loc din lume! îmi spunea. Când eram acolo, dormeam până la prânz și apoi mergeam cu barca pe mare. Era un mic restaurant superb, Chez Black, în port. Mâncam paste și scoici stând cu picioarele în nisip. Îmi amintesc totul de parcă s-a întâmplat ieri.

Așa că am decis să mergem. Mai întâi, era o fantezie, apoi a ajuns un plan pentru mai târziu, iar, când s-a îmbolnăvit, a devenit luminița de la capătul tunelului. „Când mă voi face bine“ a devenit „Când vom merge în Positano“.

Am rezervat bilete. A comandat cardigane de vară crem și albe. Pălării mari, cu boruri largi. Am făcut planuri și ne-am prefăcut până la sfârșit. Până în săptămâna de dinainte să moară, tot mai vorbeam de soarele italian. Iar acum se apropie momentul de plecare în călătorie și ea nu mai e.

Îmi reazem spatele de marginea șifonierului. O haină mi se freacă de umăr. Mă gândesc la soțul meu și la tata, care sunt la parter. Mama s-a descurcat mereu mai bine cu ei. L-a încurajat pe Eric să lucreze la Disney, să ceară o mărire de salariu, să cumpere mașina pe care și-o dorește, să investească în costume mai bune. „Banii o să vină“, spunea mereu. „Nu vei regreta niciodată experiența.“

Mama l-a susținut pe tata când și-a deschis primul magazin de haine. Avea încredere că el își putea impune propria marcă și că puteau face produsele ei înșiși. Ea era responsabilă cu controlul calității. Își dădea seama dacă o bobină era bună sau nu de la prima vedere și se asigura ca fiecare articol vândut de tata să corespundă standardelor ei. A lucrat și la birou, a răspuns la telefoane și a preluat comenzi. I-a selectat și i-a pregătit pe toți angajații lor, i-a învățat ce sunt cusăturile ascunse și care-i diferența dintre pliuri și volane. Ea organiza petrecerile de aniversare și botezurile angajaților și ale copiilor lor. Mereu făcea prăjituri vinerea.

Carol știa cum să fie prezentă în viețile tuturor.

Și iată-mă aici, ascunzându-mă în șifonierul ei, căci mama nu mai e. Cum de nu am moștenit nimic din tot ce putea să facă? Singura persoană care ar fi putut să-i gestioneze moartea a plecat dintre noi.

Simt că mototolesc, fără să vreau, hârtia. O strâng tare.

Nu aș putea să merg. Nu am cum. Am o slujbă. Am un tată în doliu. Și un soț.

De jos se aude zăngănit de cratițe. Sunete care dovedesc lipsa de familiaritate cu dulapurile, cu vesela, cu coregrafia necesară în bucătărie.

Ne lipsește centrul de gravitație.

Asta e ce tot ce știu: mama nu mai e în casa asta, unde a murit. Nu e jos, în bucătăria pe care o iubea. Nu e în sufragerie, împăturind păturile și agățând pe pereți fotografiile de la nuntă frumos înrămate. Nu e în grădină, cu mânușile de grădinărit, tăind lăstarii de roșii fără rod. Nu e nici în șifonierul ăsta care încă miroase ca ea.

Nu mai e aici, deci nici eu nu mai pot sta aici.

„Zborul 363.“

Vreau să văd ce a văzut ea, ce a iubit înainte de a mă iubi pe mine. Vreau să văd unde a vrut dintotdeauna să se întoarcă, să văd locul acela magic care apărea așa de intens în amintirile sale.

Îmi aduc genunchii sub bărbie și îmi las capul pe ei. Simt că e ceva în buzunarul din spate. Bag degetele și scot țigara, acum caldă și strivită, care se dezintegrează când încerc s-o scot.

Te rog, te rog! spun aproape cu voce tare, așteptând ca ea sau șifonierul ăsta plin de haine să-mi spună ce să fac mai departe.

² Perioadă de doliu de șapte zile în cultura ebraică (*shiva* este cuvântul ebraic pentru cifra „șapte”) (n.tr.).

³ Fifth Street, arteră comercială de lux din Los Angeles (n. red.).

⁴ Unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați creatori de modă americani (n. tr.).

⁵ O faimoasă creatoare de modă galeză, caracterizată printr-un stil „romantic”, cu influențe de secol XIX (n. tr.).

⁶ UC este acronimul pentru University of California, Universitatea din California (n. red.).

CAPITOLUL 2

— Ești sigură că nu vrei să te conduc? mă întreabă Eric.

Stau în picioare la intrarea casei noastre, în care n-am idee dacă mă voi mai întoarce vreodată. Stau cu valiza în prag, ca un copil grijuliu.

Eric poartă un tricou polo roz-somon și blugi, iar părul îi e tot prea lung în părți. Nu i-am făcut observație și nici el n-a zis nimic. Mă întreb dacă își dă seama că are nevoie de o tunsoare. De obicei, eu îi făceam programare la frizerie. Deodată, incapacitatea lui de a-și tunde părul mi se pare, cumva, ostilă, ca un atac intenționat.

— Nu, Uberul e pe drum, îi spun ridicând telefonul. Vezi? Trei minute.

Zâmbește, dar e un zâmbet trist.

— M... bine!

Când i-am spus lui Eric că vreau să merg în Italia, singură, în călătoria plănuită pentru mamă și fiică, mi-a zis că e o idee grozavă. Credea că mi-ar fi prins bine o pauză: avusesem grijă de mama non-stop, timp de șase luni. Cu câteva luni mai devreme îmi luasem concediu de la agenția de publicitate din Santa Monica unde eram copywriter. Plecasem când pe ea o trimiseseră acasă pentru tratament și nu știam dacă urma să mă întorc. Nu că m-ar fi întrebat cineva. În momentul ăsta, nici nu știu dacă mai am o slujbă sau nu.

— O să-ți facă bine, spune Eric. O să te simți mult mai bine când o să te întorci.

Stăteam la masa noastră din bucătărie, cu o cutie de pizza între noi. Nu mă obosisem să scot farfurii sau tacâmuri. Lângă cutie nu era decât un morman de șervețele. Nu ne mai păsa.

— Nu e o vacanță, i-am spus.

Nu suportam ideea că aș putea vedea viața altfel după doar câteva săptămâni pe coasta italiană cea scăldată de soare.

— Nu asta am spus.

Vedeam bine că era cuprins de frustrare și că-și dorea, totodată, să și-o țină în frâu. Am simțit un fior de compasiune pentru el.

— Știu.

— Tot n-am vorbit despre noi.

— Știu, am zis din nou.

Mă întorsesem acasă cu câteva zile mai devreme. Am dormit amândoi în același pat, ne-am făcut cafeaua de dimineața împreună, am spălat rufele și am pus la loc farfuriile tot împreună. Eric s-a întors la muncă, iar eu am făcut o listă de oameni pe care să-i contactez: trebuia să scriu mesaje cu mulțumiri, să-i sun pe cei pe care nu-i sunasem încă, să merg la spălătorie cu hainele tatei.

Totul semăna însă prea puțin cu vechea noastră viață. Eu și Eric ne feream unul de altul ca niște străini într-un restaurant, atenți nu cumva să ne intersectăm.

— Te-ai întors acasă. Asta înseamnă c-o să rămâi?

La facultate, înaintea câte unui examen important, Eric îmi aducea mereu un sandvici de la un restaurant numit Three Pickles. Era cu emmental, rucola și gem de zmeură, și era delicios. Mă dusesse acolo la una dintre primele noastre întâlniri și insistase să comande pentru mine. Ne-am luat sandviciurile cu noi, am găsit o bancă și le-am desfăcut. Al meu părea topit, era de culoarea cerii pentru lumânări, dar gustul combinației de brânză cu legume piperate și zmeură înțepătoare era divin.

— Poți să ai încredere în mine, mi-a zis Eric atunci.

Știam că avea dreptate.

Am avut încredere în el să ne mutăm la New York, să ne luăm prima casă. Am avut încredere în el chiar și cât a durat tratamentul mamei. Când ne-am făcut toți patru planuri despre locul unde va fi îngrijită cel mai bine, despre medicamentele pe care să le ia și testele clinice în care să se înscrie.

Dar acum... Oare cum să mai am încredere în cineva? Cu toții am trădat-o.

— Nu sunt sigură, îi spun. Chiar nu știu dacă mai pot fi căsătorită cu tine.

Eric a oftat de parcă l-aș fi lovit în stomac. Și chiar asta făcusem. Fusesem rea și dură, nu trebuia s-o spun chiar așa. Dar îmi puneam o întrebare la care era imposibil de răspuns. Mă întreba despre viitorul pe care nu mi-l mai puteam imagina.

— E brutal ce spui, îmi zice.

Eric și-a pus o felie de pizza pe un șervețel. Era ridicol să facă asta acum. Să mănânce. Să *se-apuce* de mâncat.

— Știu, îmi pare rău.

Scuza mea l-a încurajat să continue.

— Putem trece prin asta împreună. Știu că putem. Am trecut prin tot împreună, Katy.

Am luat și eu o felie. Îmi părea un obiect străin. Nu eram sigură dacă trebuie s-o mănânc sau s-o duc afară și s-o plantez în grădină.

Problema e că, desigur, nu am trecut prin toate împreună, fiindcă nu am prea trecut prin nimic. Nu până acum. Viața noastră se desfășurase lin, ca un drum deschis. Nu avuseserăm parte de probleme, de gropi, ci doar de drum drept și lin cât vezi cu ochii. Eram, din multe puncte de vedere, aceiași oameni care fuseserăm la 22 de ani, când ne-am cunoscut. Era diferit doar locul în care trăiam acum, nu modul în care trăiam. Ce am învățat noi în ultimii opt ani? Ce abilități am căpătat, care să ne ajute să trecem prin ce treceam acum?

— E ceva prea mare, i-am spus.

— Vreau doar să fac parte din tot, îmi spune, uitându-se la mine cu ochii lui câprui, mari și rotunzi.

Înainte ca eu și Eric să ne logodim, le-a cerut mâna părinților mei. Nu am fost de față, bineînțeles, dar Eric povestește cum s-a dus la ei într-o seară, după serviciu. Ai mei erau în bucătărie, pregăteau cina. Până aici, nimic neobișnuit. Eu și Eric treceam adesea pe la ei, împreună sau separat. În seara aia însă i-a întrebat dacă ar putea vorbi ceva în sufragerie.

Noi doi tocmai ne mutaserăm în casa din Culver City. Aveam 25 de ani și eram împreună de trei ani, dintre care doi petrecuți la New York, departe de familia mea. Acum eram acasă, gata să ne clădim o viață împreună, aproape de ei.

— O iubesc pe fiica voastră, le-a spus Eric de îndată ce s-au așezat confortabil. Cred că o pot face fericită. Și vă iubesc și pe voi. Îmi place să fac parte din familia voastră. Vreau s-o cer de nevastă pe Katy.

Tata fusese încântat. Îl iubea pe Eric, fiindcă avusese un mod de a se integra în mijlocul nostru care îi permitea tatei să rămână capul familiei. Dacă i-ai fi întrebat pe oricare din ei, ar fi spus că ierarhia nu avea de ce să se schimbe. Dar mama nu a zis nimic.

— Carol, i-a spus tata. Tu ce crezi?

Mama s-a uitat la Eric și l-a întrebat:

— Voi doi sunteți pregătiți pentru asta?

Pe lângă bunătate și ospitalitate, mama avea o sinceritate care îi făcea pe oameni să o respecte și să le fie, în același timp, ușor teamă de ea. Spunea întotdeauna lucrurilor pe nume și la fel a fost și atunci.

— Știu că o iubesc, a spus Eric.

— Dragostea e minunată! i-a răspuns mama. Știu bine cât de adevărat e. Dar sunteți amândoi atât de tineri! Nu vreți să mai trăiți puțin înainte să vă așezați la casa voastră? Sunt atâtea de făcut și aveți atâta timp să fiți căsătoriți!

— Eu vreau să-mi trăiesc viața împreună cu ea. Știu că nu avem multă experiență, dar vreau s-o câpătăm împreună.

Mama zâmbise.

— Bine. Atunci cred că e cazul să vă felicităm.

Uitându-mă acum la Eric, care e la celălalt capăt al mesei, cu pizza între noi, mă gândesc că, poate, ezitarea ei inițială fusese îndreptățită. Că ar fi trebuit să fi trăit mai multe. Că nu înțeleseserăm cu adevărat ce jurăminte ne făceam. „La bine și la greu!“ Pentru că iată-ne acum, luând în piept ce a aruncat viața spre noi, și deja suntem distruși. Eu sunt distrusă.

— Voi pleca în Italia, i-am spus. Voi pleca în călătoria asta. Și cred că trebuie să păstrăm distanța cât voi fi plecată.

— Păi, sigur, doar vei fi în Italia! Așadar, e inevitabilă ceva distanță între noi, a adăugat, încercând să zâmbească.

— Nu, vreau să spun: trebuie să luăm o pauză.

Știam în momentul ăla că amândoi ne gândeam la un episod din *Friends* (*Prietenii tăi*), la ideea ridicolă și imposibilă că pauza plană, cumva, deasupra noastră, nu că era ca o mașină care iese din oraș la viteză maximă. Asta aproape m-a făcut să râd. Ce m-ar costa să-l iau de mână, să dau drumul televizorului și să ne culcușim împreună? Să mă prefac că tot ce se întâmplă nu e adevărat?

— Te gândești să ne despărțim?

M-a luat cu frig. Până în oase.

— Poate, îi răspund. Nu știu ce nume să-i dau, Eric.

Atunci și-a luat o postură stoică. O atitudine pe care n-o mai văzusem la el.

— Dacă asta vrei..., mi-a spus.

— Nu știu ce vreau acum, în afară de faptul că nu vreau să fiu aici. Ești liber, firește, să iei orice decizie.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă orice vrei să însemne. Înseamnă că nu pot fi responsabilă pentru tine acum.

— Nu ești responsabilă pentru mine! Ești *căsătorită* cu mine.

M-am uitat în ochii lui și el într-ai mei. M-am ridicat, am pus vasele la spălat și apoi m-am dus la etaj. Eric a venit la culcare peste o oră. Nu dormeam, dar luminile erau stinse și mă prefăceam, respirând în ritmul unui sforăit timid. El s-a strecurat în pat și i-am simțit trupul lângă al meu. Nu s-a întins spre mine, nici nu mă așteptam s-o facă. Am simțit greutatea spațiului dintre noi, și cât de uriași și de generatori de tensiune puteau fi câțiva centimetri.

Iar acum a venit Uberul. Telefonul se luminează cu un număr necunoscut. E șoferul. Răspund:

— Ies acum.

Eric inspiră și expiră.

— Te sunt din aeroport, îl asigur.

— Lasă-mă să te ajut!

Șoferul nu se dă jos din mașină. Eric îmi duce geamantanul afară. Mi-l urcă în portbagajul deschis.

Geamantanul e plin de rochii, pantofi și pălării pe care le-am ales împreună cu mama. De câte ori făceam bagajele pentru o călătorie, mama venea la mine, chiar dacă era doar o călătorie de un weekend. Știa cum să pună zece combinații de haine într-o valiză de mână („Trucul e să le faci sul, Katy”); și mai știa să poarte o pereche de blugi toată săptămâna. Era regina accesoriilor: o curea de mătase putea deveni cordeluță pentru păr, un colier masiv putea să facă dintr-o cămașă de zi una de seară.

Când Eric termină de aranjat bagajul, rămânem unul în fața celuilalt. E o zi de iunie anormal de răcoroasă pentru Los Angeles, port blugi, un tricou și un hanorac. Am o eșarfă voluminoasă de cașmir în bagaj, mama m-a învățat să am mereu una la mine. „Așa te poți culcuși pe orice pervaz”, spunea.

— Să ai o călătorie liniștită! îmi urează Eric.

Nu s-a priceput niciodată la minciuni. Eu sunt mai bună. Conversația pe care am avut-o atârnă grea între noi. Importanța a ceea ce urmează – o pauză, un divorț? – e în directă opoziție cu ceea ce e evident: că poate deja suntem niște străini. Că de acum vom merge în direcții diferite. Mă gândesc fugitiv: normal că oamenii divorțează și în războaie. Când totul explodează, cum să continui să speli rufele altcuiva?

Văd durere pe chipul lui Eric și știu că ar avea nevoie să-l asigur că totul va fi bine. Vrea să-i spun că-l iubesc, că o să rezolvăm totul. Că sunt a lui. Vrea să-i

spun: „Soția ta se va întoarce în curând. Viața ta va reveni în curând la normal.“

Dar nu pot face așa ceva. Pentru că n-am habar unde au dispărut și soția, și viața lui.

— Da, mulțumesc!

El se întinde să mă ia în brațe și mă feresc din reflex. Probabil fiindcă m-or fi luat prea mulți oameni în brațe săptămânile astea. Toți oaspeții aceia și-au pus, probabil, brațele în jurul meu. Și-au lăsat capetele pe umerii mei. Dar eu nu-mi amintesc. Mi se pare că n-am mai fost atinsă de luni de zile.

— Dumnezeu, Katy, glumești?

Eric își duce mâna la față și-și masează templele.

— La naiba! Și eu am iubit-o, să știi.

Își lasă capul în palme. A plâns săptămâna asta. A plâns la priveghiul ei și la prima zi de *shiva*. A plâns când au ajuns mama și sora lui, ca să ne ofere condoleanțe, a plâns și când au plecat. A plâns când l-a îmbrățișat pe tata și când i-a îmbrățișat pe prietenii cei mai buni ai părinților mei, Hank și Sarah. Nu știu ce simt în legătură cu durerea lui. Știu că e reală, bazată pe propria lui legătură cu mama, dar totuși îmi pare îngăduitoare. Mi se pare că lasă să iasă ceva ce trebuie închis bine. Aș vrea să se oprească.

Îi tremură buza de jos, încearcă s-o oprească, dar nu poate. Emoția asta a lui e mai puternică decât el și acum îl copleșește.

Îi pun mâna pe umăr, dar nu simt nimic din ce-ar trebui. Nu simt nevoia să-l protejez, nici nu-mi pare rău pentru el. Nu simt compasiune și nici nu-mi răscolește propria durere. Mi-e prea teamă. Dacă îmi dau voie să-i simt durerea, ce ar spune asta despre durerea mea? De când a murit mama, nu am plâns. Nu mă pot pune pe plâns acum, nu când trebuie să prind un avion.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău, Eric.

Eric zice că nu-i spun pe nume decât dacă sunt supărată pe el. Nu zic niciodată „Eric, hai să ne giugiulim“. Zic numai: „Eric, e ziua de dus gunoiul“; „Eric, mașina de spălat vase e plină.“ Dar nu sunt sigură că e așa. Am un milion de porecle pentru el: „Iubi“, sau „Iepuraș“, sau „Sexoșenie“. Dar „Eric“ e termenul meu preferat de alint. Adoram să îi spun pe nume. Iubeam particularitatea numelui său. A lui, unicul. Eric.

Nu sunt vreo romantică și nu cred că sunt o persoană prea sentimentală: sunt fiica lui Carol, o femeie care înțelegea importanța neutruului și în culori, și în temperament. Dar Eric e romantic. A păstrat tone de chitanțe, bilete de film,

brățări de acces la concerte. Le ținem în cutii de pantofi în garaj. E un bărbat care plânge la *Finding Forrester*⁷ sau citind rubrica „Iubire modernă” din *The New York Times*.

Îmi iau mâna de pe umărul lui. El își trece palma peste față. Expiră. Trage iar aer în piept.

— Trebuie să plec, mai spun o ultimă dată.

Eric dă din cap, nu spune nimic.

Și uite așa mă urc în mașină. Simt ceva care seamănă a ușurare, dar mai grea, mai densă.

— LAX⁸, îi spun șoferului, deși evident că știe. Are o aplicație și deja caută traseul.

— Douăzeci și trei de minute. Ce zi minunată și nu e deloc trafic!

Îmi zâmbește în oglinda retrovizoare.

În timp ce pornește mașina, îmi spun că *habar n-are*. Habar n-are că pentru cea de pe bancheta din spate nu mai există zile minunate.

⁷ În căutarea lui *Forrester* este un film lansat în anul 2000 care redă povestea unui adolescent de culoare ce a fost invitat să urmeze cursurile unui prestigios liceu privat (n. red.).

⁸ Acronim pentru Los Angeles International Airport, Aeroportul Internațional Los Angeles (n. red.).

CAPITOLUL 3

Nu e ușor să ajungi la Positano. Mai întâi, trebuie să zbori până la Roma, apoi să mergi de la aeroport până la gară, de unde să iei un tren spre Napoli. Din Napoli, trebuie să găsești o mașină care să te ducă de-a lungul coastei, la Positano.

Aterizez la Roma după treisprezece ore de la decolarea din Los Angeles, surprinzător de vioaie. Nu-mi place să zbor, nu mi-a plăcut niciodată. Iar asta e cel mai lung zbor pe care l-am făcut vreodată, ca să nu mai spun că e și primul pe care îl fac singură. Dar sunt ciudat de calmă în timpul lui. Chiar reușesc să și dorm.

Ajung rapid la stația de tren cu un taxi, iar drumul spre Napoli e o frumoasă călătorie de două ore prin peisajul rural italian. Am iubit mereu trenurile. Când locuiam cu Eric la New York, uneori luam trenul spre Boston ca să-i vizităm familia. Ador teatralitatea trenului: cum te poți uita pe geam ca să vezi ce anotimp este, cum totul se desfășoară acolo, pe sticlă. Frunzele roșii și portocalii, arse de toamnă, pământul acoperit de zăpadă în decembrie, care pare să grăbească venirea sărbătorilor ca o carioca roșie pe un calendar.

Italia rurală este exact cum mi-o imaginam: dealuri verzi, case mici, portocaliul câmpurilor amestecat cu cerul albastru ca lacrima.

Până ajung la gara din Napoli și zăresc un bărbat de la Hotelul Poseidon care ține un carton cu numele meu pe el, deja zâmbesc cu gura până la urechi.

Nu mai sunt în Erewhon, făcând cumpărăturile săptămânale și vrând să-i dau telefon mamei să-i spun că au ulei de măsline la ofertă și s-o întreb dacă vrea și ea. Nu sunt la marginea Canionului Fryman, uitându-mă la șinele de tren și așteptând să vină și ea la tura de biciclete de weekend. Nu sunt la Pressed Juicery, așteptând ca ea să coboare pe San Vicente, acoperită de pălăria ei cu boruri largi, ca să ne cumpărăm câte un Greens 3. Nu sunt acasă la mine; nu sunt acasă la ea. Sunt într-un loc nou, unde trebuie să fiu sprintenă, alertă, prezentă. Locul mă forțează să fiu prezentă, cum n-am mai fost de un an, poate

mai mult. Când mama s-a îmbolnăvit, ne-am concentrat numai asupra viitorului: grija pentru ce va veni, pentru ce se putea întâmpla. Aici nu e loc de gânduri, doar de acțiune.

Am ales Hotelul Poseidon pentru că e foarte aproape de locul unde a stat mama acum mulți ani și pentru că e un hotel de care-și amintea cu emoție. „Au cei mai amabili angajați“, spunea. „Oameni buni, cu adevărat.“ Era un hotel vechi – „totul e vechi în Italia“, zicea mama. Dar era fermecător, frumos și cald. „Are atâta personalitate și mustește de viață!“ spunea mama. „Iar terasa e sublimă, mereu scăldată-n soare“.

Îi dau valiza șoferului pe care îl cheamă Renaldo – cei de la hotel au fost atât de drăguți, încât l-au trimis să mă ia de la gară – și mă urc pe bancheta din spate a sedanului. E un Mercedes, ca multe taxiuri normale din Europa, dar tot mi se pare o extravaganta. Am ajuns la LAX într-o Honda Civic.

— *Buongiorno*, Katy! „Bună ziua!“ mă întâmpină Renaldo.

E un bărbat viguros, n-are mai mult de cincizeci de ani și pare o fire răbdătoare.

— Bun venit la Napoli!

Odată ieșiți din Napoli, peisajul e ca un tablou: clădiri de apartamente, femei care pun rufe la uscat afară, căsuțe de teracotă, tufișuri verzi de toate formele; dar, când ajungem pe coastă, începe să se întrevadă adevăratul farmec. Coasta Amalfi nu doar că se desfășoară în fața noastră, ci pare să ne cheme mai aproape. Se zăresc marea de un albastru curat și casele de pe coamele dealurilor.

— E absolut minunat! îi spun.

— Și n-ai văzut încă nimic! Așteaptă numai! mă îndeamnă Renaldo.

Când ajungem, în sfârșit, la Positano, înțeleg ce vrea să spună. De sus, de pe drumul șerpuit, se vede tot orașul. Hoteluri și case colorate îngrămădite pe stânci, de parcă ar fi pictate. Tot orașul e construit în jurul golfului. Arată ca un amfiteatru, de unde se vede spectacolul mării. Apa albastră, strălucitoare, spectaculoasă.

— *Bellissima*, no? „Frumoasă, nu-i așa?“ mă întreabă Renaldo. Numai bună de fotografiat.

Mă prind de portieră și las geamul în jos.

Aerul e fierbinte și dens și, fiindcă mergem la vale, tot mai aproape de oraș, încep să aud cicadele. Le aud țârâitul și simt toată voluptatea verii.

Am ales iunie pentru călătorie fiindcă e puțin înainte de sezonul turistic. „Din iulie, locul se transformă într-o casă de nebuni, spunea mama. E mai

bine să mergem în iunie, când e mai puțin asaltat de turiști, mai puțin aglomerat.“ Ea voia să se poată plimba liniștită pe străzi, fără să fie înghesuită de influenceri care fac poze.

Prietenii mi-au făcut liste cu restaurante unde se mănâncă bine și cu locuri pe care să le vizitez sau de unde pot să închiriez bărci pentru o zi, să plec până la Capri, și cu tot soiul de cluburi pe plajă presărate de-a lungul coastei, pentru care trebuia să iau taxiuri pe apă. Liste cu restaurante cocoțate pe dealuri, care nu aveau meniuri fixe, ci serveau feluri de mâncare proaspătă, ale căror ingrediente erau aduse de la fermele din jur. I le-am trimis pe toate mamei și ea a făcut tot desfășurătorul. Țin strâns în mână itinerarul nostru, stabilit până la ultimul minut. Îl pun la loc în geantă.

Când ajungem în vale, sunt întâmpinată de agitația unui orașel în plină vară. Femei în vârstă stau pe scăunele și ciripesc. Zăresc bărbați și femei pe Vespe. Se aud zgomotele tipice ale unei după-amieze târzii, agitate. Câțiva turiști rătăciți pe micul trotuar, cu telefoanele scoase, făcând poze. E vară în Italia și, deși se apropie ora cinci, e încă luminos și însorit. Soarele stă priponit sus pe cer, iar Marea Tireniană strălucește. Bărți albe stau încolonate pe apă, ca niște boboci. Totul e de o frumusețe nemăsurată, soarele pare să atingă totul deodată. Inspir și expir, și tot expir.

— Ah, iată-ne! spune Renaldo.

Parcăm la Hotelul Poseidon, care, la fel ca restul orașului, e cuibărit pe coama dealului. Intrarea e complet albă, iar scările sunt acoperite de un covor verde. Flori de toate culorile pământului ies din ghivece mari puse la intrare.

Deschid portiera și imediat mă cuprinde căldura, dar e primitoare. Mă îmbrățișează cald, deloc autoritar.

Renaldo îmi scoate valiza din portbagaj și urcă pe scări cu ea. Scot banii pe care i-am schimbat la aeroport; una dintre regulile lui Carol era să nu schimbi niciodată bani la aeroport („Cursul valutar e teribil!“), dar eram disperată. Îi întind câteva bancnote țepene.

— *Grazie!* „Mulțumesc!“ spun.

— Să vă bucurați de Positano, îmi răspunde. E un loc cu totul special.

Urc scările de la intrare și sunt primită de aerul rece din foaier. La stânga, o scară în spirală duce la etajul următor. Recepția e în dreapta, iar, în spatele biroului, stă o femeie ce pare să aibă în jur de cincizeci de ani. Are părul lung și negru, lăsat pe spate. Lângă ea este un tânăr care vorbește o italiană precisă, cu toate cuvintele bine pronunțate.

— *Ovviamente abbiamo un ristorante! È il migliore!*²

Îi fac semn femeii și ea îmi răspunde cu un zâmbet cald și primitor.

— *Buonasera, signora!* „Bună seara, doamnă!“ Cu ce vă pot ajuta?

E foarte frumoasă femeia asta.

— Bună ziua! Mă cazez la dumneavoastră. Am rezervare pe numele Silver.

Și ceva îmi apasă pe piept; e rece și dur.

— Da, spune femeia și expresia i se îndulcește plină de compasiune. Are o anume blândețe în ochi. Doar dumneavoastră, o săptămână, *si*, „da“?

— Doar eu, confirm dând din cap.

— Bine ați venit! îmi spune, ducându-și mâna la inimă și fața i se luminează cu un zâmbet.

Positano e un loc minunat pentru a fi singur, iar Hotel Poseidon e un loc perfect pentru a-ți face prieteni.

Îmi dă cheia camerei 33. Urc la primul etaj, apoi iau micul lift până la al treilea. Trebuie să închid ușile ca să pornească. Durează aproape cinci minute să parcurgă cele două etaje și decid să o iau pe scări restul șederii mele aici. Altă regulă de viață a lui Carol: „Nu lua niciodată liftul dacă poți urca pe scări și n-o să ai nevoie de exerciții la sală toată viața“. Când locuiam la New York, aplicam regula cu ușurință. Dar n-am reușit și în Los Angeles.

Camera mea e la capătul holului. Chiar lângă ușă e o mică bibliotecă unde poți face schimb de cărți. Bag cheia în broască și deschid.

Camera e aerisită și plină de lumină. Sunt două paturi alăturate, acoperite cu cearșafuri albe și păaturi subțiri, și în fața lor două dulapuri. De-o parte a camerei e o debara, iar de cealaltă, uși glisante, deschise larg ca să primească soarele după-amiezii. Merg spre ele și ies pe terasă.

Deși camera e mică, terasa este spațioasă. Pare să aibă vedere spre întregul oraș. Priveliștea panoramică cuprinde marginea dealului, hotelurile, casele și magazinele de pe coastă. Chiar sub mine, spre stânga, e piscina. Un cuplu se bălăcește cu picioarele în apă, cu paharele de vin lăsate pe marginea piscinei. Aud bălăceală, clinchet de pahare și râsete.

Sunt aici, îmi vine în minte. Ce văd e chiar Italia. Nu mă uit la vreun film în casa părinților mei sau pe canapeaua din Culver. Nu e vreun soundtrack și nici o poză. E viața reală. Nu am atins, nu am cunoscut majoritatea locurilor din lume. Dar sunt aici, acum. E ceva. E un început.

Trag în piept aerul curat și locul ăsta pare să dea pe dinafară de vară. E atâta frumusețe aici! Mama avea dreptate.

Mă întorc în cameră. Fac duș. Desfac tot bagajul, sunt fiica mamei mele, totuși, apoi ies iar pe terasă. Mă așez pe șezlong, cu picioarele sub mine. Peste tot în jurul meu, Italia crește. Simt aerul greu de căldură, de miros de mâncare și de amintiri.

Am reușit, spun, dar numai eu aud.

[2](#) „Sigur că avem un restaurant! Și e cel mai bun!“, în lb. italiană, în original (n. tr.).

CAPITOLUL 4

Clopotele oraşului bat ora şapte. Peste Positano se lasă seara. Îmi amintesc că mama vorbea despre Biserica Santa Maria Assunta şi despre clopotele sale care trezeau pe toată lumea. Se aud de departe, distante, ca prin vis, extrem de diferite de alarma *beacon* de pe iPhone-ul meu.

Mă duc la dulap şi găsesc rochiile pe care le-am adus cu mine. Aleg una albă, scurtă şi înfioată şi îmi pun o pereche de flip-flopşi aurii. După duş, părul mi s-a uscat singur şi-mi atârnă în bucle răzvrătite pe spate. În viaţa normală, mi l-aş fi uscat cu föhnul şi aş fi început lungul proces de îndreptare; dar, în ultima vreme, n-am făcut decât să mi-l spăl de două ori pe săptămână. Mult timp a atârnat fără viaţă, de parcă n-ar fi ştiut în ce direcţie s-o apuce. Dar acum buclele îşi revin, se trezesc din nou la forma lor de dinainte.

Îmi dau cu nişte cremă hidratantă şi cu pudră pe obraji. Apoi pun nişte luciu pe buze, iau cheia camerei şi cobor.

Ajung la etajul al doilea, aşa cum m-a învăţat recepţionera, şi acolo găsesc piscina şi restaurantul cu terasă. Mama mi-a povestit despre terasa asta. Cum planează deasupra întregului oraş, de parcă ar fi suspendată.

Câteva cupluri stau pe scaune cu tapiţerie roşie, iar chelnerii în cămăşi albe poartă tăvi cu şpriţuri cu Aperol sclipitoare şi boluri mici de ceramică pline cu gustări: măslina verzi, chipsuri de cartofi copti sau nuci sărate.

Un tânăr se apropie de mine. Poartă pantaloni negri şi un tricou alb pe care e cusut cu litere roşii Il Tridente, numele restaurantului.

— *Buonasera, signora!* Vă pot ajuta?

Îmi dau seama că mi-am lăsat itinerarul sus. Nu am idee dacă în seara asta aveam rezervare aici sau altundeva, dar n-am mâncat decât un *panini* în gară, acum aproape şapte ore.

— Se poate lua cina aici? întreb.

— Desigur, răspunde, zâmbind. Se poate orice. Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

— *Grazie!* îi spun și cuvântul sună foarte aspru și american.

Îmi face semn să îl urmez pe terasă.

— Pe aici.

Jumătate din terasă e ocupată de piscină, de șezlonguri și de un rând de măsuțe pe care sunt puse gustări și băuturi. În dreapta însă, e acoperită, ascunsă de lujeri de viță-de-vie și flori, cu lampioane atârinate deasupra. Peste tot sunt mese din metal alb acoperite cu pânze în carouri albe și roșii, iar chelneri cu cravate subțiri se fâțâie prin ușile de sticlă.

— Pentru dumneavoastră, îmi spune. Cea mai bună masă pe care o avem.

Mă conduce la o masă pentru două persoane, în capătul terasei, chiar lângă grilajul de fier. Panorama îți taie răsuflarea. Am loc în primul rând pentru a admira spectacolul soarelui care pare că nu va apune niciodată. Peste tot în jur lumina e aurie, lichidă și grea.

— E foarte frumos, îi spun. N-am mai văzut un loc ca ăsta.

Fiecare colț merită fotografiat. Mă gândesc la aparatul foto pe care îl am sus.
Mâine.

El zâmbește.

— Mă bucur mult că sunteți mulțumită, doamnă Silver. Suntem aici ca să ajutăm.

Plecă și un alt tânăr apare cu meniul, o sticlă de apă plată și un coș cu pâine. Despăturesc șervetul alb și iau o felie: e caldă încă, abia scoasă din cuptor. Torn niște ulei de măsline pe o farfurie ovală, pictată manual cu niște pești albaștri, și înmoi felia. Pâinea e delicioasă, uleiul de măsline e aromat. Mai mănânc imediat încă două felii.

— Doriți ceva de băut și de mâncat? întreabă chelnerul care s-a întors și își ține mâinile la spate.

— Ce-mi recomandați? întreb fiindcă nici nu am deschis meniul.

Acasă nu prea gătim; de obicei, comandăm sau mergem acasă la ai mei. Lui Eric îi place mâncarea italienească, dar se mulțumește și cu toate prostiile. Ne luăm pizza de la Pecorino, uneori chiar de la Fresh Brothers. Luăm mâncare chinezească de la Workshop, salate de la CPK. O dată pe săptămână, iau un pui copt de la Bristol Farms sau Whole Foods și niște pungi de broccoli și morcovi. Mereu m-am simțit ușor vinovată față de Eric fiindcă n-am moștenit priceperea mamei în bucătărie, dar mereu mi-a zis că e la fel de fericit ori cu un sandvici, ori cu o friptură.

Deodată, am revelația că nici nu-mi dau seama dacă am ieșit vreodată singură la restaurant. Nu-mi amintesc să mă fi așezat la o masă, să-mi fi luat un șervet, să-mi fi fost turnat un pahar de vin și să fi ridicat furculița să mănânc fără niciun pic de conversație.

Ospătarul îmi zâmbește.

— Salata de roșii și *ravioli* făcuți în casă. Simplă! Perfectă! Vreți și vin, nu?

— Da, cu siguranță.

— Excelent, *signora*! Veți fi foarte mulțumită.

Plecă și ia meniul, iar eu mă las pe spate în scaun. Mă gândesc la mama când era aici, acum mulți ani. Când se uita la aceeași priveliște. Tânără și fără griji, fără să aibă idee ce-i va aduce viitorul sau cum se vor așeza lucrurile pentru ea. Mă trezesc dorindu-mi să pot începe și eu de la zero. Să nu mă fi legat la cap cu atâtea: o căsnicie, o casă, o viață stabilă, determinată sau care, cel puțin, nu poate fi schimbată fără a fi distrusă.

— Doamnă Silver! aud o voce în spatele meu.

E femeia de la recepție. Stă în picioare, cu mâinile împreunate în față. Poartă o jachetă albă, bine călcată, închisă până sus și o pereche de blugi.

— Bună seara! îi răspund.

— Da, bună seara! Arătați foarte bine. Positano deja vă prinde bine.

Mă uit în jos, la rochia mea.

— Ah, mulțumesc!

— V-ați acomodat?

— Da, e minunat aici, mulțumesc, îi confirm dând din cap.

Ea zâmbește.

— Bine! Numele meu este Monica. Îmi dau seama că nu m-am prezentat mai devreme. Acesta este hotelul meu. Ne spuneți dacă aveți nevoie de orice, da? Suntem familia dumneavoastră aici.

— Bine. Vă sunt recunoscătoare.

— Mâine aveți o călătorie cu barca. La clubul de pe plajă, Da Adolfo, și o rezervare de prânz. Sezonul turistic e abia la început, așadar, dacă vreți să schimbați ora, nu e nicio problemă. Poate vreți să vă odihniți și să explorați puțin orașul mâine.

Îmi zâmbește cald, sincer. Mă uit dincolo de ea, la restul oamenilor de pe șezlonguri.

— Ar fi minunat, îi spun. Mulțumesc. Da, sună mai bine.

— *Perfetto!* îmi zice. Tony mi-a spus că ați comandat *ravioli* cu *ricotta* azi. Excelentă alegere! Mereu storc puțină lămâie peste ei, să le potențez gustul. Sper să vă placă.

Râd și asta mă surprinde, a trecut ceva vreme de când n-am mai râs.

— A ales el pentru mine.

— „Mereu ar trebui să-i lăsăm pe chelneri să aleagă mâncarea și pe constructori să aleagă lemnul“, îmi spune. E ceva ce zicea tata.

Se răsucesc pe călcâie, să plece, dar o opresc.

— Monica! Ți mulțumesc.

— Cu mare plăcere, îmi spune, zâmbind. Se uită spre terasă și adaugă: E o noapte minunată, mai adaugă înainte să se uite iar la mine. Măine merg la Roma cu afaceri pentru câteva zile, dar orice aveți nevoie, echipa mea vă poate ajuta să obțineți. Sper să vă placă aici, doamnă Silver. Suntem foarte bucuroși că ați venit aici, la noi.

Apoi pleacă.

„Ați venit aici, la noi.“

Când îmi povestea despre nașterea mea, mama zicea că era o noapte înghețată de iarnă. Pe atunci, ai mei locuiau într-un apartament din Silver Lake, nu departe de Sunset Boulevard. Dacă era să te ieși după mama, locuința lor era, mai degrabă, o căsuță în copac. Avea niște scări foarte abrupte și un stejar care trecea drept prin sufragerie.

Era apartamentul ei, iar tata se mutase acolo după ce se căsătoriseră. Nu mi-o pot imagina pe mama locuind de partea cealaltă a Interstate 405¹⁰, cu atât mai puțin în cartierul Silver Lake, care a rămas o comunitate de artiști boemi chiar și-n prezent. Ea e 100% o tipă din Westside¹¹, una clasică. Dar pe mine m-au adus acolo de la spital, învelită cu o pătură de lână albă. Mama spune că a fost singura dată când a văzut zăpadă în Los Angeles.

Fusese în travaliu vreme de douăzeci și șase de ore la spitalul Cedars-Sinai.

„Erai acoperită de păr“, îmi zicea. „Arătai ca un pui de maimuță“, adăuga tata. „Așa am știut că erai a noastră“, completa ea.

„Ai venit aici, la noi.“

Nu-i mai aparțin mamei. Nu-i mai aparțin nici tatei, care, la rândul său, nu-și mai aparține sieși, acum, când se învâрте singur-singurel prin casa care era a lor, făcându-și un program care nu mai are nicio importanță (în ce zile vine Susanna să-i facă și lui curățenie?). Nu-i aparțin nici soțului meu, căruia i-am

spus că s-ar putea să nu mai doresc să fie soțul meu. Nu știu cum să-mi găsesc centrul fără ea, pentru că asta eram: eram fiica lui Carol Silver. Acum sunt, pur și simplu, o străină.

Iată că sosesc și roșiile. Tony le așază mândru pe masă.

— *Buon appetito!* îmi urează. „Poftă bună!”

Ridic furculița, împung o roșie și gust cea mai dumnezeiască, dulce, coaptă, sărată chestie din viața mea. Le înghit pe toate: sunt de un roșu grandios, ca de mușcată și, odată cu ele, fac să dispară și toată durerea mea. Devorez ce e pe farfurie și încă un coș de pâine. Apoi vine și porția mea de *ravioli* – cremoși și ușori, niște norișori de *ricotta*. Delicioși! Storc niște lămâie, așa cum mi s-a sugerat.

Mi se pare că n-am mai mâncat de luni de zile și poate că așa e. N-am avut parte decât de porții încălzite la microunde, care, în ultima vreme, rămâneau neatinsse și erau aruncate în caserolele cu care veniseră. De pungi de chipsuri stricate, de mere veștede. Poate că toate acelea erau un soi de mâncare, dar nicidecum nu erau și hrană. Forța vitală din cina asta, din fiecare gură, e parcă un alt ingredient. Simt cum mă hrănește.

Clopotele mai bat o dată, dovadă c-a mai trecut o oră. Și, ca la un semn, nuanțele de galben și portocaliu de pe cer încep să facă loc unor tonuri de lavandă, de roz și bleu. Lumina îmbătătoare, impetuoasă și aurie devine mai delicată și evanescentă. Bărcile de la mal se strâng în șiraguri, ca un cor pentru un soare care se îneacă. E magnific. Mi-aș dori să vadă și ea. Ar fi trebuit să vadă și ea.

Câteva mese mai încolo, un cuplu îl roagă pe Tony să le facă poze. Amândoi se apleacă peste masă, înrămați parcă de lujerii care atârnă deasupra. Mă gândesc la Eric, aflat la mii de kilometri distanță.

Dacă ar fi fost aici, s-ar fi dus direct la masa lor și s-ar fi oferit să le mai facă niște poze, dacă vor. Apoi i-ar fi întrebat de unde vin. Și, în zece minute, m-ar fi rugat să ne alăturăm lor și am fi petrecut restul vacanței ca la o întâlnire a două cupluri. Eric vorbește cu toată lumea: cu asistenții de la Ralphs, cu doamna aflată în fața lui la rând pentru biletul de film, cu vânzătorii din piața fermierilor. Știe în detaliu arborele genealogic al lui George, poștașul nostru, și al celor mai mulți oameni cu care intră în contact pe o arie de zece metri într-o zi de marți. Și asta mă înnebunește, pentru că, din cauza asta, nu suntem niciodată singuri. De asemenea, urăsc pălăvrăgeala. La care eu, una, nu mă pricep deloc. Eric însă e un profesionist al trăncănitului. Mie îmi place să

dispar pe parcursul zilei, să rămân o anonimă. Eric ar fi în stare să poarte un tricou pe care să scrie, cu litere îngroșate: „Sunt aici numai și numai pentru a asculta, în următoarele patru ore și jumătate, povestea detaliată a celui mai recent control al tău la ORL-ist“.

I-am zis că nu aș merge niciodată cu el în croazieră, pentru că, încă de a doua zi, nu am mai avea unde să ne ascundem. M-am întrebat întotdeauna de ce nu poate să-și vadă de ale lui. Mereu insistă să intervină în viața tuturor, să se facă repede cunoscut, să ocupe spațiu în conversații stupide.

Cei doi îi mulțumesc lui Tony și își reiau cina. Deodată, îmi dau seama că, dacă mai stau mult aici, risc să adorm pe masă.

Merg sus, învăluită în aromele de mâncare și de vin, în parfumul nopții. Îmi iau telefonul și ies pe balcon să-l sun pe Eric. Sună de trei ori, apoi răspunde vocea familiară: „Bună, sunt Eric! Lasă-mi un mesaj vocal sau trimite-mi un SMS și-o să revin cât voi putea de repede. Mulțumesc, pa.“

„Am ajuns“, îi spun. „Sunt aici.“

Vocea mi se pierde ușor și mă întreb dacă mai e ceva de zis, dacă ar trebui să încerc să descriu locul ăsta, dacă ar trebui să-i dau ceva indicații, ceva direcții, ceva de plantat în absența mea. Dar nu știu ce aș mai putea adăuga. Închid înainte să expir.

Îmi pun telefonul în seif, lângă bijuterii.

Când dorm, o visez pe ea. Pe ea, aici cu mine, plină de viață și în viață.

[10](#) Autostrada Interstată 405 străbate Los Angelesul de la nord la sud (n. red.).

[11](#) Zonă a Los Angelesului care cuprinde cartierele aflate la vest de La Cienega Boulevard și care reprezintă chintesența Californiei, căci are case elegante, restaurante și buticuri de lux (n.red.).

CAPITOLUL 5

Clopotele încep să bată devreme și, în ciuda schimbării de fus orar, mă îndeamnă să mă ridic din pat și să mă târăsc pe terasă, să întâmpin noua zi.

Dimineața în Positano este ca o amintire a serii trecute, ba chiar mai plăcută. Portul e înecat în lumină albastră, căci ziua n-a înflorit încă. O ușoară răcoare încă se mai simte în aer, dar e gata să fie spulberată de primele raze de soare.

Stau pe terasă în pijamaua mea de poplin, cu dungi și cu blazonul „K.S.“. Avem cu toții câte una cu blazon: eu, Eric, mama și tata. Le-am primit pentru a ne face o poză îmbrăcați în ele pentru felicitarea de Crăciun a familiei noastre de acum doi ani. Îmi amintesc că mama ni le-a adus acasă. A lui Eric e albastră, a mea – galbenă, a ei și a tatei – roșii. O familie în culori primare.

— Carol, astea nu-mi vin, a spus Eric, ținându-le în sus.

Păreau cam scurte, iar Eric e destul de înalt.

— O să fie perfecte, i-a spus ea. E doar o fotografie, a adăugat zâmbind.

Ceea ce însemna: „Probează-le!“

— Acum? întrebese el.

— De ce nu?

Eric și-a dat discret ochii peste cap și s-a dus să se schimbe.

— Oh, Doamne, Eric, nu e ceva ce n-am mai văzut!

Țin minte că asta a strigat mama jucăuș după el. Era adevărat, îl văzuse în diverse stadii de goliciune: când și-a scos apendicele, în vacanțele care presupuneau purtarea unui costum de baie, duminica, în piscina lor.

— Facem pozele sâmbătă, mi-a zis în timp ce el se schimba. Vreau să le avem mai devreme anul ăsta.

Era octombrie, o zi ca de vară caldă și lungă.

Ar fi trebuit să știu că nu era în regulă ceva. Ar fi trebuit să știu când a sunat săptămâna următoare, după ce ne-am făcut fotografiile, să întrebe dacă eu și Eric puteam veni la cină. Ar fi trebuit să știu când ne-a spus, pe deasupra supei de dovleac: „Am niște vești“.

Întâmplător, pijamaia îi venea bine lui Eric. Mama avusese dreptate.

Mă schimb într-o rochie de vară roz, din bumbac, cu sandale și o pălărie cu boruri mari. Pun crema de soare și portofelul în micuța mea geantă Clare V care se poartă pe umăr și ies din cameră. Când deschid ușa, dau peste un bărbat care stă la mai puțin de un metru de mine, țip și sar înapoi. Ičnește și el surprins.

— Au!

— Scuze, îmi spune, scuze!

Își ridică palmele în semn de capitulare, iar într-o mână ține *Sărbătoarea continuă* a lui Hemingway. Îmi dau seama că probabil scotocise prin mica bibliotecă de lângă camera mea – câteva rafturi de cărți prinse de perete. De obicei, aduc două-trei cărți cu mine într-o călătorie și, chiar dacă nu apuc să le citesc, le las mereu în urmă. Am și cărți pe care le-am luat de pe drumuri. *The Girl in the Flammable Skirt* dintr-un Airbnb din Joshua Tree, *Lulu Meets God and Doubts Him*, de la Fontainebleau, din Miami. Asta e prima călătorie pe care mi-o amintesc când nu am luat cu mine nici măcar o carte. Ceea ce e ironic, având în vedere că nu am pe nimeni să-mi țină companie.

— Făceam un schimb, îmi spune. Crichton pentru Hemingway. Știu bine că nu-i un schimb cinstit, dar totuși cred că nu merit să fiu rănit!

Ia o ediție de *Jurassic Park* de pe raft și mi-o arată.

— Nu, mulțumesc, am văzut filmul.

El dă din cap și îmi zâmbește.

— N-am auzit de el.

— Amuzant!

E american. Are privirea încrezătoare, o cămașă de pânză, albastră precum cerul, asortată cu pantaloni de plajă colorați. Totul la el țipă că nu-i decât „un petrecăreț din Cape Cod“.

— Vrei să răsfoiești ceva? întrebă, arătându-mi rafturile.

— Ah, nu, mulțumesc, tocmai plecăm..., și arăt spre holul care duce jos.

— Ah, da, sigur. Își bagă Hemingway-ul sub braț: Ne mai vedem pe aici.

Îl las lângă cărți și cobor.

Micul dejun se ia pe terasa unde am cinat. Soarele deja aruncă orașul în flăcări. Au scos scaunele de zi: cele roșii de seară sunt acum înlocuite cu unele cu model floral intens. Apa de sub noi strălucește de parcă ar fi făcută din cristale.

— *Buongiorno!*

Tony nu e aici, iar în locul lui apare un bărbat corpolent, cu un zâmbet larg. Vine aproape de mine și mă salută apucându-mă de brațe.

— Doamnă Silver, bine ați venit! îmi spune, zâmbind spre aceeași masă la care am stat la cină. Vă rog.

— Monica a plecat? îl întreb.

El se uită în jur.

— E pe aici, pe undeva probabil. O să-i spun. Sunt vărul ei, Marco. Mă bucur că v-ați cunoscut.

Mă așez și mi se aduce o carafă argintie plină cu cafea. Când o torn, e aburindă și tare, aproape neagră; adaug puțin lapte și mă uit cum se transformă.

Micul dejun este la bufetul din interior. Au platouri de fructe proaspete, înșiruite în culorile curcubeului: pepeni, kiwi și ananași de un galben-aprins. Au pâine, chifle, rulouri cu scorțișoară și croasanți, lângă *ramekin*-uri cu unt stropite cu sare de mare. Au ouă, cârnați și brânzeturi: parmezan, brânză cu mușegai, *halloumi* și *chèvre* moale.

Îmi pun pe o farfurie un rulou untos, o mână de struguri zemoși și pere și merg afară. Când ies din nou pe terasă, omul peste care am dat la ușa mea stă la câteva mese de mine. Îmi face cu mâna.

— Bună, îmi spune. Tu din nou. Cum e oferta din dimineața asta?

Îi arăt farfuria în semn de răspuns.

— Sunt aici de o săptămână. Cred că am pus deja zece kile numai din cauza deliciiselor *zeppole*¹².

E într-o formă fizică foarte bună, deci iau autodeprecierea asta ca pe hiperbolă.

Mă uit la scaunul din fața lui. E gol. Dar cine vine la Positano singur? Cine în afară de mine?

— Arată grozav, îi spun. Oferta adică.

El râde.

— Farfuria ta arată ca un antreu.

Mă uit și eu la ea. Felia de pară deja s-a fleșcăit. Mă gândesc la porția de *ravioli* de aseară.

— Cred că ai dreptate.

— Vino cu mine, îmi zice și se ridică, lăsându-și șervetul pe scaun.

Îmi las farfuria pe masă și mă întorc înăuntru. Îmi dă o farfurie nouă din stivă. Este caldă. Îmi încălzesc palmele pe marginile ei.

— Bun, ai fructe, asta e bine, îmi zice. Dar ai sărit peste pepeni. Sunt cei mai buni.

Îmi pune niște felii zemoase, roz-intens pe farfurie.

— Și acum brânza. Sari peste cele moi, dar o bucățică de parmezan dimineața e o delicatessă, crede-mă.

Folosește cleștii de argint și îmi așază o bucată nisipie pe farfurie. Apoi încă una.

— Ca să fim siguri. Apoi sărim peste ouă și mergem să prindem un *cornetto*. Dacă vii la opt jumate, nu mai prinzi.

Lângă fereastră e o tavă de croașanți italienești. Trânțește doi pe farfuria mea.

— Crede-mă, spune când mă pregătesc să obiectez. Aici se pune și un strop de lămâie pe ei. O să mai vrei unul.

— Încep să înțeleg ce ziceai cu cele zece kilograme.

— E Italia. Plăcerea e esența acestui program.

Îmi întinde brațul și eu pornesc prima spre balcon. Când ne întoarcem, ne oprim fiecare la masa noastră, dar niciunul nu se așază.

— Hai că deja ne prostim. Ai vrea să stai cu mine?

— Mai vine cineva? îl întreb, uitându-mă spre scară, ca un gest de politețe.

— Nu, zice rotindu-și farfuria în față. Sunt doar eu. Am venit pentru muncă.

— Nu e o muncă deloc rea.

Se uită la mine atent și observ cât de simetric îi e chipul. Nici măcar nu i se ridică o sprânceană mai sus decât cealaltă. Totul e în perfectă ordine.

Mă așez.

— Dar tu? mă întreabă, turnându-mi cafea. Ce te aduce la Positano?

Ne-am decis cu adevărat să venim aici cu aproape trei ani și nouă luni înainte să se îmbolnăvească. Mama nu era genul care să amâne mult lucrurile, dar, deși vorbea mereu de Italia, despre faptul că voia să se întoarcă, abia atunci planul i se concretizase.

Mereu se găsea un motiv să nu venim. Era departe, e adevărat. Ea nu voia să-l lase pe tata singur atâta vreme. Prețul era destul de piperat dacă voiam să facem lucrurile cum trebuie. Dar mereu am știut ce simțea pentru locul ăsta. Venerația cu care vorbea despre el.

Eric mi-a dat ideea să cumpăr biletele de avion și să-i fac o surpriză la a șazecea aniversare.

— Fă-o, pur și simplu! mi-a spus. O să fie încântată și n-o să spună nu.

Am printat chitanța și i-am strecurat-o pe masă vinerea următoare, când eram acasă la ai mei.

— Ce e asta? a întrebat mama, ridicând hârtia.

— Citește! i-a spus Eric rânjind și m-a luat de mână pe sub masă.

Mama s-a uitat la hârtie, apoi la mine.

— Katy, nu înțeleg.

— Mergem, i-am zis. Doar tu și cu mine. La aniversarea ta de șaizeci de ani. Mergem în Italia.

A făcut ochii mari, apoi s-a întâmplat ceva ce am văzut foarte rar. Pot număra pe degete de câte ori a făcut asta în cei treizeci de ani petrecuți cu ea: a plâns. Dar în seara aia, la masa din bucătărie, s-a uitat la hârtie și a plâns.

Eric părea alarmat, dar și mie mi-au dat lacrimile. Știam cât însemna asta pentru ea, să mergem și să-mi arate cine a fost înainte de venirea mea pe lume, așa că am simțit o mare dragoste pentru ea în momentul ăla, pentru toate femeile care fusese înainte de mine, toate acele femei pe care nu am apucat să le cunosc.

— Ești fericită? am întrebat-o, deși știam răspunsul.

— Draga mea, mi-a zis uitându-se la mine cu ochii larg deschiși și plini de lacrimi. Mi-a atins fața cu degetele: Nici nu visam la ceva mai frumos.

Bărbatul din fața mea se holbează. Întrebarea lui plutește între noi: „Ce te aduce la Positano?”

— O mică vacanță, îi spun. Trebuia să vin cu o prietenă, dar ea n-a mai putut.

Când zic asta, îmi dau seama că nu am verigheta și inelul de logodnă. Le-am scos ieri, când am ajuns, fiindcă mi se umflaseră degetele de la drum și de la umezeală. Sunt în seif, alături de restul bijuteriilor și de telefonul mobil. Nu l-am mai deschis de atunci.

— Pierderea ei. Norocul meu.

Nu o spune ca și cum ar flirta, cel puțin, nu în întregime. E mai degrabă o declarație. Folosește un cuțit să taie o felie de pepene pe diagonală, apoi o împunge cu o furculiță. Niște zeamă curge pe marginea farfuriei, apoi se strânge în centru.

— E atât de bun! spune cu gura plină. Trebuie să încerci.

Așa că îl imit. Și are dreptate: e perfect. Rece, proaspăt și dulce.

— Ce slujbă îți cere să iei micul dejun pe un balcon din Positano? îl întreb.
Ești scriitor de jurnale de călătorie?

— Lucrez la un lanț de hoteluri.

— Ah, care?

Nu-mi răspunde imediat.

— Vrei să ghicesc?

— De fapt, zice clipind, chiar mi-ar plăcea. Dar nu vei ghici niciodată.

— Hyatt.

Dă din cap.

— St. Regis.

— Nup!

— Hilton.

— Ei, acum mă jignești!

— Renunț, îi spun.

— The Dorchester Collection. Conduc echipa de achiziții.

Mă dau mai în față, ceea ce ne sperie pe amândoi.

— Lanțul care deține Bel-Air, nu-i așa? zâmbesc, puțin rușinată. E unul dintre locurile mele preferate din Los Angeles! Zâmbesc, un pic rușinată: Acolo locuiesc.

— Și Beverly Hills, da.

— Și tu locuiești în Los Angeles? Ce coincidență!

El clatină din cap.

— Oficial, locuiesc la Chicago, dar merg acolo des pentru muncă. Vreme ca acolo nu e nicăieri.

— Nu? întreb arătând spre peisaj, spre ziua care abia începe.

— Corect, dar numai pentru sezonul de vară.

— Ești aici de o săptămână?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— Caut locuri de închiriat, mai mult sau mai puțin. Pur și simplu, locul ăsta e altceva, e special pentru mine. Positano a primit o lovitură acum câțiva ani, dar orașul ăsta nu prea se schimbă. E popular de multă vreme, și cam tot de atâta timp am impresia că vin aici. Îmi imaginez că popularitatea lui va crește, de aceea compania mea vrea să investească. Să deținem o bucățică de paradis, ca să spun așa.

— Compania ta, The Dorchester Collection.

— Exact, zice ducându-și mâna la față ca și când ar goni o muscă. Așadar, călătoare singuratică... Oare cum te cheamă? Nici măcar nu știu.

— Katy.

— Katy și mai cum?

— Katy Silver.

— Adam Westbrooke, îmi spune și-mi întinde mâna. Îi răspund la fel. Mă bucur să te cunosc.

— Și eu pe tine.

Mai stăm în tăcere câteva momente, punctate de activitățile de dimineață. Cupluri care coboară și ele la masă; străzile de sub noi care prind viață odată cu mașinile și bicicletele. Clopotele bat din nou: e nouă dimineața.

Adam se întinde.

— Ăsta e semnalul, îmi zice. Ar trebui să plec.

— Ai o zi plină?

— Am câteva întâlniri. Dar, dacă ești liberă, ai vrea să ne vedem să bem ceva?

Mă gândesc la verigheta mea ascunsă în cameră. Mă cheamă la o întâlnire? Sau suntem doar doi tovarăși de călătorie care se bucură unul de compania celuilalt? De-abia ne-am întâlnit. Suntem într-o țară străină. Sunt singură.

— Da.

— Minunat. Ne vedem jos, la opt.

— Sună bine.

— Să ai o zi minunată, Katy!

Împinge scaunul și se ridică. Are părul blond, apoi roșcat. I se schimbă culoarea în soare. Apoi se apropie de mine și mă pupă pe ambii obraji. Îi simt mirosul: apă de colonie, transpirație, mare. Nu simt niciun fir de barbă.

— Ne vedem mai târziu.

Când pleacă, mă gândesc ce vreau să fac azi. Itinerarul e tot sus, în cameră, dar vreau să vizitez locurile preferate ale mamei. Acum, că nu am orar, aș putea, cum zicea Monica ieri, să mă plimb. În oraș este un restaurant despre care mama vorbea mereu: Chez Black, chiar lângă plajă. Trebuia să mergem acolo mâine-seară. Dar azi vreau să mă plimb așa cum a făcut ea când a venit aici prima dată.

Chiar atunci apare Marco, lângă scaunul meu.

— Ați lăsat asta, îmi spune arătându-mi cheia camerei și gesticulând spre cealaltă masă.

— Ah, da, îmi pare rău, mulțumesc.

— Văd că l-ați cunoscut pe Adam.

— L-am cunoscut sus, zic punând cheia în buzunar. Împrumuta o carte de la mica bibliotecă din hol și s-a prezentat.

Marco dă din cap.

— Ar împrumuta tot locul dac-ar putea.

— Ce vrei să spui?

Marco își dă ochii peste cap:

— Tinerelul ăsta, spune arătând spre scaunul pe care a stat. Încearcă să-mi cumpere hotelul.

[12](#) Gogoși umplute cu cremă (n. tr.).

CAPITOLUL 6

— Adam vine aici în fiecare an. Anul ăsta a apărut cu un teanc de hârtii, spune Marco, arătându-mi dimensiunea vrafului. Și îmi spune că are o propunere. Vrea să cumpere Poseidon.

Mă cuprind două emoții diferite. Prima e furia la adresa lui Adam pentru că încearcă să americanizeze bijuteria asta italiană. A doua este uimirea că Marco împărtășește asemenea informații cu mine, atât de ușor, atât de sincer. Doar ne-am cunoscut abia acum o oră.

— Presupun că nu ești interesat, îi răspund.

Marco izbucnește în râs.

— Hotelul ăsta e al familiei mele de mulți ani. Niciodată! Poseidon e copilul meu.

— Atunci ar trebui să-i spui să renunțe la idee.

Mă gândesc la zâmbetul lui Adam de la micul dejun. La cât de ușor îi vine la îndemână încrederea. La șarmul lui. Toate mă irită acum.

Marco ridică din umeri.

— Știe, dar nu-i pasă. Oricum, nu contează. Nu putem face lucrurile decât când le vine rândul.

Dau din cap, deși e o minciună sfruntată. Dacă am fi descoperit cancerul mamei mai devreme, dacă *am fi făcut ceva*, acum nu ar fi moartă. Ar fi aici, acum, cu mine, ascultându-l pe Marco cu multă compasiune. Și, desigur, ar avea cele mai bune sfaturi pentru el.

Îmi dau scaunul în spate.

— V-am supărat, doamnă Silver?

— Nu, sigur că nu, răspund repede, apoi, îndată, într-o milisecundă, mă trezesc plângând.

Până la moartea mamei, am plâns zilnic, din oră în oră chiar. Orice îmi stârnea lacrimile. Dacă atingeam mașina de cafea înainte să răsară soarele, cafetiera aia elaborată pe care nu m-a lăsat inima să mi-o cumpăr pentru noi,

așa că ne-a dăruit-o ea la nuntă. Săpunul de gardenie de la duș, cumpărat prima oară într-o călătorie la Santa Barbara cu niște ani buni în urmă, din care am mereu o rezervă. Sertarul cu furculițe de plastic de la mâncarea comandată, pentru că ea nu suporta să arunce plasticul. Totul îmi amintea de ce pierdeam, de ce anume îmi scăpa printre degete.

Dar, după moartea ei, a fost ca și când ceva din mine s-a închis. Eram amorțită. Înghețată. Nu puteam să plâng. Nici măcar atunci când asistenta medicală a declarat-o moartă, nici la înmormântare, nici când l-am auzit pe tata, un bărbat puternic, cum se jelea în bucătăria de la parter. Nu știam ce era în neregulă cu mine. Mă îngrijora că, poate, îmi luase inima cu ea.

— E greu, îmi spune.

— Ce anume? întreb, ștergându-mă la ochi.

— Ați pierdut persoana care trebuia să vă însoțească, nu-i așa?

Mă gândesc la mama, radioasă și vie, cu șapcă, pantaloni albi și o cămașă largă, de pânză, cu câțiva nasturi descheiați, cu o sacoșă de rafie pe umăr, râzând din toată inima. Nu m-am mai gândit la ea în felul ăsta, așa plină de viață, de foarte mult timp. Imaginea asta aproape mă cutremură.

Dau din cap.

Marco zâmbește discret. Își lasă capul ușor într-o parte.

— Positano e un loc bun să lași viața să te recucerească.

— Nu știu ce să zic, spun, înghițind în sec.

Fața lui Marco se luminează.

— Cu timpul. Cu timpul veți descoperi. Între timp, bucurați-vă de prezent.

Își ia ochii de la mine și se uită în zare. Soarele e sus de tot acum. Toate lucrurile se văd clar și sunt luminoase.

— Să aveți o zi minunată, doamnă Silver! Vă sugerez o plimbare prin oraș. Luați-o pe plajă, apoi mergeți pentru prânz la Chez Black.

Mă înfioară sugestia lui. E singurul loc pe care-l știu după nume de ani de zile.

— *Insalata Caprese* e excelentă la ei și puteți privi oamenii care se plimbă, continuă.

— Am nevoie de rezervare?

— Pentru prânz? Nu. Intrați și spuneți că sunteți cazată la Hotelul Poseidon. Vor avea grijă de dumneavoastră.

— Mulțumesc, Marco.

— Cu plăcere. Dacă aveți nevoie de ceva, întrebați. Fără ezitare.

Marco se retrage, iar eu cobor scările. Zăresc o tânără la recepție. E extrem de atrăgătoare: păr negru, piele măslinie, probabil spre treizeci de ani. Are un pandantiv turcoaz minunat la gât, ținut de un lanț de piele. Ajută un cuplu pe la vreo șaizeci de ani să-și planifice ziua.

— Într-o barcă mai mică ai mai puțin rău de mare decât cu feribotul? întreabă bărbatul.

Femeia de la recepție îmi face discret cu mâna, îi răspund la fel.

Ies din hotel și sunt întâmpinată de zgomote vesele. Un magazin de peste drum vinde diverse produse în fața vitrinei. Lămâile stau încolonate lângă roșii bine coapte. Două femei tinere sporovăiesc în italiana lor rapidă și furioasă. Sorb din pahare pline cu limonadă.

Îmi pun pălăria și încep să merg înainte, pe trotuar. Pe lângă mine trec mașini mici și scutere Vespa, dar drumul nu e prea aglomerat. După câțiva pași, zăresc o mulțime de buticuri de haine. Rochii cu portocale pictate manual. Pânză albă și manșete de dantelă. Îmi trec degetele peste o rochie de un albastru-marin, cu bretele subțiri și mai multe jupoane.

Continui să merg. Viale Pasitea e principalul și singurul drum care duce spre mare, asta dacă nu o iei pe scări. Pe lângă toate magazinele și pensiunile, hotelurile și piețele, există scări care duc sus, spre dealurile din Positano sau în jos, spre apă. Sute și sute de străzi.

Domul din centrul orașului e al bisericii, ale cărei clopote se aud de oriunde. Acum sunt tăcute, dar, când trec prin piața unde se află Biserica Santa Maria Assunta, văd marea. E dincolo de niște scări, după care mai e o cărare străjuită de magazine. Când ajung jos, văd o tarabă de haine, apoi restaurantul, direct pe plajă, pe nisip.

Mă îndrept grăbită spre el, cu inima bătându-mi tare în piept. E devreme, dar sunt deja câțiva clienți așezați la mese. Fumează cu toții. Scaunele turcoaz sunt băgate sub mese acoperite cu pânză albă. Un semn în formă de scoică cuprinde cuvintele *Chez Black*.

— *Buongiorno, signora!* mă întâmpină un chelner.

Nu poate avea mai mult de șaptesprezece ani, are ochii verzi, strălucitori și porii dilatați.

— Vă pot ajuta?

— Doar mă uit.

Inima îmi bubuie în piept și mi se taie răsuflare, căci sunt cuprinsă, deopotrivă, de anxietate, de entuziasm și de speranță.

— *Perfetto*, răspunde și arată spre interiorul restaurantului.

Mă uit în jur. Nu știu ce mă aștept să găsesc. Vreo relicvă uitată acum treizeci de ani, numele ei scris pe un perete, vreun mesaj care să-mi spună ce să fac în continuare?

Dar restaurantul e aproape gol, iar oaspeții, netulburați. Ea nu e aici, normal că nu. De ce ar fi? Ea e moartă.

Aud sirena internă bine-cunoscută care prevestește un dezastru iminent. Sunetul unui motor turat la maximum înainte de venirea unui tsunami. Ultimele patruzeci de ore au fost o eclipsă a durerii, a intensității absenței mamei. Dar acum simt cum se furișează înapoi, gata să ajungă la crescendo și să mă ia pe sus.

— Scuzați-mă, îi spun.

— Vreți să mâncați, domnișoară?

— Nu, îmi pare rău, nu, spun dând din cap.

Plec luându-mi sandalele în mână și fac o plimbare pe lângă apă. Sunt câțiva oameni pe plaja mică, întinși pe prosoape, jucându-se în nisip. Iahturile stau aliniate în port, iar acolo oamenii se îngheșuie, așteptând să plece spre Capri, spre Ravello sau spre vreun club de pe plajă. O femeie din port se împiedică și un bărbat o prinde. Se îmbrățișează, buzele li se ating. Bubuitul inimii devine din ce în ce mai puternic.

La marginea apei cad în genunchi. Nu am prosop, așa că stau pe nisipul umed. Vreau să-l sun pe Eric. Mi-e dor de mama. Deodată mă simt complet și total prostănăcă pentru că-am venit aici. Ce mă așteptam să se întâmple? Oare credeam că-o să găsesc stând la o masă la Chez Black, gata să ia prânzul?

Îmi dau seama cât de departe de casă sunt, câte avioane, mașini și trenuri am de luat ca să mă întorc. N-am mai plecat singură nici măcar un weekend, iar acum sunt singură la capătul lumii.

Mi-e dor de ea mi-e dor de ea mi-e dor de ea...

Mi-e dor de căldura ei, de sfaturile ei, de sunetul vocii ei. Mi-e dor să-mi spună că totul are să fie bine, până la urmă, și s-o cred cu adevărat, pentru că ea e la cârmă. Mi-e dor de îmbrățișările ei, de râsul ei, de rujul ei, Clinique Black Honey. Mi-e dor de cum reușea să planifice o petrecere în mai puțin de o oră. Mi-e dor să am toate răspunsurile, pentru că o aveam pe ea.

Mă uit spre orizont, soarele e deasupra mea. Marea întindere a apei. Mi se pare imposibil că ea nu e nicăieri. Mi se pare imposibil, dar e adevărat.

Respir sacadat și mă ridic. Nu pot să stau aici două săptămâni. Nu pot să mai stau aici nici două zile. Nu am luat în calcul faptul că n-am fost singură niciodată, nu cu adevărat. Nu m-am gândit cum am trecut de la casa părinților mei la o cameră de cămin, apoi la un apartament cu Eric. Nu știu cum să fac asta.

O să merg acasă. O să-i spun lui Eric că am făcut o greșală, că mi-e greu și că-mi pare rău. O să-mi pun cenușă în cap și viața va merge mai departe.

Urc repede scările care duc la biserică. O iau pe drumul spre hotel, dincolo de magazine. O femeie mă strigă (*Buongiorno, signora!*), dar nu mă întorc. Deja am plecat.

La intrarea în hotel, un tânăr vine să-și ia tura în primire. Își parchează Vespa în față și sporovăiește cu o femeie de peste drum, probabil, proprietara magazinașului. Vorbesc rapid și nu îi înțeleg.

O iau pe scări spre foaier, iar, când pășesc înăuntru, o văd. Vorbește cu un bărbat de la recepție. Poartă o rochie de la unul din magazinele din oraș, verde cu lămâi galbene, care îi scoate în evidență umerii subțiri și bronzăți. Și-a pus ochelarii de soare pe creștet, să-și țină în frâu părul lung și roșcat. Își mișcă brațele. Un pachetel stă în fața ei, pe biroul recepției.

— Nu, nu, hotelul îl trimite pentru mine. Am mai făcut așa, de multe ori, jur!

— Prin poștă?

— Prin poștă, da, spune, părând ușurată.

Eu am uitat să respir.

— Da, la poștă. Uitați aici plata, spune și întinde o bancnotă.

— *Perfetto, grazie!* spune bărbatul de la birou.

Încerc să mă uit mai bine la ea, să-mi confirm ceea ce deja știu că e adevărat, și atunci se întoarce. Iar când face asta, îmi pierd cu totul răsuflarea. Pentru că aş recunoaște-o oriunde. Aş recunoaște-o în Brentwood, aş recunoaște-o în Positano. Aş recunoaște-o la şaizeci de ani, la şaisprezece și la treizeci, cât pare să aibă azi, acum, când stă în fața mea.

E cu totul imposibil, dar femeia din fața recepției e mama mea.

— Mamă, şoptesc, apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 7

Când îmi revin, zac pe marmura rece din hol, iar mama – versiunea ei la treizeci de ani – mă ține ridicată în șezut.

Deschid ochii și îi închid repede la loc pentru că am avut dreptate: ea e aici și mă simt așa de bine în brațele ei. Nu vreau să pierd nicio secundă. Miroase ca ea, vorbește ca ea, iar eu vreau să trăiesc aici, în momentul ăsta, pentru totdeauna. Dar nu pot, pentru că deodată mă zgâlțâie ușor, iar eu mă silesc să deschid iar ochii.

— Hei, ești bine? Ai leșinat.

Se uită la mine cu intensitate. Mi-o amintesc deodată cum va fi peste zece ani, aplecată deasupra mea, cu un termometru, când am avut o răceală deosebit de puternică.

Bărbatul de la recepție stă aplecat lângă noi.

— E cald, e prea cald, spune.

Se prefacă că-și face vânt, de parcă ar demonstra ceva, apoi arată spre mine.

— Apă, cere mama, și el se repede dincolo. O să-ți dăm să bei ceva, stai o secundă.

Ea mă studiază, iar eu o studiez la fel de intens.

Are pielea atât de delicată, de tânără și de bronzată, expusă unui soare care încă nu i-a făcut rău! Arată exact ca în pozele vechi, cele care umplu rafturile din camera în care este televizorul în casa părinților mei. Are părul lăsat pe spate, lung și drept, fără vreo legătură cu buclele mele sălbatice. Ochii îi sunt de un verde lichid.

— Ești aici! spun.

Se încruntă.

— O să fii bine, îmi zice. Cred că Joseph are dreptate și ți s-a făcut rău din cauza căldurii.

Se uită peste umăr, în direcția unde a dispărut el.

— Știi cum te cheamă? Unde ești?

Râd pentru că totul e absurd. Auzi: mama mea mă întreabă cum mă cheamă! „Sunt eu“, vreau să-i spun. „Sunt eu, fiica ta.“ Dar îmi dau seama, din felul în care se uită la mine, că nu m-a mai văzut niciodată. Păi, sigur că nu m-a mai văzut!

— Katy, îi zic.

Ea zâmbește, aproape cu compasiune.

— E un nume foarte frumos. Eu sunt Carol.

Încerc să mă ridic, se ridică și ea.

— Ia-o ușor! mă îndeamnă când Joseph apare cu apa.

— Mulțumesc.

Ia sticla de la Joseph și îi scoate dopul înainte să mi-o întindă. Se uită la mine încurajator.

— Haide, zice. Probabil ești deshidratată.

Așa că beau. Iau două guri mari, apoi pun capacul. Pare mulțumită.

— Așa. Te simți mai bine acum?

Cum să răspund la asta? Mama mea moartă e în fața mea, într-un hotel cu vedere spre mare, pe coasta Italiei. Dacă mă simt mai bine? Mă simt nebună. Mă simt în extaz. Mă simt de parcă ceva e în neregulă cu mine. Îngrozitor de în neregulă!

— Ce faci aici? o întreb.

— Locul potrivit, la momentul potrivit, îmi răspunde, izbucnind în râs. Joseph mă ajută cu un pachet. Am închiriat o mică pensiune mai sus de aici. E doar o cameră, de fapt.

Simt cum pe față îmi înflorește un zâmbet, reflectându-l pe al ei. E așa de simplu, de minunat și de evident! O cameră doar a ei. „Am închiriat o mică pensiune mai sus de Hotelul Poseidon. Dormeam până la prânz și beam rosé pe malul apei.“

Am găsit-o pe mama în vara ei de libertate. Am găsit-o înainte de tata și de mine. Am găsit-o în vara de la Chez Black, pe plajă, în timpul lungilor nopți petrecute sporovăind la lumina stelelor. E aici. Chiar e aici. Tânără și liniștită, și atât de vie.

Am primit-o înapoi. Vino la mine.

— Ești sigură că te simți bine?

— Da, îi răspund.

Apoi, încurajată de ea, aici, în fața mea, merg un pas mai departe:

— Îmi pare rău, ai dreptate, probabil căldura e de vină. Abia am ajuns și nu m-am obișnuit. Probabil sunt deshidratată și din cauza călătoriei de ieri.

— Tocmai ai ajuns! Minunat! De unde? Nu prea sunt americani în perioada asta, fiindcă sezonul e abia la început. Eu am ajuns acum vreo câteva săptămâni și mă simt de parcă aș locui aici. E un oraș mic.

Ca întotdeauna, vorbește și cu mâinile. Animată și energică.

— E perfect, îi spun, urmărind-o.

E frumoasă, îmi dau seama deodată. Nu că n-aș fi știut mereu că mama era drăguță; știam. Avea un stil impecabil, părul îi stătea mereu cum trebuie, avea trăsături accentuate și fermecătoare. Dar aici, acum, strălucește. Chipul îi radiază, nu are nici urmă de machiaj, lumina îi mângâie pielea sărutată de soare. Are picioarele puternice și zvelte, date cu foarte puțin autobronzant.

— California, îi răspund. Los Angeles.

Face ochii mari.

— Și eu!

Își ridică brațele deasupra capului.

— Ce șanse erau?

Zero. Zero la sută.

— Locuiesc în Los Angeles de cinci ani și îl iubesc. Am venit de la Boston, îți vine să crezi? Acolo îți îngheață oasele aproape tot timpul. Cu cine ai venit? Întreabă uitându-se spre scări, apoi tresare ca și când ar fi intuit răspunsul.

— Sunt singură, îi spun.

— Și eu, răspunde, zâmbind larg.

Joseph se uită când la una, când la alta.

— Bine acum, domniță?

— Cred că da, îi spun. Mulțumesc mult.

— Ar trebui să plec, zice mama uitându-se la ceasul de la mână.

Eu fac un pas în față. Nu poate pleca. N-o pot lăsa să plece.

— Nu! Nu poți să pleci!

Ea se uită mirată la mine, iar eu întorc foaia.

— Adică ar trebui să luăm prânzul împreună.

Chipul i se relaxează.

— Mă duc la Da Adolfo azi. Poți să mă însoțești, dacă vrei. Barca pleacă la unu sau la unu și jumătate.

— Scuze, la unu sau la unu și jumătate?

— E Italia, spune râzând. Uneori e unu, alteori e și jumătate, alteori deloc.

Își întinde brațele ca într-o postură de statuie romană.

— Doar te prezinți acolo și speri că va fi bine.

Se apleacă ușor în fața lui Joseph.

— Mulțumesc sincer, îi spune. Ne vedem la debarcader, la unu, da? îmi aruncă mie.

— Da, voi fi acolo, răspund dând din cap.

Apoi se apleacă și mă pupă. Inspir mirosul ei îmbătător. Mama mea. Mă pupă, o dată pe fiecare obraz.

— *Ciao*, Katy!

Când face un pas în spate, îmi dau seama că încă o strâng de braț.

— O să fii în regulă, mă asigură, punându-și mâna peste a mea. Niște apă și puțin *prosecco*, poate. Bea o cafea și întinde-te. Toate băuturile!

Altă regulă de viață a lui Carol: nu poți bea niciodată destulă apă.

Se întoarce, face cu mâna, apoi iese pe ușă și dispare jos pe scări, spre strada care o ia la vale.

După ce nu se mai vede și nici Joseph nu mai e aici, Marco intră agale în hotel. Mă reped la el.

— Marco, ai văzut o femeie ieșind de aici? Într-o rochie cu lămâi. Avea părul șaten, lung și drept. E frumoasă. Te rog, spune-mi că ai văzut-o chiar acum.

Marco își ridică palmele defensiv.

— Jumătate dintre femeile din Positano au rochii cu lămâi. Și toate sunt frumoase, adaugă făcându-mi cu ochiul.

— La ce oră pleacă barca spre Da Adolfo? îl întreb.

Și tocmai atunci, tânăra apare din nou la recepție.

— Ea e Nika, îmi spune Marco. E parte din familie. Lucrează aici cu mine. Nika, salut-o pe doamna Silver.

— Ne-am cunoscut mai devreme, spun eu. Doar puțin, la recepție.

— Desigur, spune Marco. Așa e, Nika asta-i peste tot.

— Bună! îi zic.

Nika se înroșește.

— Bună! *Buongiorno*!

— Doamna Silver ar vrea să meargă la Da Adolfo azi.

— Ah, spun, nu, nu am nevoie de rezervare. Doar voiam să știu când pleacă barca.

— La unu, zice Nika.

— Sau la unu și jumătate, adaugă Marco, ridicând un deget și dând din cap înainte și înapoi. Așa, ca în *Italia*.

CAPITOLUL 8

Ajung la docuri la unu fără un sfert. Nu vreau să risc nimic. Cu siguranță, nu vreau să risc să ratez întâlnirea cu ea. Acum port o rochie de plajă tip caftan, cu ciucuri, peste costumul de baie. L-am cumpărat cu mama când am mers la Westfield Century City Mall. Era vorba să-l port într-un weekend în Palm Springs, unde ar fi trebuit să mă duc cu Eric pentru nunta unui coleg de-ai lui. Până la urmă, am răcit și n-am mai mers, așa că nu l-am mai purtat până azi. Iar acum l-am combinat cu niște sandale impermeabile și omniprezenta mea pălărie de soare cu boruri largi.

În timp ce mă pregăteam, mi-a trecut prin minte că poate m-am lovit la cap mai tare decât am crezut. Că poate am un soi de vis febril: mama, oare, chiar era aici? Doar am văzut-o înainte să cad, iar amintirea recentă cu ea e prea reală ca să fie o ficțiune. Nu am altă explicație decât imposibilul.

Se apropie de unu și mă uit în jur agitată. O familie cu doi copii mici vine pe doc, dar pentru un taxi pe apă privat. În timp ce se urcă în el, un băiat de vreo patru ani, probabil, se pune pe urlat: *Il fait chaud! J'ai faim!*¹³

Ora unu devine unu și un sfert, așa că mă așez pe o balustradă de lemn. Soarele e sus pe cer și dogorește. Scot niște cremă de protecție solară din geantă și mă dau din nou pe brațe, pe umeri, pe ceafă.

Unu și jumătate. Mă ridic. Bolboroseala agitată din stomac se transformă într-un ghem de nervi. Nu-i nicio barcă, nicio mamă. Dau din cap. Proastă și amețită mai sunt! Cum de-am putut să cred c-o să apară cu adevărat? Cum de-am putut să cred c-a fost aici cu adevărat? Cum de-am putut s-o las să-mi scape din ochi?

Apoi, de la distanță, zăresc o barcă ivindu-se la orizont. Un pește roșu, de lemn, îi stă în vârful, cu semnul Da Adolfo pe el.

— Da Adolfo!

Într-o fracțiune de secundă, se petrec două lucruri. Primul e că mă ia cineva de braț. Al doilea e că una dintre sandale mi se prinde în scândurile de pe doc.

Sunt chiar pe margine și, într-o clipită, cad pe spate în valuri. Abia când ating apa, îmi dau seama că oricine mă apucase de braț căzuse odată cu mine.

Mă ridic la suprafață, dând din mâini și respirând greu, și o văd pe mama lângă mine, ținându-se la suprafață.

— Katy! zice ea, și-și dă câteva șuvițe de păr ud lipite pe față. Nu ne mai putem întâlni așa!

Îmi zâmbește și eu izbucnesc în râs. Calc apa, cuprinsă de o ușurare atât de puternică, încât e, pur și simplu, comică. Nici nu-mi amintesc când am râs ultima dată, așa că mă las cuprinsă cu totul de veselie. Îmi îngădui să plutesc pe spate, sughițând încă isteric.

— Afară din apă! strigă comandantul bărcii.

Ambarcațiunea încă nu a ajuns la noi, dar a început să încetinească. Văd că e o barcă mică, de viteză, și îl pot distinge pe șofer acum că e destul de aproape. E tânăr, nu are mult peste douăzeci de ani.

— Oi, Carol!

Un bărbat de pe doc ne face cu mâna, apoi își lasă picioarele peste margine și se apleacă. Carol face semn să mă ajute pe mine prima. Înot spre el și îi întind mâna, iar el mă apucă ferm. Am senzația că-mi va scoate brațul din umăr, dar, când m-a înălțat destul, mă prind cu mâna liberă de marginea de lemn și, cu toată puterea, îmi trag corpul de 1,62 metri peste margine. Și mă așez acolo, respirând greu.

Salvarea mamei e mult mai simplă. Se împinge în marginea docului, apoi își trage corpul în sus. Sigur, o ajută faptul că e mai înaltă.

Ajunse pe pământ ferm, în picioare, ne uităm una la alta, în timp ce ultimele hohote de râs încă ne scutură corpul.

Eroul nostru salvator face un pas înainte, iar mama începe prezentările.

— Katy, el e Remo. Remo, ea e Katy, spune, încă trăgându-și sufletul.

— Bună, Remo! Mă bucur să te cunosc.

Remo o prinde pe mama de mijloc. Mi se strânge stomacul.

— Ciao, Katy!

Mama nu era prea darnică cu detaliile despre trecutul ei amoros. Era o femeie care trasase niște linii clare în legătură cu viața ei. Era așa de plină de culoare: simțul ei estetic, designul, dragostea pentru comunitate. Dar trecutul ei romantic a părut mereu de neatins. Adesea îmi spunea: „Era în altă viață, Katy. Cine să mai țină minte?”

Am sunat-o și i-am spus când l-am cunoscut pe Eric, apoi când mi-am dat seama că-l iubesc, dar n-am vorbit niciodată despre sex cum vorbesc fiicele cu mamele lor. Nu i-am pus întrebări despre experiențele ei, nici nu i-am dat detalii despre ale mele. Nu exista nimic care să fie în afara relației noastre, sincer, dar sexul părea chiar la periferia sa. Pur și simplu, nu am depășit niciodată limita aceasta, nu am deschis niciodată acest subiect.

Când îmi povestea despre vara din Positano, spunea că fusese magică de-a dreptul, că o schimbase, că fusese plină de mâncare și vinuri bune, dar nu pomenise niciodată de existența unei alte persoane.

Și totuși, iată-l aici pe Remo.

Șoferul ne strigă:

— Da Adolfo!

— Antonio, *aspetti*¹⁴, venim, zice mama.

Se duce spre barcă, iar Antonio, ceremonios, îi întinde mâna. Se urcă ea prima, apoi eu, apoi Remo. Sunt flească, iar bumbacul caftanului s-a lipit de mine ca o a doua piele.

Ea e încă în rochia cu lămâi, dar de îndată ce ne așezăm, și-o scoate și dă la iveală un costum de baie dintr-o bucată, negru cu buline albe. Își dă capul pe spate, închide ochii și lasă soarele s-o cuprindă. Mă trec fiorii când mă gândesc la Carol Silver, fără pălărie de soare, lăsând razele soarelui să-i ardă nestingerite pielea.

— Îmi place costumul tău de baie, îi spun.

Pare prostesc s-o complimentez așa, dar vreau să-și deschidă ochii, să interacționeze cu mine.

— Scoate-ți rochia, să te usuci mai repede! îmi zice, tot cu ochii închiși. Chestia aia de pe tine arată ca o pătură udă.

Nici când am cumpărat-o nu-i plăcuse. „Arăți ca o bunicuță, dar știu că asta se poartă acum“, zisese.

Barca pornește în larg. Remo și Antonio discută într-un *staccato* disonant, lângă volan, auzindu-se peste zgomotul tot mai puternic al valurilor.

Las aerul să-mi iasă din piept. Apoi îmi scot și eu caftanul peste cap. Pălăria de soare îmi zboară pe spate, ținută doar de șnurul din jurul gâtului. Port un costum de baie cu bikini roz și galben, legat în părți. Vântul se întetește când ne punem în mișcare, iar mama trage aer adânc în piept, dându-și părul pe spate.

— Antonio! strigă ea. Ia-o mai ușor! Katy n-a mers cu „barca morții” până acum.

— Mergem la prânz, da? îi strig.

— O să-ți placă mult! E restaurantul din golfuleț. Au cele mai bune fructe de mare!

De unde știi toate astea? vreau s-o întreb. *Cine e Remo? Cât o să stai aici?* Dar barca se mișcă foarte rapid acum și toate cuvintele mele sunt luate pe sus de vânt și aruncate în mare, înainte să fie auzite.

Îmi scot aparatul foto, o Leica veche, pe care Eric mi l-a cumpărat în luna de miere. Mi-a spus că pozele de pe iPhone ieșeau pixelate. Pe atunci avea dreptate. Nu am mai făcut fotografii de un secol, deși iubeam să fac poze, alt lucru pierdut în Vremurile de Dinainte.

Scot obiectivul și îndrept aparatul spre ea. Barca mă mișcă dintr-o parte în alta, apa se ridică înspumată în jur și ne stropește din toate părțile. Își întinde picioarele pe locul de lângă ea și își lasă capul pe spate, cu buzele întredeschise. Fac poza. Simt că mă strânge ceva atât de adânc în mine, atât de ascuns, încât mă întreb dacă îmi aparține măcar.

Asta e mama mea. Mama mea cea extraordinară, cea uimitoare. Aici, acum, în toată gloria. Neatinsă, mă gândesc apoi, de nimic din ce va veni.

[13](#) „E cald! Mi-e foame!”, în lb. franceză, în original (n. tr.).

[14](#) „Așteaptă-ne!”, în lb. italiană, în original (n. tr.).

CAPITOLUL 9

Părinții mei au avut o căsnicie bună. Grozavă? Cred că da, poate, probabil, nu sunt sigură că pot judeca eu. Știu doar că, atunci când era vorba de familia mea, simțeam adesea că tata era o persoană din exterior, care observa ritmul natural al mamei și al meu. Știam că se iubeau. Vedeam asta în faptul că aveau grijă să-și petreacă timpul împreună, în cadourile pe care tata i le aducea mamei: flori, haine. Pentru diferite ocazii speciale îi dăruia chiar colierele pe care mama le văzuse, care îi plăcuseră, dar pe care nu și le-ar fi cumpărat niciodată. Vedeam că se iubeau când mama îi pregătea mâncarea preferată vineri seara, cum făcea toate cumpărăturile pentru el și cum, în treizeci de ani de căsnicie, doar ea l-a tuns. Vedeam că se iubeau în felul în care el se uita la ea.

Nu eram sigură, nu știam dacă fuseseră suflete-pereche, dacă măcar credeau în așa ceva. Nu știam dacă tata o făcea pe mama să strălucească. Nu știam dacă aveau genul de căsnicie care te face să spui: „Am știut de la început“.

Lui Chuck și Carol le-au făcut cunoștință niște prieteni comuni. Ea era o tânără angajată la o galerie de pe Coasta de Est, tata era un designer în plină ascensiune, născut și crescut în Los Angeles. Erau legați de pasiunile lor comune: pentru *Casablanca*, *guacamole* și Patti Smith.

„Îmi puna să ascult discuri până la trei dimineața“, spunea mama.

Oare ea și-a dat seama când l-a văzut? A fost dragoste la prima vedere? Sau, pur și simplu, a recunoscut, discret, posibilitatea de a avea o viață bună împreună?

Barca încetinește, iar Antonio sare în apă ca să ne tragă spre ceva ce cu greu poate fi considerat un debarcader. De fapt, e doar o placă de lemn ce duce către cea mai mică plajă din lume, dacă e neapărată nevoie să-i dai un nume. Femei în bikini și bărbați în chiloți de baie stau lungiți pe pietre sau pe scaune acoperite cu materiale în dungi verzi și albe, așezate direct pe plaja de pietriș și nisip. În spatele lor sunt două restaurante: o clădire albă și albastru, Da Adolfo.

Remo sare și el pe placa de lemn și îi întinde mâna mamei.

— Katy prima, zice ea și face semn spre mine.

Barca se zguduie violent, dar eu încă sunt udă de la cealaltă pățanie, deci care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Prind mâna lui Remo și ajung pe debarcader. Ea mă urmează. Apoi toți trei ne îndreptăm spre mal.

— Întoarce-te când vrei! îi strigă mama lui Antonio, ținându-și părul la spate cu mâna, ca într-o clamă.

Are o relaxare, o naturalețe, cum n-am văzut niciodată la ea. Sau poate am văzut și nu-mi amintesc. „Întoarce-te când vrei”? Cine e femeia asta?

Remo ne face rost de o masă lângă mare și ne așezăm. Deja ne așteaptă un coș cu pâine și niște ulei de măsline. Uleiul de măsline e pus într-o farfurioară de ceramică în albastru cu roșu, și pești albi. Muște negre tot aterizează pe masă, dar pe cele mai multe le ține departe vântul. Valurile se lovesc de stâncile de lângă noi și două cupluri stau lungite în scaune de plajă chiar pe margine. Altfel, e pustiu.

— Ai noroc să fii aici acum, zice Remo. Peste trei săptămâni, Positano o să fie infestat.

— De turiști, traduce Carol. Nu de gândaci.

— Același lucru, același lucru, spune Remo, zâmbind.

Ei stau la un capăt de masă, eu, la celălalt. O studiez pe mama. Din nou și din nou și din nou. Frumusețea ei de acum e vie, plină de suflu! Atât de actuală, de prezentă, dând pe dinafară, de fapt, atât de tare, încât simt că, dacă aș strânge-o, i-aș putea prinde esența în palmă.

— Remo, locuiești în Positano? îl întreb.

Pentru un moment mă uit la el. E arătos, fără îndoială. Aduce un pic cu un zeu roman. Piept bronzat, bucle de păr șaten, ochi albastru-cristal.

— Locuiesc la Napoli, dar vara vin la Positano, pentru că vara se fac banii.

— Remo lucrează la Buca di Bacco, zice ea.

— Hotelul? Mi-l amintesc din cercetarea făcută pentru călătorie.

— *Hotel e ristorante*¹⁵, spune Remo. Sunt *cameriere*, pardon ospătar, adaugă zâmbind.

— E o profesie foarte respectată în Italia, spune mama. Păcat că în America nu avem tradiția asta.

Părinții mei mergeau întotdeauna la aceleași două restaurante, ambele din Beverly Hills: Craig's și Porta Via. Își luau mereu aceleași patru feluri de mâncare. Tata ține la tabieturile lui. Rar și ocazional, mama îl convingea să

încearcă ceva din afara zonei lui de confort: Eveleigh din West Hollywood, Perch din centru.

Apare ospătarul și Remo îi strânge călduros mâna.

— *Buongiorno, signore!*

— *Buongiorno*, spune Carol.

Apoi ia o gură mare de apă și își scutură părul pe nisipul de pe jos.

Remo începe să comande repede în italiană. Mă uit la Carol.

— Totul va fi delicios, îmi spune. Nu-ți face griji. Remo m-a adus aici săptămâna trecută și e mai bine să ne luăm după el.

Nici măcar o dată în toată viața mea nu am auzit-o pe mama spunând să ne luăm după cineva.

— Voi sunteți..., încep.

Dar Carol răspunde înainte să termin:

— Prieteni? Da. M-a luat sub aripa lui și îmi arată Positano din perspectiva unui localnic. Apoi se apleacă peste masă, conspirativ: Dar e foarte arătos.

Mă uit la Remo, care e încă absorbit în conversație.

— Hm, da!

— Așadar... Ce te aduce la Positano, Katy? întreabă mama. În afară de ce se subînțelege.

— Și anume?

— Italia, spune făcându-mi cu ochiul.

Apar o sticlă de rosé și niște pahare, iar Remo toarnă vinul pentru noi, atent din nou la masă și intrând direct în conversație.

— E un loc minunat, nu?

Dau din cap. Nu știu ce să zic. N-ar merge: „Mama mea a murit și nu știu ce să fac cu viața mea, așa că mi-am abandonat soțul și am venit în Italia. A, da, și apropo, tu ești mama mea.“

— Aveam nevoie de o pauză, spun sincer.

Mama zâmbește; Remo își mai pune apă în pahar.

— Ei bine, o să închin un pahar pentru pauza ta, îmi spune.

Ciocnim paharele, apoi dau pe gât lichidul tare, dulce și mătăsos.

Îmi vine în minte ultimul prânz normal cu mama. Era o zi caldă de decembrie, tocmai făcusem niște cumpărături la Grove, în West Hollywood. Voia să încerce un loc nou și să stea afară cu mine, așa că ne-am așezat la un restaurant mexican vegan numit Gracias Madre, pe Melrose. Avea un patio superb și un *guacamole* excepțional.

— Să luăm un pahar de vin? m-a întrebat când ne-am așezat.

Mama nu era genul care să bea în timpul zilei. Lua jumătate de pahar dacă beam și noi, altfel nu. O singură dată am văzut-o comandând un martini, la un bar din New York, după ce am mers la o producție *Jersey Boys* pe Broadway.

Am avut pornirea s-o întreb dacă e sigură. Făcea tratament pentru cancer de două luni. Încă nu ajunsese la partea dură. Pe atunci lua doar o combinație de medicamente care uneori o epuizau, dar încă nu i se schimbaseră fața sau părul. Dacă o vedeai, nici nu îți dădeai seama că totuși ceva nu era în regulă cu ea.

— Da, am răspuns. Haide!

Ne-am luat două pahare de Sancerre și ospătarul ne-a turnat. Mama a gustat.

— Delicios, a spus.

Îmi amintesc că purta un pulover portocaliu de cașmir, cu mâneci scurte și pantaloni maro cadrilați. Avea mocasini maro și o batistă prinsă de geanta pentru cumpărături.

— Crezi că ar trebui să ne întoarcem și să luăm fusta aia de la J. Crew? m-a întrebat.

Era o fustă din catifea, scurtă, cu sclipici la tiv. Drăguță, dar prea scumpă, am căzut de acord până la urmă. Iar materialul nu era atât de bun pe cât își dorea ea: hainele de-a gata nu erau niciodată de calitate. Și pe ea o înfuria că nimic nu mai era căpтуșit. Am fost surprinsă că a adus vorba de ea acum. Mama nu se răzgândea prea des.

— Cred că-i în regulă, i-am spus.

Ea mi-a zâmbit.

— Ar merge bine cu un tricou negru.

— Am destule fuste.

— Totuși, cred c-ar trebui s-o luăm.

Îmi aduc aminte că și-a băut repede tot vinul. Și-mi amintesc că m-am gândit cum, deși ne fuseseră dăruite ziua aceea și cumpărăturile, și prânzul, și vinul în miezul zilei, toate momentele acelea atât de pline de viață și de vesele, dovada că era bolnavă se vedea tocmai în acel răsfăț.

Dar, stând acum cu ea, cu treizeci de ani mai devreme, în cealaltă parte a lumii, când mă uit la ea cum bea rosé rece de parcă ar fi apă, mă gândesc că, de fapt, erau părți din ea pe care nu m-am străduit niciodată să le văd. Părți din ea care voiau doar să bea în aer liber, în lumina soarelui, într-o miercuri. Apoi să se întoarcă după niște fuste, doar așa, fără motiv.

Prânzul e bun, dar la Il Tridente al Hotelului Poseidon e mai bun. Am primit *hallumi* la grătar pe un pat de salată, calamari, *insalata Caprese* și mult vin.

— Remo m-a dus la Capri weekendul trecut, zice mama. E supraestimat după părerea mea. Positano e mult mai frumos. Și mult mai autentic. Aici totul pare mult mai conectat la cultura italiană decât acolo.

Remo dă din cap.

— Capri e frumos pe apă. Pe pământ, nu mai e așa frumos.

Am mers cu părinții într-o călătorie la Londra când aveam doisprezece ani. Am stat undeva aproape de Westminster, am fost la un spectacol cu *Wicked* și ne-am dat în London Eye. A fost cea mai „europeană” vacanță a mea.

— E un loc unde se ajunge greu și de unde pleci și mai greu, dar e foarte ușor să stai acolo, spune mama. Am mers prima dată acolo cu părinții mei când eram mică și nu l-am uitat niciodată.

Nu cred că știam de călătoria asta. Sunt atâtea întrebări pe care nu le-am pus niciodată. Și sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le știu acum.

— Ce ai mai vizitat aici?

— Păi, am fost la Ravello, unde e raiul pe pământ. Am fost și la Napoli, care nu mi-a plăcut. De acolo e Remo. Și Roma e minunată, bineînțeles.

— E prima oară când ajung în Italia, îi spun.

— Ei bine, zice mama, întinzându-se să mă ia de mână. Ai ales momentul perfect să vii aici.

Remo ne povestește apoi despre frumusețea lui Ravello, orașul din apropiere, și mă întreabă dacă am fost la Capri. Îi spun că abia ce am ajuns aici.

— Mai e timp, spune Carol. Italia trebuie luată în doze mici.

După o vreme, când ne ridicăm de la masă, mă simt ușor amețită. Ne împingem scaunele și ieșim afară, luând-o spre stânci. Vedem un șezlong liber și mama își aruncă geanta pe el; fac și eu la fel. Apoi își scoate rochia. Mă uluiește mișcarea ei: ușurința, lipsa de ezitare. Mă gândesc cum era mama la Palm Springs, în Malibu. Cu costumul ei de baie dintr-o bucată, mereu acoperită de un sarong, cu brațele ferite de soare de o cămașă subțire de pânză. Avea un corp superb, a avut dintotdeauna. Dar avea o pudoare care nu se manifestă deloc acum. De unde a venit? Când a decis că trupul ei e ceva cu care trebuie să fie mult mai atentă? Că trupul ei nu merită admirat?

Dar dintotdeauna îi plăcuse apa. Adora să înoate. În fiecare dimineață, făcea tumbe prin piscină, cu pălăria ei LL Bean plutind la suprafață.

Mă iau după ea și ajungem în mare. Mă bag sub apă și, când ies la suprafață, ea plutește pe spate, cu ochii închiși. Mi-aș dori s-o fotografiez, să prind acest moment, dar, în schimb, o imit. Și stăm așa, plutind, până când barca lui Antonio apare lângă doc.

Ne urcăm pe barcă, ude flească, și ne întoarcem la portul din Positano. Până ajungem noi acolo, soarele deja a coborât mai jos pe cer. Barca trage la mal, iar Remo ne ajută să coborâm. Îi mulțumim lui Antonio și el ne salută atingându-și borul pălăriei.

— Mulțumesc, îi spun mamei. Am avut o zi grozavă. Cea mai bună din ultima vreme.

— Eu îți mulțumesc, îmi răspunde. E grozav să-ți faci prieteni noi.

Îmi dau seama că nici n-am întrebat-o cât mai stă aici.

— O să fii aici și mâine?

Când spun asta, simt cum mă cuprinde o senzație de frenezie. O disperare subită să rămân aproape de ea după o zi de relaxare.

— Sigur că da, spune zâmbind. Te duc la La Tagliata. E un restaurant incredibil, sus pe deal. N-o să-ți vină să crezi cum e. Autobuzul pleacă de la hotelul tău la patru, putem să ne vedem acolo.

— Și acum unde mergi?

— Trebuie să-l conduc pe Remo și apoi să iau niște lucruri de la piață. Doamna care mi-a închiriat apartamentul se întoarce acasă în seara asta.

Și îmi vin în minte imagini cu mama gătind, râzând, luând masa cu altă femeie. Mă simt înecată de un val de gelozie.

— Dar ne vedem mâine, da?

Când rostesc întrebarea, se uită intens la mine și, pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc că poate m-a recunoscut și ea. Poate ceva din ea a străpuns timpul și spațiul și i-a dat informația pe care trebuie s-o știe. Că ea îmi aparține mie. Că ne aparținem una alteia. Că suntem doar noi. Dar Remo o bate pe umăr și momentul se spulberă.

Dau din cap.

— Bine, pe mâine, îmi zice.

Se întoarce să plece și deodată mă cuprinde nevoia intensă să o îmbrățișez, acolo, pe debarcader, cu apa bolborosind sub noi și vinul curgându-mi prin vene. Așa că o îmbrățișez.

Mă aplec în față și o prind în brațe. Miroase a apă sărată de mare, a vin și a *ea*.

— Mulțumesc pentru azi, șoptesc și apoi îi dau drumul. Pe mâine!

[15](#) „Hotel și restaurant“, în lb. italiană, în original (n. red.).

CAPITOLUL 10

Mă trezește o bătaie ușoară în ușă.

— O clipă, spun și simt cum se instalează amețeala și tensiunea cauzate de mahmureală.

Mă uit la ceas. E trecut de opt seara. M-am întors de la prânz cu gândul să mă întind puțin și îmi dau seama că am dormit tun mai bine de trei ore. Iau un pahar de apă de pe noptieră și îl dau pe gât în timp ce deschid ușa. La ușă stă Nika, îmbrăcată într-o cămașă albă și blugi cu talie înaltă, cu părul pieptănat pe spate. Și-a dat cu un pic de fard pe obraji. Arată minunat.

— Bună!

— Bună, îmi zice. Bună seara. E totul în ordine?

Mă uit în jos la cămașa mea mototolită și îmi pun mâna pe față. În ciuda pălăriei de soare, simt că pielea mi-e strânsă și fierbinte: cu siguranță, am fost arsă de soare azi. Nu cred că m-am mai dat cu cremă de protecție după ce am plecat de pe debarcader, iar restaurantul era aproape în întregime descoperit.

— Da, îi spun. Cam mult vin la prânz. Tu...?

— Ah! exclamă și își dă ochii peste cap. Domnul de la recepție era îngrijorat. I-am zis că urc să văd cum ești. Să mă asigur că totul e în regulă.

Adam! La dracu'!

— Spune-i c-o să cobor imediat. Și că-mi pare rău. Mulțumesc!

— Așa voi face, încuviințează Nika dând din cap.

— Hei, Nika! Marco mi-a zis că Adam încearcă să cumpere hotelul?

Izbucnește în râs:

— Marco crede că toată lumea încearcă tot timpul să-i fure locul ăsta. Nu e atât de căutat cum crede el.

— Chiar așa?

Nika ridică din umeri.

— Ei bine, cred că e un loc dezirabil, firește. Îl ador. E al familiei mele de mulți ani. Dar nu știu ce să zic despre Adam. Poate că-ncearcă să-l cumpere.

Dar și noi am avea nevoie de ajutor.

— Cobor imediat, îi spun. Mulțumesc că ai venit după mine.

— Îl anunț pe domnul Westbrooke, îmi zice zâmbind și apoi închide ușa în urma ei.

Mă duc să fac un duș.

Îmi ia douăsprezece minute și jumătate să mă clătesc, să-mi pun o rochie cu imprimeu floral, să-mi trec peria prin păr și să-mi aplic cel mai lejer machiaj. Fard, luciu de buze, puțin rimel.

Când ajung jos, Adam stă la aceeași masă la care am luat micul dejun.

— Trăiește! spune, ridicându-se.

Poartă pantaloni cafenii de pânză și o cămașă albă, tot de pânză. Are niște mătănii budiste *mala*, făcută din bile de lemn. De genul celor pe care le vezi pe la toate studiourile de yoga din Los Angeles. Părul blond îi cade pe frunte. Arată... bine.

— Îmi pare rău, îi zic. Am băut cam mult vin la prânz și am adormit. Nu beau niciodată ziua.

El rânjește. Observ că are dinții foarte albi.

— Italia, zice. Ce să-i faci?

Adam îmi face semn spre scaunul din fața lui și mă așez.

— Ai sărit peste ora de cocktail. Dar m-am gândit că putem lua cina.

Acum, că m-am așezat, simt senzația familiară în stomac, ca atunci când pornește un motor. Parc-am luat prânzul cu niște secole în urmă.

— Da, te rog. Mor de foame.

Adam deschide meniul.

— Ce ai vrea?

E o întrebare atât de simplă! Așa de banală! Dar îmi dau seama că sunt incapabilă să răspund. Sunt atât de obișnuită cu tabieturile! Oare chiar îmi place salata de la La Scala? Oare îmi place crema de lapte cu aromă de alune? Oare îmi place albul? Oare familiaritatea are gust? Sau e doar o doză de toleranță asumată?

— Salata de roșii și *ravioli* sunt delicioase, îi zic.

Adam zâmbește.

— Ah, știi. Dar, după umila mea părere, nimic nu e mai presus de pasteile lor *primavera*. Și mai au un pește de apă sărată care e...

Își duce degetele la buze și trimite un sărut ca de *chef*.

— Atunci te las pe tine să decizi.

— De ce să nu le luăm pe amândouă? propune. Sunt dispus să-mpart cu tine porția mea, dacă vei face la fel.

Felul în care o spune, de parcă m-ar provoca, face ca în mine să se stârnească imediat o furtună.

— Vin? mă întreabă.

Îi fac cu ochiul.

— Ah, da! își dă seama. Prânzul cel de pomină! Hai s-o luăm încetișor, atunci!

Își comandă un pahar de Barolo, iar eu îmi iau un *ice tea*. Durează ceva să-i explic ospătarului nostru, același domn care ne-a servit la micul dejun și pe care am aflat că-l cheamă Carlo, ce este și ce conține un *ice tea*. Ce ajunge la masă e un ceainic cu ceai negru și o cană de gheață. E bine și așa.

— Așadar, Katy... Spune-mi care e treaba cu tine.

— Treaba cu mine?

— Treaba cu tine.

— Am auzit că vrei să cumperi locul ăsta, zic repede. Mă dau pe spate și îmi trec mâna peste față. Îmi pare rău, nu e treaba mea. Dar Marco părea supărat în dimineața asta. De asemenea, am impresia că m-ai mințit?

Adam râde.

— Probabil ar fi mai corect să spunem c-am omis niște amănunte.

— Ai mințit prin omisiune, deci.

Adam își ridică palmele în semn că se predă.

— Corect. Doar că oamenii se aricesc imediat ce le trece prin minte că încerci să schimbi un stabiliment local, plin de povești. Și apoi, abia ne-am cunoscut.

— Și de ce faci asta?

Adam ia o gură de vin.

— Lucrez pentru o companie hotelieră. Partea asta e adevărată, evident. Ți-am zis că vor niște proprietăți în Positano, și asta era adevărat. Dar nu am menționat că asta e proprietatea pe care și-o doresc.

— Dar Marco nu vrea să vândă.

Adam ridică din umeri.

— Au avut probleme mari în ultima vreme. Nu sunt sigur că mai au bani să rămână deschiși, așa cum vor ei acum. Se chinuie. Abia-abia dacă rămân pe linia de plutire. Ține minte, Positano are parte de turism maximum patru-cinci luni pe an.

— Hotelul ăsta e în familia lor de o sută de ani, spun fără să știu dacă e adevărat sau nu, dar așa pare.

— De fapt, de vreo patruzeci, dar da.

Adam își sprijină coatele de masă. Mă domină cu trupul lui care-i foarte aproape de mine acum.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Simt că mă ia cu călduri. În tot corpul, până la degetele de la picioare. ăsta e momentul. ăsta e momentul când ar trebui să spun: „Hei, ca să știi: sunt căsătorită. Nu știu CÂT de căsătorită mai sunt în prezent, dacă asta e o pauză sau începutul unui divorț de toată frumusețea, nu știu exact ce se întâmplă cu mine și cu Eric, dar în camera de sus am verigheta și inelul de logodnă care, până acum douăzeci și patru de ore, mi-au stat pe deget cinci ani.“

Dar n-o spun. În loc de asta, zic simplu:

— Nu.

Adam se lasă pe spate.

— Bun.

Ajunge peștele întreg, cu coadă, cap, de toate, complet îmbrăcat într-o crustă groasă de sare. Carlo îl prezintă mândru pe un platou de un alb impecabil.

— Superb, zice Adam. Bravo!

Carlo instalează o măsuță pe rotile pentru dezosare lângă noi și începe să dea la o parte crusta de sare care se desprinde în bucăți mari și face să-mi lase gura apă.

Mă gândesc ce ar face Eric dacă ar fi aici. Eric e cel mai puțin pretențios om de pe planetă când vine vorba despre mâncare. Îi plac puiul, pastele și broccoliul. Mama spunea că nu și-a dezvoltat niciodată gusturile, că mănâncă exact ca un băiețel de șase ani. Și avea dreptate, mă gândesc acum, iar motivul pentru care experiența asta devine extraordinară e pentru că, la noi acasă, mâncam în mod frecvent de la California Pizza Kitchen. Singurele dăți când mâncam bine era când gătea mama.

Carlo ne aduce farfuria, iar peștele file este așezat lângă legume sotate și cartofi noi copti. Stomacul îmi mormăie așteptând.

— Arată incredibil, spun.

— Poftă bună! ne urează Carlo.

Apoi se retrage și eu iau în furculiță o bucată de carne albă ca un fulg de nea.

— Jur, spun, am impresia că hotelul ăsta are restaurantul meu preferat din toată lumea.

Adam se uită la mine.

— E foarte bun. Dar asta îmi spune că n-ai fost nici pe departe în destule locuri.

Mă gândesc la Eric și la călătoria noastră anuală la Palm Springs și apoi la voiajul la Miami pentru aniversarea noastră de cinci ani.

— Nu te înșeli, îi spun.

— Ai mai fost în Europa?

— Da.

E adevărat, tehnic vorbind. Londra se pune, nu?

Începem să mâncăm. Peștele e perfect și untos; legumele sunt înecate în ulei de măsline; pastele sunt *al dente*. Până la urmă, cedez și comand un pahar de vin.

Adam a crescut în Florida, dar acum locuiește la Chicago. Iubește Italia, dar nu atât de mult pe cât iubește Franța; în Franța chiar sunt roșii și brânzeturi mai bune, așa îmi spune. Vinul de Provence e cel mai bun din lume. Mama lui s-a născut la Paris și a copilarit acolo. Vorbește franceza fluent.

Îi place să urce pe munte, îi plac câinii și să zboare cu avionul. Nu îi place să stea prea mult în același loc. Nu are pe nimeni. Îmi oferă informația asta când menționează o fostă iubită cu care a mers la Tokyo în urmă cu câteva luni. E subtil, dar eficient.

— A fost o călătorie groaznică, dar presupun că nu pot să dau vina pe oraș pentru despărțirea noastră. Era destul de previzibil că asta urma.

— Îmi pare rău, îi zic.

— Mie nu. Cine știe unde aș fi fost acum. Dacă se schimbă un lucru, se schimbă totul.

Mă joc cu paharul de vin și înghit ce-a mai rămas din el.

— Îți plac deserturile? mă întreabă Adam.

Mereu am avut o slăbiciune pentru dulciuri. De la tata am moștenit-o. Mamei nu i-a păsat niciodată prea mult de dulciuri, nici lui Eric. „Dă-mi oricând o pungă de covrigei în locul unei bucăți de ciocolată“, spunea mama.

— Da, cu siguranță.

— Au un tort cu fructe de pădure. Nu știu dacă e în meniu anul ăsta, dar cred că îl pot convinge pe Carlo să ne aducă.

Nu încapе îndoială că ideea cu tortul cu fructe de pădure e primită cu entuziasm și, zece minute mai târziu, ni se aduce la masă un amestec de fructe delicate și cremă.

— Doamnele primele, spune Adam, împingând bolul spre mine.
Iau o linguriță plină. Așa cum era de așteptat, e de-a dreptul divin.

— Doamne, Dumnezeu!

Ia și el o gură.

— Știu.

— Cred că e cea mai bună chestie pe care am mâncat-o vreodată. Și nu glumesc.

Adam se lasă pe spate și se uită la mine. Se uită la mine cu adevărat. Simt privirea lui pe mine ca și când m-ar atinge.

— Tot nu mi-ai spus dacă ai pe cineva acasă, îmi zice.

Apoi ia ceașca de *espresso* pe care Carlo a adus-o cu desertul.

Înghit și mai beau niște apă. Dau din cap.

Adam ridică o sprânceană, mirat.

— Da, răspunsul e da.

— Nu pot să spun că sunt surprins.

— Ce înseamnă asta?

El se uită în continuare la mine. Privirea lui pare să se înmoaie, să se ridice. Dacă înainte parcă mă atinge cu palma, acum simt doar degetele.

— Pari genul de femeie căreia îi place să aparțină cuiva.

Simt cuvintele lui aproape fizic. Mă lovesc drept în piept.

— Trebuia să vin aici cu mama. A iubit mereu Positano. Era aici...

Îmi pierd vocea când mă gândesc la Carol și la cum am văzut-o azi, când eram pe barcă și apa de mare o stropea, când stătea cu gura întredeschisă și cu ochii închiși.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă încet.

— A murit. Apoi totul a dispărut odată cu ea. Căsnicia mea...

Adam reacționează, dar nu spune nimic.

— Nu prea mai știu cine sunt.

— Și ai venit aici să afli?

— Poate, dau din cap.

— Și cum e? mă întreabă Adam atent.

— Cine?

— Soțul tău.

— Ah! Păi, suntem împreună din facultate. El e, nu știu... el e Eric.

Adam trage aer în piept.

— Știi care cred că e problema ta?

Tușesc. Nu sunt sigură dacă sunt impresionată sau enervată.

— Serios?

El se uită la mine de parc-ar vrea să-mi spună: „Haide, zău așa!”

— Bine. Care e problema mea?

— Nu simți că poți decide ceva în legătură cu viața ta.

— Mă cunoști doar de două ore! protestez.

— Am luat și micul dejun împreună, să nu uiți! Și ai întârziat la cină. Deci să zicem treisprezece ore. Te porți de parcă nu știi cum ai ajuns aici, de parcă te-ai trezit, te-ai uitat în jur și te-ai gândit: „Hm, de ce nu?”. Dar am să-ți dau o veste. Lipsa de acțiune e tot o alegere.

Stau aici, pe scaun, și mă uit cu stupoare la el. E ciudat să-ți spună un străin ceva neplăcut, cu atât mai mult să mai aibă și dreptate...

— Asta-i tot?

— Da. Dar ești și drăguță.

Mă înroșesc iar și simt furnicături până în vârful degetelor.

— E o problemă?

Se apleacă în față. Atât de aproape, încât simt mirosul de fructe de pădure și de *espresso* în răsuflarea lui.

— Pentru mine? Clar e o problemă.

CAPITOLUL 11

Mă trezesc din nou devreme. Soarele de-abia se zărește la orizont. Nu e nici măcar șase. Îmi iau niște ceai și ies pe terasa care dă spre mare, de unde văd tot orașul învăluit într-o ceață albăstruie.

Aseară m-am despărțit de Adam la lift. Stă la etajul doi, într-un apartament nupțial, cu o panoramă extraordinară, îmi spune. Am izbucnit în râs. Doar aici ai peste tot o panoramă extraordinară!

Dar acum, în dimineața asta, nu mă pot gândi decât la ea. Am emoții fiindcă o s-o revăd diseară, am emoții fiindcă mă-ntreb dacă va apărea, am emoții să nu descopăr că ziua de ieri n-a fost decât un vis cu ochii deschiși, poate puțin prea real pe alocuri. Simt cum cafeina îmi intră în sistem, dar, în loc să-mi dea energie, îmi limpezește mintea, de parcă tocmai mi-aș fi pus ochelari de vedere. Și știu, cu certitudine, că era chiar ea, că ea e aici. Că, nu știu cum, am dat peste un soi de realitate magică unde putem fi împreună. Că timpul de aici nu trece doar mai încet, ba chiar o ia înapoi.

Nici măcar nu pare cel mai incredibil lucru. Cel mai nebunesc, cel mai derutant lucru e că ea nu mai e.

Mă întorc în cameră și îmi las cana pe masă. Când scot din geantă niște balsam pentru buze, dau peste itinerarul de călătorie, cel pe care l-am dosit acolo cu o zi în urmă. Sunt trecute mai multe restaurante aici: Chez Black, desigur, Lemon Tree din Capri. Apoi, pentru dimineața asta, e trecută „o plimbare pe Calea Zeilor“.

Îmi amintesc ce mi-a povestit mama despre ea. Despre cum, atunci când era acolo, o lua pe scări până sus, în vârful dealului din Positano, unde începe o cărare care leagă Bommerano și Nocelle, orașele de deasupra.

Îmi pun pantofii sport, o pereche de pantaloni scurți și o bustieră. Nu am fost niciodată prea athletică, dar mereu mi-a plăcut mișcarea. Am început să joc fotbal în școala primară și nu m-am oprit până în primul an de liceu, când mi-am rupt meniscul. La facultate, am descoperit înotul și, când locuiam la New

York, mersul cu bicicleta de-a lungul râului Hudson îmi limpezea mintea. Dar, în ultima perioadă, nu fac decât să merg la sala de sport Pure Barre, care-i lângă casa noastră, chiar după colț.

Îmi pun șapca de baseball, mă dau din belșug cu cremă de protecție solară și cobor.

În dimineața asta e doar Marco la recepție, arătând foarte vivace pentru o oră atât de matinală.

— *Buongiorno!*

— Bună dimineața, Marco!

— Ai ieșit la plimbare? întreabă, mișcându-și brațele în lateral de parcă ar schia.

— Merg pe treptele care duc la Calea Zeilor, îi răspund.

Marco reacționează trecându-și palma peste frunte.

— Atâtea scări! zice, de parcă ar fi ceva imposibil. În sus și tot mai sus și tot mai sus!

— Accesul către ele e pe aproape?

Marco arată spre ușa din dreapta și zăresc strada, încă adormită la ora asta.

— Găsești scările în direcția aia, îmi zice, arătând cu degetul spre tavan. Mergi tot în sus și vei ajunge.

— Mulțumesc! îi spun și îi fac cu mâna.

Dar Marco mă oprește:

— Stai!

Apoi se întoarce cu o sticlă de apă etichetată cu numele hotelului.

— Soarele din Positano e puternic, îmi zice.

Îi mulțumesc și plec. Câțiva pași mai departe văd un butic cu tot felul de materiale elegante agățate la geam, fețe de mese, șervețele și batiste cu margini de dantelă, iar lângă magazin, e un aparat de servit *granita*. Văd limonada de un galben aprins cum se învârte și se tot învârte. Apoi, chiar în stânga magazinului, încep niște scări. Așa că urc. Trepte de piatră, una după alta, una după alta. Sus, sus, sus... Scările șerpuiesc pe lângă nenumărate căsuțe și mici hoteluri. Trag cu ochiul pe la ferestrele care dezvăluie forfota vieții. După șaizeci de secunde, rămân fără suflu.

Nu-mi amintesc ultima dată când am urcat un deal, ce să mai zic de alergat! Nu mai sunt în formă, nu mai am exercițiu, m-am dezobișnuit să trag de mine așa de mult. În ultimul an, nu mi-am mai pus la muncă picioarele. Au fost împietrite, în timp ce inima, măruntaiele și sufletul alergau în cercuri, urlau

isterice; dar îmi dau seama acum, când îmi mișc corpul, că urcatul pare să aibă efectul invers. În timp ce transpir și abia respir, tot interiorul meu e tăcut. Nu mă pot gândi decât la următorul pas.

Marco are dreptate: scările sunt abrupte și pare că nu se mai termină. Dar, după aproape zece minute de cardio intens, ajung la un soi de terasă-popas. Dincolo de centru, Positano devine mult mai... locuit, cumva, de oameni obișnuiți. Încep să zăresc *nonne*, „bunicuțe“ care stau la porți, sporovăind cu vecinii la cafelele de dimineață, înainte să se trezească toată familia. Îi fac cu mâna unei femei care își șterge băncuța. Îmi răspunde la salut.

Mă uluiește atemporalitatea Italiei. Nu e prima dată când mă gândesc la asta: Italia la care m-am întors eu, acum, nu e atât de diferită de cea de care s-a îndrăgostit mama acum treizeci de ani. Țara asta există de mii de ani. Comparativ cu America, aici progresul se evaluează diferit. Totul se petrece mai lent. Casele sunt văruițe în aceeași paletă de culori ca acum sute de ani; instituțiile rămân aceleași. Biserici și simboluri care sunt aici de secole, nu de decenii. Aceleași feluri de mâncare de la an la an.

După alte cinci minute de urcat, am transpirat toată. Scot capacul sticlei primite de la Marco și beau plină de recunoștință. Cercetez împrejurimile.

Am ajuns la capătul scărilor, iar de aici văd o cărare pietruită care dispare prin vegetație. Asta trebuie să fie intrarea spre Calea Zeilor. Dintr-un scurt rezumat al itinerarului nostru am aflat că această cărare își ia numele dintr-o legendă. Se pare că zeii folosiseră drumul ăsta pentru a coborî în mare ca să-l salveze pe Ulise de sirenele care îl vrăjiseră cu cântecele lor. Secole întregi, acesta a fost singurul drum care lega orașele de pe Coasta Amalfi. E un drum bine bătătorit și îndrăgit.

De aici, panorama îți taie răsuflarea, amintind de felul în care se vedea orașul când am coborât spre el. Bărcile plutind pe ape, odată niște siluete clare, acum sunt doar puncte albe pe mare. De aici, se poate vedea albastrul marin atotcuprinzător, hotelurile și casele din Positano ca niște picățele de acuarelă. Sunt deasupra tuturor.

Mă așez pe o treaptă de piatră. Îmi tremură picioarele, iar soarele a urcat deja sus pe cer, căci astăzi parcă a răsărit furios și cântându-și lumina. Nu mai simt nicio urmă de amețală sau mahmureală. Nu-i de mirare că aici toată lumea poate bea vin cu atâta lejeritate.

Mă gândesc la cărarea asta. Câți oameni au trecut pe aici, pe urmele astea. Câte povești, câte trepte! Mă gândesc la mama, aici, cu atâția ani în urmă. Mă

gândesc că e aici acum. Cu părul ei lung, șaten, cu zâmbetul larg, cu rochia de vară și teniși, cu strălucirea transpirației pe sprâncenele ei bronzate. Aceeași persoană și totuși complet altcineva.

— Iată-te! îmi zice, răsuflând greu. Practic, a trebuit să alerg după tine până aici!

E chiar ea, în carne și oase. Cu toată vitalitatea cuiva care îmbrățișează o nouă zi în care nu va fi preocupată decât de mare și de vin.

Mă ridic repede în picioare.

— Ai venit după mine? o întreb dintr-o suflare, simțind o imensă ușurare.

Își pune mâinile în șold și se apleacă, gâfâind.

— Ai trecut pe sub balconul meu de dimineață. Ți-am făcut cu mâna, dar n-ai văzut, așa că mi-am tras repede adidașii și am urcat. Îmi datorezi un masaj, probabil.

Mă uit la pieptul ei, la picioarele puternice.

— Nu faci drumul ăsta în fiecare zi? o întreb.

— Glumești, nu? mă întreabă uitându-se la mine de parcă aș fi nebună. N-am fost niciodată pe aici. Sunt vreo douășpe mii de trepte.

Se îndreaptă și admiră panorama.

— Dar trebuie să recunosc, sunt bucuroasă că m-am luat după tine. E magnific!

Mă duc lângă ea. Mă gândesc la o vedere din locul ăsta. Probabil arăta la fel și acum o mie de ani. Sper că va fi la fel și peste o mie de ani.

— Acasă, în Los Angeles, avem o potecă dincolo de Mulholland, numită TreePeople, îmi zice. Ai fost vreodată acolo?

Dau din cap în semn că nu

— Îmi place să merg uneori, spune. Iau mereu cu mine și un caiet de desen. E un loc bun pentru desenat. Dar n-am mai fost de multă vreme. Locul ăsta îmi amintește de drumul ăla.

— Îmi place fotografia. Îmi luam aparatul foto cu mine pe Fryman Canyon. Acolo mergeam cu... Aia e poteca mea preferată.

— Pun pariu că faci fotografii frumoase.

— Da?

— Îmi dau seama că ai mult bun-gust. Cu excepția rochiei de ieri, desigur. Zâmbește, ceea ce mă face să râd. Stăm aici, una lângă alta, fără să vorbim.

— Carol, încep, și cuvântul sună și străin, și familiar în același timp. Am ceva să-ți spun.

Ea se întoarce spre mine și văd picăturile de transpirație cum îi curg pe față. Ochii verzi îi strălucesc în soare.

Vreau să-i spun că e mama mea. Vreau s-o rog să sape adânc, să vadă dacă poate, cumva, accesa alt timp și alt spațiu. Vreau să știu dacă poate vedea în viitor, dacă își poate vedea copilul la piept. Vreau să știu dacă ne poate vedea pe noi două, în rochii de vară în culori complementare, alergând pe plaja din Malibu, cu mine pe urmele ei. Vreau să știu dacă se poate vedea în bucătăria noastră, smulgându-mi degetele din coca de prăjituri. Știe? Cum ar putea să nu-și amintească?

Dar firește că nu-și amintește! Aici e doar o femeie într-o aventură de o vară, iar eu sunt doar o turistă din America, cu care s-a intersectat întâmplător.

— Da? îmi răspunde, uitându-se intens la mine.

— Nu cred că mi-a plăcut Da Adolfo, bâigui repede.

Carol râde. Se strâmbă și dă din cap.

— Atunci să-ți spun și eu ceva. Nici mie nu cred că-mi place, dar nu prea găsești altundeva o priveliște comparabilă.

— Mâncarea n-a fost grozavă.

— Standardele sunt ridicate aici, îmi zice. Mai ales dacă stai la Poseidon.

— Pe unde mănânci acasă? o întreb. Mă refer la Los Angeles. Unde ieși la masă?

Zâmbește.

— Gătesc mult. Am un apartament mișto în Eastside. Când ne întoarcem, trebuie să vii pe la mine. Fac multe paste și pește. Secretul Los Angelesului e că în centru sunt cele mai bune restaurante; sunt senzaționale. Iar Chinatown mi-a furat inima.

Îmi vine în minte mama, cu *dim sum* în fața ei, pe masă, bătând din palme fericită în timp ce noi îi cântăm „La Mulți Ani“. N-am mai fost acolo de secole. De ce nu ne-am mai dus?

— De asemenea, n-o să zic niciodată „nu“ unei ieșiri la In-N-Out, adaugă tușind. Mergem?

Începem să coborâm împreună, una lângă alta. Când ajungem la terasă, mă opresc și mă uit iar la orașul de deasupra mării. E mult mai cald decât atunci când am urcat, iar sticla de apă e aproape goală.

— Ne vedem la patru? întreabă mama.

— Vrei să luăm micul dejun la hotelul meu?

Ce se va întâmpla dacă va veni cu mine?

— Mi-ar plăcea, dar lucrez la ceva.

Are o privire sfioasă când spune asta, e prima dată când văd așa ceva pe chipul ei de când am întâlnit-o aici.

— Ce fel de proiect?

Îmi amintesc cum mă jucam pe covor în magazine, când eram mică și o însoțeam pe mama. O vedeam cum alegea covoare sau materiale pentru draperii și mobile pentru clienții ei. Îmi amintesc când mă jucam prin magazinul tatălui meu, uitându-mă la mama cum aranja rochii pe manechine. Adoram s-o privesc în elementul ei.

— Mai e așa mult de lucru, îmi zice punându-și mâinile în șold și dând din umeri.

— Povestește-mi!

— Lucrez la un design pentru Sirenuse, zice acoperindu-și fața cu palma. Remo mi-a zis că își redecorează hotelul și am decis, dintr-un moft, să le trimit o propunere. Primesc propuneri de la designeri faimoși din Roma și Milano. Nu știu, e o prostie...

Sirenuse e cel mai drăguț hotel din Positano și, în consecință, costă o grămadă. Când eu și mama ne-am gândit să mergem, am văzut că era 1 700 de dolari pe noapte. „Dar e fermecător“, mi-a zis.

— Nu știam, îi spun.

— De-abia ne-am cunoscut! Nu știe nimeni, de fapt. Designul e un fel de hobby pentru mine. Am studii în istoria artei și acum lucrez la o galerie, dar e... Nu e chiar ce-mi doresc să fac. Vreau să fac design interior. Iar hotelul ăsta ar fi de vis.

Nu cred că știe, încă. Nu știe că va reuși.

Mi-amintesc când intram în biroul mamei de acasă, din Brentwood. Podeaua avea o mochetă albă, moale, pe pereți erau tot felul de postere de film înrămate, de parcă era producător de film, nu decorator. Erau postere cu filme unde îi plăcuseră decorurile. „Casa ta e platoul tău de filmare“, le spunea adesea clienților. Știam ce voia să spună. Că acele case din filme trebuie să fie convingătoare, să le arate spectatorilor cine sunt personajele care locuiesc acolo; trebuie să fie revelatoare. Voia ca oamenii să se reflecte în căminele lor. Voia ca oricine intra la ea în casă să poată spune: „Numai Carol Silver ar putea locui aici!“

— Am auzit că e minunat acolo, îi spun mamei.

— Am stat acolo cu părinții mei, acum mulți ani, îmi zice dând din cap. Nu am uitat niciodată locul ăla.

— Pot înțelege de ce.

— Oricum, ar trebui să plec, spune, zâmbind. Dar mulțumesc pentru acest exercițiu fizic extrem. Mi-a limpezit complet mintea. Trebuie să țin minte să vin mai des! îmi strigă peste umăr în timp ce se îndepărtează.

O văd cum dispare pe treptele abrupte. Cred că *o privesc în devenire*. Iat-o acum, la începutul vieții ei.

CAPITOLUL 12

Sunt transpirată în ultimul hal și aproape deshidratată când mă întorc în foaierul hotelului. Marco nu mai e, acum la recepție e Carlo.

— Fierbinte dimineată, îmi zice. Niște apă?

— Da, te rog.

Îmi dă o sticlă și o beau pe toată dintr-o suflare.

— Mulțumesc, Carlo.

Mă întorc să urc scările, dar mă strigă.

— Aveți un mesaj, doamnă Silver.

Prima dată mă gândesc la mama. Nu la Carol, nu la femeia de care tocmai m-am despărțit pe trepte, ci la mama *mea*. Mă gândesc că e acasă, aranjând niște flori și că îmi trimite o telegramă tocmai în Italia: „Cum merg cumpărăturile? Cumpără-mi ceva frumos pentru casă. Mi-e dor de tine! XX.“

Dar sigur că nu-i așa, în primul rând, fiindcă nu mai există telegrame. A doua persoană la care mă gândesc e Eric.

— Ah?

— Da. Un domn pe nume Adam, oaspete aici, voia să știe dacă sunteți liberă la prânz.

Izbucnesc într-un hohot de râs, care sună aproape ca un fornăit. Carlo observă.

— Mulțumesc, îi zic. Dau eu de el.

O iau pe scările care duc spre restaurant, unde micul dejun e în plină desfășurare. Nika vorbește cu un cuplu de vreo șaiszeci de ani, doi oameni foarte bine îmbrăcați. Par francezi, sunt asortați impecabil, amândoi în haine de pânză albă.

— Ia uite cine a venit.

Adam e vesel și binedispus în dimineata asta, în șort dungat și un tricou gri. Nu are nimic în mână, dar apoi mă uit spre masa noastră obișnuită și îi văd cheia.

— Bună, îi zic. Tocmai am primit mesajul tău.

Mă măsoară din cap până în picioare.

— Pari muncită bine.

— Așa e. Am urcat treptele în dimineața asta.

Îmi simt corpul viu. Simt cum îmi curge sângele în vene, simt transpirație pe ceafă, sunt încinsă din cauza efortului și a soarelui. Mă simt bine.

— Și ți-a plăcut?

Zâmbesc și mă gândesc la Carol, cu capul dat pe spate, cu oceanul sub noi.

— Da! Vino mâine cu mine dacă poți ține pasul.

Un bărbat într-o cămașă hawaiiană trece pe lângă noi cu o farfurie plină de ouă și cârnați, vorbind repede în italiană.

— Dar deocamdată o să mănânc tot pepenele de pe masă.

Adam arată spre bufet.

— Vrei companie? întrebă uitându-se la mine cu coada ochiului, cu palma ridicată la frunte ca un cozoroc, pentru a bloca soarele.

— Sigur, îi zic.

Îi ignor recomandările. Azi aleg de toate, merg pe tot meniul, de parcă aș fi pe o barcă de croazieră sau în Las Vegas. Nu mă abțin de la nimic. Două farfurii. Una plină cu fructe, patiserii și un *parfait* de iaurt. Cealaltă cu ouă jumări, cartofi și bacon. Le așez pe ambele în fața lui Adam, care e deja pe scaun și soarbe din cafea.

Se uită la mine impresionat.

— Așa mai vii de-acasă! îmi zice.

Mă trântesc pe scaun, mai dau pe gât un pahar de apă, apoi mă apuc de fructe. Mănânc cu o lăcomie cum nu mi-amintesc să mai fi simțit vreodată. Pepenele e dulce, ouăle sunt cremoase, iar baconul e crocant și sărat.

Când s-a îmbolnăvit mama, toată mâncarea a început să aibă gust de cretă.

Într-o zi mă înfruptam cu aromele dulci și sărate dintr-un *pad thai*¹⁶ de la Luv2eat de pe Sunset Boulevard, în ziua următoare mă forțam să înghit o bucată de pâine prăjită, după ce stomacul meu nu mai primise mâncare de opt ore. Mâncarea își pierduse orice gust, orice semnificație. La scurt timp, mama și-a pierdut pofta de mâncare de tot. Înainte de asta, încă mai încerca: ne gătea și părea curajoasă când se bucura de somon fript și *broccolini* sau de faimoasele ei *linguine* cu scoici. Dar tratamentul îi provoca greață și mâncatul a început să

fie dureros. Spitalele, acele, medicamentele nu se potrivesc prea bine cu pofta de mâncare. A slăbit tot mai mult, la fel și eu.

„Trebuie să ai grijă de tine“, mă avertiza Eric. Lua paste sau pizza, sau salată Caesar, lucruri care îmi plăceau, pe care le găseam cât de cât gustoase, dar nu făceam decât să-mi plimb furculița prin ele. Am încetat să mai deschid frigiderul. Covrigeii au ajuns să îmi fie singura masă.

Ce nu i-am spus niciodată lui Eric, pentru că nu știam cum s-o fac fără să deschid o cu totul altă discuție, pentru că nici nu știam cum să-i spun cuiva, e că nu mă interesa deloc să mai fac vreun efort de a mă menține în viață. Apa, mâncarea, somnul sau mișcarea erau pentru cei care încearcă să rămână în viață, cei care vor să le meargă bine. Eu nu voiam asta.

— Cafea? mă întreabă Adam.

Mă uit la el, pe deasupra mesei. Tricoul gri i se ridică pe un biceps, dezvăluind mușchii bronzăți. Cum e posibil ca acum nici două săptămâni să fi fost într-un spital, iar acum să stau la masă cu acest bărbat, pe Coasta Amalfi?

Dau din cap.

Îmi toarnă cafea. E fierbinte, densă și mușcătoare. Aproape mortală. Delicioasă.

— Așadar, ce ai pe agendă azi? mă întreabă Adam.

Mă gândesc la hârtiile împăturite din cameră.

— Vreau să explorez. M... O prietenă mă duce la un restaurant pe deal, la ora patru.

Adam se uită chiorâș la mine.

— Credeam că ești singură.

— Sunt. Ea e... am cunoscut-o ieri. Și ea e din California, așa că am început să vorbim.

— Asta e grozav! E minunat să-ți faci prieteni în locuri străine. Eu sunt invitat?

— Nu, spun luând o gură de cafea.

— Bine, atunci, zice, ridicându-și bărbia.

— Dar mă gândeam să mai explorez câte ceva azi. Ai vrea să-mi arăți locul? întreb arătând spre viața de dincolo de terasă. Sau îți petreci ziua încercând să-l păcălești pe Marco ca să-i smulgi mândria și bucuria familiei?

Adam se lasă pe spate și își împreunează mâinile la ceafă.

— Ești dură, Silver.

— Nimeni nu mi-a zis vreodată așa

— Așa... cum? „Silver“?

Dau din cap.

— Nu, „dură“.

— Nu era un compliment, îmi spune, dar rânjește. Vasăzică, vrei să fac pe ghidul pentru tine?

Ridic din umeri.

— Ai zis că vii aici dintotdeauna.

Adam se uită peste balustradă, la mare. Văd ceva în privirea lui, ceva ce nu pot numi, un gând trecător care dispare înainte să-mi dau seama despre ce era vorba.

— Bun, atunci să mergem!

[16](#) Tăieței din orez cu diverse cărnuri și sosuri (n. tr.).

CAPITOLUL 13

După două farfurii pline la micul dejun, porția a doua de bacon și un rulou cu scorțișoară, m-am dus sus să fac duș și să mă schimb. Ușile glisante din camera mea sunt închise, ținând piept soarelui dimineții. Fac un duș rece, apa e delicioasă pe pielea mea fierbinte, apoi mă îmbrac.

Mă întâlnesc cu Adam în hol peste douăzeci de minute. Poartă același tricou gri și pantaloni scurți, dar acum are teniși și o șapcă pe care e scris „Kauai”. Arăt spre ea.

— Ai fost acolo?

Îi ia o secundă să-și dea seama despre ce vorbesc.

— A, Kauai. Da, normal. Era puțin ciudat s-o port dacă n-aș fi fost, nu?

— Cred.

Nu-i spun că Eric are o șapcă pe care scrie „Mozambic”. Noi n-am mers niciodată pe continentul african. Privirea îi coboară pe corpul meu.

— Arăți bine, îmi zice.

M-am schimbat în blugi scurți și un top de dantelă, cu sutien de costum de baie pe dedesubt. Am pălăria de soare bine îndesată pe cap, burta plină și îmi simt picioarele șovăielnice de la mersul de azi-dimineață.

— Mersi!

— O să poți merge cu pantofii ăia?

Arată în jos, spre picioarele mele încălțate în Birkenstock roz de plastic. În afară de perechea de Nike, astea sunt cele mai confortabile încălțări pe care le-am adus cu mine.

— Sunt Birkenstock, îi zic.

— Asta înseamnă...

— Înseamnă „Hai să mergem!”.

Am geanta de paie pe umăr și îndes în ea o sticlă de apă de la recepție. Nu m-am oprit din băut de la plimbarea de dimineață. Vreau apă întruna, tot mai multă și mai multă.

Adam îmi întinde brațul când ies pe ușă, așa că mă agăț de el. Afară e o zi luminoasă și prietenoasă. Pe străzi sunt, deopotrivă, turiști și localnici, care-și termină micul dejun pe terasele restaurantelor sau își deschid magazinele ca să înceapă ziua de muncă.

— Unde mergem? îl întreb pe Adam.

— Relaxează-te! Mergem să ne plimbăm. Cel mai bun mod de a explora Positano e *per pedes*.

O luăm pe Viale Pasitea. Mă uit la clădirile roșii și portocalii pe lângă care trecem. Magazinele, restaurantele și micile tarabe. Văd coșuri pline cu produse proaspete, manechine îmbrăcate cu rochii pictate manual. Văd una albastră cu cusături argintii. Văd rafturi cu păpuși din cârpă și pachete în toate nuanțele albastrului din mare și din cer.

— Totul e atât de frumos! îi zic.

— Chestiile de cumpărat sau priveliștea?

— Ambele. Dar priveliștea e cu adevărat extraordinară. Azi-dimineață, de acolo, de sus... se vedea întregul golf. Era spectaculos. Cred că Positano e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Adam dă din cap.

— Știi unde e cea mai frumoasă priveliște din Positano?

— Nu știu ce ar putea fi mai bun decât ce-am văzut azi-dimineață. Chiar a fost grozav.

— Oricum ar fi, cea mai bună priveliște din Positano e de pe mare.

Un biciclist merge pe trotuar și aproape intră în mine. Sar în spate și mă claxonează o mașină. Adam îmi reamintește că aici toate mașinile sunt micuțe, de parcă am fi într-un film. Când zice asta, îmi aduc aminte de ceva ce spunea Eric pe vremea când locuiam la New York: „Cea mai bună priveliște a New York-ului e din Jersey City.“ *Cea mai bună priveliște a unui loc e din locul respectiv.*

Acum cinci ani, am mers cu mama un weekend la Bacara, în Santa Barbara, la un hotel de pe coastă, cu o deschidere minunată spre ocean. Am mers la masaj și apoi am stat în scaune Adirondack imense și ne-am uitat cum apune soarele.

— Uită-te la toate culorile astea! mi-a zis. Parcă a luat foc cerul. Parcă a dat foc întregii zile. Natura are atâta forță dacă îi dăm atenție!

— Care e locul preferat pe care l-ai vizitat? îl întreb pe Adam.

— Următorul loc în care voi merge.

Ne mai plimbăm până ajungem la o potecă acoperită de bougainvillea. Mi-o amintesc de ieri. Duce în jos, spre piațeta bisericii.

Cuplurile se plimbă ținându-se de mână, în vreme ce magazinele se deschid. Câțiva pași mai departe, un tânăr artist își ridică o tarabă. Lângă el are picturi colorate, cu priveliști din Positano și Roma și, nu știu de ce, câteva cu pisici. Până la urmă, ajungem în piața Bisericii Santa Maria Assunta, care se ridică în mijloc, cu domul ei aurit ițindu-se deasupra.

— Asta e unul dintre locurile mele preferate, spune Adam privind structura clădirii. Își lasă capul pe spate și și-l sprijină în palme.

— E așa măreață!

— A fost construită când icoana bizantină a Fecioarei Maria a fost adusă aici pe o navă. Există o legendă care zice că nava se ducea spre est, dar deodată a început să se miște în altă direcție. Marinarii au auzit o voce care spunea „Pune-mă jos! Pune-mă jos!”. Căpitanul a crezut că e un miracol, că icoana Fecioarei voia să fie adusă la Positano. Când și-au schimbat cursul și s-au îndreptat spre țarm, corabia i-a ascultat din nou. Era un miracol. Întâmplător, *posa, posa* înseamnă „pune-mă jos” sau „oprește aici”. De aici vine numele orașului.

— Positano, îi spun.

— Într-adevăr. Hai aici.

Adam mă mișcă într-o parte. Îmi arată în sus, spre domul colorat. De oriunde altundeva pare auriu, dar acum văd că, de fapt, are un model din țigle galbene, verzi și albastre.

— Vasăzică, întregul orașul a fost construit în jurul acestei biserici, în jurul acestei povești, îi spun continuând să mă uit la domul scăldat în soare.

— Nu așa începe totul? mă întreabă Adam.

Îmi îndrept capul și văd că se uită la mine. Îmi cobor ochii, acoperiți de ochelarii de soare, ca să îl măsoar cu privirea. Observ cum stă tricoul pe el. Îi pune în evidență pieptul, iar transpirația face un model punctat pe bumbac.

Eram așa de tânără când l-am cunoscut pe Eric! Nu mai avusesem cu adevărat un iubit înaintea lui, doar niște întâlniri și mesaje rămase fără răspuns. El era exact ce căutam, adică era răspunsul la cea mai mare și mai generală întrebare pe care puteam să mi-o pun: „Cine?” Pe atunci, trebuie să fi simțit că era ce trebuia, că el era Cel-Potrivit-pentru-Mine, dar acum, privind înapoi, pare ceva arbitrar, de parcă nu mai sunt sigură după ce criterii să-l evaluez pe

el, relația noastră, orice. Voiam ca cineva să considere că îi aparțin, așa cum îi aparțineam familiei mele. Așa am crezut că o să știu. Dar acum...

Dacă am făcut totul greșit? Dacă ideea unei căsnicii nu era să aparțin, ci să fiu transportată altundeva? Dacă nu am ajuns niciodată acolo unde încercam să ajungem pentru că era așa comod unde ne aflam?

— Unde mergem mai departe? îl întreb pe Adam.

— Pe aici, spune Adam și dă din cap spre stânga.

Mă conduce pe străzile care dau spre Marina Grande, zona de lângă mare care e plină de magazine, gelaterii, buticuri și magazine care vând numeroase suveniruri exagerat de scumpe din Positano. Totul pare să aibă modele cu lămâi. O femeie de vreo șaiszeci de ani, destul de nervoasă, vinde tot felul de mărfuri marca Positano. Are sticlute pline cu nisip, farfurii ceramice desenate cu roșii și lujeri de viță-de-vie, sandale aurii cusute manual și șorțuri cu copaci de lămâi. Iau un șorț și-mi plimb degetele pe el. E minunat, strălucitor și proaspăt.

În același moment, mă văd în bucătăria părinților mei, tai ceapă lângă mama, care pune verdețuri de la Brentwood Farmers' Market într-un bol de lemn. Poartă o jachetă cu dungi albastre și albe, descheiată, și blugi strânși la glezne. Iar pe deasupra, șorțul ei cu lămâi.

De parcă m-ar fi ars, pun șorțul repede la loc. Vânzătoarea continuă să se holbeze la mine.

— Te simți bine? Adam se uită la mine, rezemat de intrare.

— Mă simt bine, da. Să mergem.

— Vrei ăsta? spune arătând spre șorț.

— Nu, n-am nevoie de el.

Mă urmează când ies.

— Ești sigură? Am cash.

— Vrei să bem ceva?

— Acum? E abia unsprezece!

Îmi scot ochelarii și mă uit la el.

— E Italia.

— Hei, sunt de acord. Tu voiai să ne jucăm de-a turul prin oraș. Încercam să bifăm cât mai multe.

— Și ai făcut o treabă minunată. Acum aș vrea niște vin.

— Cum dorești, îmi spune, rânjind. Știu un loc grozav.

Îl urmez pe strada care duce la Via Cristoforo Colombo. După un minut sau două, ne oprim în fața restaurantului din stânga. Are două etaje, iar la ultimul e o terasă care dă spre stradă și spre mare.

Adam îi strânge mâna lui *maître d'hôtel* care ne arată două mese, chiar vizavi, mese care par că plutesc efectiv deasupra mării.

— Se poate? întreabă Adam.

— *Naturalmente*, spune bărbatul dând din cap.

Traversăm și Adam îmi ține scaunul.

— Suntem în mijlocul străzii, îi spun.

— Destul de grozav, nu?

Mă uit în spatele lui, unde coloratul Positano se ridică din mare.

— Cred că e spectaculos noaptea.

— Așa e, spune Adam dând din cap și uitându-se la mine.

O sugestie plutește între noi, dar o las așa. Un ospătar apare cu pâine, apă și o carafă de vin alb, spulberând momentul. Adam toarnă în pahare.

— Foarte bun, îi spun și mai iau o gură mare de vin. Ce e ăsta?

— E vinul lor alb de casă. Îl comand ori de câte ori vin.

Își șterge transpirația de pe frunte și ridică paharul să ciocnim.

— Pentru prietenii noi, îmi zice și se uită în ochii mei vreme de o bătaie de inimă în plus.

Ciocnim.

— Te întrebi vreodată cum găseau oamenii locul ăsta? Înainte să existe broșuri turistice sau măcar recomandări?

— Cred că mereu au existat recomandări.

— Știi ce vreau să zic. Bun, deci nava aia. Cum s-or fi simțit când au pus piciorul prima dată pe plajele astea? Nu-mi pot imagina că locul ăsta a fost construit de oameni. Pare că mereu a fost așa, nu știu, de nedescoperit. De parcă ar fi existat dintotdeauna exact așa cum e azi.

Adam se lasă pe spate, gânditor. Ia o gură de vin.

— Uneori asta cred. Asta simt despre Italia, în general. Toată istoria asta vie... Mai multe epoci, mai multe experiențe, bucurii și suferințe unele peste altele, ca niște coli de hârtie.

— Coli de hârtie unele peste altele. E descrierea perfectă.

Mă gândesc la una dintre ultimele scene din *The Thomas Crown Affair*, varianta cu Rene Russo și Pierce Brosnan. Thomas Crown a furat un tablou de la Metropolitan Museum of Art și l-a înlocuit cu un fals. Pe măsură ce

avansează intriga, muzeul e infiltrat și pornesc stropitoarele de apă, iar falsul începe să se dezintegreze, dezvăluind că originalul a fost mereu acolo, sub copie. Un lucru peste altul, peste altul.

— Cât de des ești acasă? îl întreb pe Adam. Parcă te văd într-un apartament cu pereți gri, cu mobilă gri. Poate cu o tăblie roșie la pat.

— Câte detalii! zice Adam, ridicându-și o sprânceană, mirat.

— Masculin și minimalist.

Adam izbucnește în râs:

— Nu sunt vreun colecționar obsesiv, pe asta ai nimerit-o. Dar îmi place ceramica navajo. Nu sunt sigur unde se potrivește asta în ecuație.

— Serios?

— Serios. Mi-am cumpărat prima piesă într-o călătorie cu mama la Santa Fe și de atunci tot colecționez.

Mi-l imaginez pe Adam într-o cameră plină cu vase colorate. E greu să-l vizualizez.

— Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu stau pe-acasă prea mult. Apoi dă din cap: Dar tu? Casa ta cum arată?

Mă gândesc la tapetul cadrilat din baie, la mobila din nuiele, la dulapul de la jumătatea secolului.

— Nu știu, răspund. Arată ca mine, presupun. Totul arată normal.

Adam își drege vocea.

— Tu nu arăți normal.

Îmi susține privirea încă un moment, apoi se uită în jos, spre golf.

— Positano era doar un sat modest de pescari. Deși, legenda spune că orașul a fost creat de Poseidon, zeul mării.

— Se pare că sunt multe legende despre locul ăsta.

Adam se întinde spre mine. Își ciocnește paharul de al meu.

— Mulți cred că Positano era și este plin de magie.

— Magie, repet. Chiar crezi asta?

Fața lui Adam se apropie și mai tare. Dacă ar vrea, ar putea să ridice mâna pe care și-o odihnește acum pe masă și să-mi atingă fața. Nu ar fi nevoie decât de o bătaie de inimă, o milisecundă.

— Cum aș putea să nu cred asta acum?

CAPITOLUL 14

Adam mă lasă la hotel pe la două și jumătate.

— Sigur nu vrei să luăm cina azi?

— Ți-am zis că merg la restaurantul ăla.

— Cu prietena ta, da, spune lăsându-și capul ușor într-o parte.

Este un pic roșu pe nas și pe obraji, primul semn că am stat cam mult la soare.

Suntem în holul de la intrare. Recepția e goală. De sus, răzbat sunetele făcute de oaspeții de la piscină.

— Ce e? îl întreb. Ce e cu privirea asta?

Adam ridică palmele, apoi le coboară de parcă i-ar scăpa nisip printre degete.

— Nimic, răspunde oftând. Bine, bucură-te de întâlnirea ta. Sună în camera mea dacă vrei un pahar înainte de culcare.

Ridic mâna să-l salut, apoi, deodată, Adam se apleacă și mă sărută pe obraz. Buzele îi sunt moi și calde pe pielea mea. Îi simt corpul aproape de al meu, îi simt prezența, și ceva din mine parcă se întinde și se agață de el. Mă mișc și vin mai aproape.

— Mulțumesc pentru ziua asta minunată! îmi mai spune, apoi se îndepărtează, iar trupul lui e acum o entitate separată, care urcă scările.

Rămân pe loc, clipind uluită.

Îmi arde fața acolo unde a fost atinsă de buzele lui. Simt că am prins rădăcini în podeaua de marmură de sub mine.

— *Buonasera!*

Tresar, mă întorc și îl văd pe Marco la recepție. Întinde brațul de parcă ar arunca o pălărie în mijlocul holului.

— Părai pierdută în gândurile tale.

— E doar vinul, spun puțin cam tare.

— *Perfetto*. Și unde mergi diseară?

— La un restaurant în afara orașului.

— Singură?

Dau din cap că nu.

— Cu domnul Adam?

— Nu, cu o nouă prietenă.

Marco parcă înflorește.

— Să te bucuri atunci! Îmi strigă.

O iau încet pe scări. În primul rând, sunt extenuată și nu mă mai țin picioarele, am cârcei de la mișcarea din dimineața asta. Treptele și lunga plimbare prin oraș m-au transformat într-un jeleu. Nu m-am mai mișcat așa mult de ani de zile. În al doilea rând, mă simt epuizată de cu totul altceva. Ziua asta, compania lui Adam îmi arată cu o claritate incredibilă cât de bine este să simți că existi, să fii dorită, dar... nu cunoscută. Să existe un bărbat care se uită la mine fără să mă fi văzut distrusă și palidă din cauza indigestiei sau ghemuită de durere din cauza menstruației. Sau, și mai bine zis, să simt cum e să se uite la mine cineva ale cărui siluetă, minte și istorie nu-mi sunt familiare.

Când ajung în cameră, mă întind pe pat. Îmi las picioarele să atârne, îmi îndrept spatele. Îmi întind brațele cât pot, apoi le las să cadă la spate.

Într-o oră, mă văd din nou cu Carol. O să fie ea, plină de viață și reală. O să petrecem toată seara împreună. Vom mânca și vom vorbi. Pare imposibil și totuși, știu că ea va apărea. Nu mai sunt îngrijorată că toate astea sunt o iluzie. Nu mai simt că trăiesc un soi de halucinație, dacă am simțit asta vreodată. O să vină. O să fie aici. O să avem seara asta.

E de-abia patru când cobor. Port o rochie de mătase cu un imprimeu violet, albastru și verde. Am părul încă ud, prins într-un coc și port cerceii pe care mama mi i-a dăruit la aniversarea de douăzeci și unu de ani, cercei cu opale și mici diamante *pavé*. Mă cuprinde dezamăgirea când îl văd pe Carlo singur la recepție.

— *Buonasera*, îmi zice. Cum vă simțiți, doamnă Silver?

Mă uit în jur.

— Bine... a fost cumva o femeie pe aici?

— Nu știu, *signora*.

— Vine aici uneori să trimită lucruri prin poștă? Cu păr lung, șaten.

Carlo ridică din umeri.

— Nu cred, dar ia uitați-vă la dumneavoastră! V-a prins soarele, spune și își mișcă degetul în jurul feței.

Îmi pun și eu palma pe obraz.

— A, da, m-a prins puțin.

Mă uit la ceas. E patru și cinci. Timpul italian, îmi reamintesc. O să vină.

— Pot să vă ajut? întreabă Carlo. Cu femeia asta?

Mă uit spre ușă.

— Nu, e în regulă.

Și chiar atunci, Marco apare din biroul din spate.

— *Buonasera*, îmi zice. Arătați minunat.

— Mulțumesc, Marco, răspund zâmbind.

— Aveți nevoie de ceva? De cineva? Prietenul american s-a întors, e în cameră.

Și simt că mă înroșesc.

— Ah, Adam! Nu, e în regulă. Și nu e prietenul meu american, e doar un american.

Marco râde. Din toată inima.

— E în regulă, *signora*. Positano e perfect pentru îndrăgostiți.

Deschid gura să spun ceva, dar văd un autobuz roz parcând peste drum.

— Ce e ăla? E adorabil.

— Merge la La Tagliata. Nimeni nu știe de ce e roz. Tot restaurantul e verde!

— Cel de pe deal?

— *Si, certo*, spune dând din cap. Vine aici pentru cei cu rezervare.

— Să ai o seară bună!

Ies în grabă din hotel și trec strada. Sunt câțiva oameni strânși la ceea ce pare locul de întâlnire și îmi trag răsuflarea când ajung la coadă. Ușile se deschid și începem să urcăm în autobuz.

— La Tagliata?

— *Si, si*.

Nu știu dacă să mă urc sau nu. Pulsul mi-a luat-o razna și inima îmi bubuie în urechi. *Unde e?*

— Veniți sau nu? mă întreabă șoferul.

Încerc să mă uit în autobuz, dar are geamurile întunecate. Încerc să mă întind, dar un bărbat pășește în fața mea și îmi blochează vederea.

— Îmi cer scuze, spun întinzându-mi gâtul, mă uit după...

— *Si o no?* întreabă bărbatul.

Mă uit peste drum, la hotel. Nu e niciun semn de ea.

— *Si*, spun și, imediat, mă urc în autobuz.

De îndată ce urc, văd scaunele șubrede, cu pielea tăbăcită. Nu sunt mai mult de șapte sau opt oameni. Iar în spate, ridicându-se de pe scaun și făcându-mi cu mâna, iat-o pe Carol. Mă simt ușurată.

— Katy, aici!

Îmi croiesc drum spre spatele autobuzului, spre ea.

— Bună! Nu te-am văzut la hotel și...

Carol se ridică și se aruncă spre mine, luându-mă pe după umeri. Îi inspir mirosul. Simt mirosul de ocean și mirosul ei, *doar al ei*.

— O, Doamne! Bună! Sunt așa de fericită că ești aici! A fost o problemă pe drum, am întârziat și au oprit pentru mine, m-am urcat și apoi nu m-au mai lăsat să cobor.

Se dă înapoi și întinde brațul.

— Italienii! spune, apoi îmi dă drumul. Vezi, Francesco, ea e prietena mea!

Face un semn spre omul de la urcarea în autobuz, care sigur e șoferul, apoi își dă ochii peste cap. Francesco dă din cap nervos.

Mă gândesc la calendarul colorat al mamei. Roz pentru cumpărături, albastru pentru tata, verde pentru mine, auriu pentru obligații sociale. Mă uit apoi la femeia plină de viață și zăpăcită din fața mea. E aproape imposibil să fie aceeași persoană.

E așa de relaxată! mă gândesc în timp ce ne așezăm. *Mama e atât de mișto!*

Poartă blugi tăiați și un top alb de dantelă. Are părul pieptănat după urechi și e dată cu puțin ruj.

— Arăți minunat! îi zic.

— Mersi, spune fără vreo urmă de modestie. Și tu!

Autobuzul se pune în mișcare și mă las pe spătarul lipicios de piele.

— Locul unde mergem e grozav, abia aștept să-l vezi, îmi spune. Ce ți-am zis despre el?

— Doar că e acolo sus, spun arătând spre geam.

Fac semn spre zona unde orașul se ridică spre deal, dar, în acest moment, o luăm la vale. E un singur drum în Positano și asta înseamnă o stradă cu un singur sens. Trebuie să cobori pentru ca apoi să urci.

— La Tagliata, începe, e condus de Don Luigi și de soția lui, Mama. Toată mâncarea e gătită din produse de la ferma lor. N-au meniu, doar te așezi, bei vin alb rece și aștepti să vezi ce servesc în seara aia. Carol își întoarce capul spre mine: Chiar sper că ți-e foame.

— Cu siguranță!

Autobuzul cotește brusc la stânga, pe lângă hotelul Eden Roc și apoi începem să urcăm.

— Cum ai găsit locul ăsta? o întreb.

— Remo m-a dus acolo pe la început, spune și dă la o parte câteva șuvițe de păr care i s-au lipit de față. Mi-a zis că nu s-a schimbat mai deloc în aproape douăzeci de ani. Despre câte locuri poți spune asta?

— Cu siguranță, despre niciunul din Los Angeles.

— Cafeneaua Coffee Bean de la câteva străzi distanță era un Walgreens înainte.

— E adevărat.

— Și unde e Remo în seara asta?

— Lucrează. E o petrecere dansantă la Bella Bar azi. O să ne vedem cu el acolo, după cină. Trebuie să vii. Sincer, n-o să stau la discuții cu tine despre asta!

Mă gândesc la mama, dansând toată noaptea într-un bar din Positano. Mereu a iubit muzica, mereu a iubit dansul. Dar singurele cântece pe care mi-amintesc că am văzut-o dansând sunt ale lui Frank Sinatra la o nuntă sau ale lui Katy Perry la petrecerea de *bar mitzvah* a unui verișor. Asta e cu totul altceva.

— Sună grozav, îi zic.

Drumul spre restaurant e sinuos, îmi provoacă greață și durează vreo patruzeci și cinci de minute. La un moment dat, mi se face așa de rău, încât trebuie să mă opresc din vorbit.

— Uită-te numai în față! îmi spune Carol. La orizont, asta te ajută.

Își pune palma rece pe mijlocul meu și o ține acolo.

Parcăm la restaurant după un drum care mi se pare că durează ore întregi. Cobor din autobuz amețită. Pe marginea drumului, e un semn rotund pe care scrie La Tagliata. Trecem pe sub o arcadă, apoi coborâm niște scări. Suntem înconjurate de grădini, flori și de dulcele miros al verii care se apropie. Restaurantul e ca o casă în copac. Dar această casă din copac, la fel ca mare parte din Positano, are o priveliște amețitoare spre mare. Pentru că suntem așa de sus, se vede tocmai până la Capri. Și e devreme, mai sunt ore întregi până va apune soarele.

— Uau!

— Nu-i așa? mă-ntreabă Carol, zâmbind. E deosebit.

La ușă, suntem întâmpinate de un bărbat gălăgios:

— *Buonasera!*

O pupă, mai întâi, pe Carol, apoi pe mine, pe ambii obraji.

— Bine ai venit, bine ai venit! Luați cina cu noi azi! Să mergem!

Altcineva ne conduce la masă, el rămâne să îi salute pe oaspeții care vin de la autobuz, pe cărare. Sunt poate vreo patru oaspeți, într-o cameră mică. Aflu de la Carol că fac rezervări de la cinci și opt după-amiaza. Nu au meniuri, cum zicea, iar vinul curge la discreție.

— Pare ireal, îi spun. Chiar n-am mai văzut un loc ca ăsta.

Masa noastră e în colțul încăperii, lângă ceea ce ar putea fi o fereastră, dar în loc de geam nu e nimic, spațiul fiind delimitat de un parapet de lemn, pe care îmi pot odihni brațul stând pe scaun. Două perdele albe de pânză sunt prinse de stâlpi, de fiecare parte a încăperii. Totul e luminat și deschis. Pare că luăm cina în cer și chiar asta facem. Mă uit la ea, la mama mea. E subțirică, așa cum a fost întotdeauna, dar are o anumită rotunjime acum, o împlinire, pe care și-a pierdut-o odată cu trecerea anilor. Asta sau sunt incapabilă, acum, s-o mai văd fără să fie apăsată de boală. Închid ochii și îi deschid iar.

— Mai povestește-mi despre California, îi zic.

Mama e din Boston, acolo s-a născut și a crescut. Știu că s-a mutat în California cu cinci ani înainte să-l cunoască pe tata. Știu că a lucrat într-o galerie din Silver Lake numită Silver Whale. Povestea despre epoca aia cu o detașare ștrengărească. Am avut mare noroc. Mama nu a tânjit după vremurile tinereții. Cel puțin, așa credeam. Se împăca bine cu procesul de îmbătrânire. Îmi amintesc că am observat o dată, într-o zi extrem de fierbinte de iulie, că nu mai purta deloc tricouri. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că renunțase la ele cu ani în urmă. A râs când a spus că nu mai era atașată de versiunea ei din tinerețe, de corpul ei mai tânăr. De asemenea, mama nu s-a băgat niciodată în vreuna dintre dramele mele. Fie că era vorba de relația cu Eric sau de vreo problemă la muncă. Părea să-i placă momentul în care se afla, undeva departe de zilele când încerca să-și dea seama ce are de făcut. Era pe teren solid.

Dar aici și acum, așa înrădăcinată în acest „Înainte“, vreau să știu cum e viața ei. Vreau să știu ce a adus-o aici și unde crede că va duce totul.

Carol clipește, de parcă nu e sigură ce întreb.

— California?

— Galeria?

Apoi se relaxează, căci a înțeles.

— Da, ei bine, sunt doar asistent. Nu e nimic special, serios. Ți-am povestit despre galerie?

Dau repede din cap.

— Vorbeam despre designul nou pentru hotel și ai zis că acasă lucrezi la o galerie.

Și deodată fața i se luminează.

— Sirenuse, da! Asta ar fi... mă rog, n-are cum să se întâmple, știu asta. Ar fi imposibil. Cred că m-au chemat la întâlnire doar fiindcă unul dintre manageri e prieten cu Remo. A fost o favoare. Dar eu am o viziune.

Ador s-o văd așa animată, așa implicată.

— Povestește-mi! o rog.

Ospătarul vine la masă cu o sticlă de vin roșu și o sticlă rece de vin alb. Carol ne toarnă din fiecare.

— Ai fost acolo? mă întreabă.

— La Sirenuse?

Dau din cap.

— Nu, niciodată.

Face ochii mari.

— E un loc clasic pentru Positano. Cu siguranță, e cel mai faimos hotel de aici și, probabil, de pe toată coasta. Oricine trebuie să-l vadă măcar o dată. Călătoria ta nu ar fi completă fără să-l vezi.

Zâmbesc încurajator. Asta e Carol pe care o știu. Mama avea mereu toate răspunsurile, susținute de o puternică preferință personală, despre ce ar putea să ne placă, despre ce însemna frumusețea, despre ce era valoros. Pur și simplu, știa mereu.

Hotelul Beverly Hills era o mizerie, dar Bel-Air era o comoară. Toate așternuturile trebuie să fie albe. Modelele florale sunt potrivite atât pentru interior, cât și pentru exterior. Încălțările Birkenstock erau pentru poteci de munte, nu pentru plajă sau prânz. Hainele din șifonier trebuie așezate pe culori și ai putea, și ar trebui să bei vin roșu tot anul.

— Recepția e minunată, un spațiu deschis, dar foarte încărcat. Au canapele care par furate de la Versailles și un cal de lemn pe perete. Un cal de lemn! exclamă Carol dându-și ochii peste cap. Eu văd un spațiu deschis minunat, în albastru și alb, care dă într-o terasă. Plăci și texturi mediteraneene, curate, albe, galbene și albastre, complementare cu culorile mării.

Carol se uită spre mare, pierdută în gânduri.

— O să le propui asta?

Carol dă din cap.

— Primesc propunerile într-o săptămână. Sunt de modă foarte veche. Te duci la prezentare cu schițe și te vezi cu proprietarii. E o afacere de familie. E așa de decenii întregi, la fel cum sunt cele mai multe locuri aici. Așa e în Italia în general, cred.

— Nu știu nimic despre design, sincer. Dar sună minunat.

N-am avut niciodată ochi pentru frumos, nu ca mama. Ea îmi alegea cele mai multe dintre haine, ea mi-a decorat casa. Avea gusturi mai bune decât ale mele, văzuse mai multe lucruri și avea mult mai multă răbdare pentru încercări, când venea vorba de transformat un spațiu. Știa cum să cuprindă dintr-o privire o cameră. Înțelegea relațiile spațiale. Înțelegea că, oricât de lung era un dulap, aveai nevoie să mai adaugi vreo 15 centimetri în plus, ca să nu pară prea încărcată camera. Își dădea seama exact ce ar arăta bine pe mine și ce nu. Știa să organizeze bucătăria astfel încât toate ustensilele să fie exact acolo unde ai nevoie de ele. Paharele erau în dreapta chiuvetei, nu în stânga, pentru că toți în familia mea sunt dreptaci. Tacâmurile erau sub farfuriile. Cănila erau lângă aparatul de cafea.

Mă gândesc la toate poveștile pe care le-am auzit de la părinții mei despre primii lor ani de căsnicie. Tata și-a deschis afacerea cu haine, iar mama lucra în biroul din spate, ținând registrele. „Ea ținea totul în ordine“, zicea tata. „Ea era viața afacerii mele.“ „A afacerii *noastre*“, îi reamintea mama de fiecare dată, cu un zâmbet tăios.

— Așa e, spune Carol. Hotelul, vreau să spun. E minunat.

— Ziceai că ai fost acolo cu părinții tăi?

Dă din cap.

— Locul ăsta înseamnă ceva pentru mine, știi?

Deodată îmi amintesc că mama își pierduse și ea propria mamă, pe bunica, când avea doar doisprezece ani. Am fost mereu dezamăgită că n-am cunoscut-o pe Belle. Dispăruse cu mult înainte să vin eu pe lume. Cum a fost pentru mama să-l cunoască pe tata fără s-o aibă pe ea alături? Să fie căsătorită fără ca ea să fie în preajmă? Să devină mamă fără sprijinul ei? Tatăl ei s-a recăsătorit curând după aceea. Cum s-a simțit când mama ei a fost înlocuită?

— Știu, cred, îi zic.

Ea zâmbește.

— O să te duc acolo. O să-ți placă.

Ajunge primul fel de mâncare. O farfurie cu roșii proaspăt tăiate, ardei marinați în ulei de măsline și cea mai proaspătă brânză de fermă pe care am văzut-o vreodată. Când o tăiem, îi curge interiorul cremos, ca sângele, direct pe farfurie. Pâine caldă e așezată într-un coș lângă sticlele de vin.

Carol își freacă palmele.

— Miam! Dă-mi farfuria! Ai mai mâncat vreodată *burrata*?

Îi dau farfuria mea, iar ea îmi pune legume și brânză. Când mi-o dă înapoi, ni se aduce un alt bol, cu verdețuri ce par înecate într-o vinegretă de muștar.

— E grozav.

— Ai răbdare! mă îndeamnă Carol. Astea nu-s sunt decât aperitivele.

Înțep o roșie cu furculița. E perfectă și sărată, nici măcar nu cred că are ceva pe ea. Brânza e sublimă.

— Oh, Doamne!

Carol dă din cap.

— Atât de bune! îmi zice.

— Ai avut dreptate.

Ea îmi face cu ochiul, iar eu încremenesc, cu mâna suspendată în aer. Mama a făcut asta ani de zile, mi-a făcut cu ochiul. O înțelegere fără cuvinte: „Știi că am dreptate, mă bucur că te-ai dumirit.”

— Tatei îi plăcea mult mâncarea, spune Carol. Iubea să gătească și iubea să mănânce. Îi plăcea și să coacă prăjituri, ceva ce nu se mai auzise la un bărbat din generația lui. Făcea cele mai bune *hamantaschen*¹⁷. Toți prietenii mei veneau pe la noi și cereau mai multe, adaugă râzând.

— Tu semeni cu el, îi spun.

— Presupun că da, zice, zâmbind.

Ni se aduc feluri de mâncare după feluri de mâncare. Paste cu *pesto* de mentă, pește alb făcut la grătar, umăr de porc înăbușit, *lasagna* cu *ricotta* proaspătă și frunze de busuioc de dimensiunea unei kale-dinozaur. Totul e sublim. Până ajungem la a doua rundă de paste, cu unt și cimbru, simt că o să-mi explodeze stomacul.

— Masa asta o să mă omoare, îi spun lui Carol.

— Știu, zice ea. Dar ce moarte!

Se oprește să ne umple iar paharele.

— Nu te-am întrebat ce lucrezi.

— Sunt copywriter, îi zic. Sau eram.

Oamenii m-au întrebat mereu dacă vreau să fiu o scriitoare „pe bune“ și adevărul e că nu prea. Scrisul pare ceva ce fac alții. Scriitorii, poeții, scenariștii. Chiar și într-un oraș plin cu astfel de oameni, tot era destinul altora.

Îi ajutam pe alții să scrie. Le luam afacerile și blogurile și le transformam în povești. Le luam cuvintele și le aranjam în așa fel încât să spună o poveste. Povestea lor.

— Îmi place, îi zic. E satisfăcător să îi ajut pe alții să-și distileze mesajul.

Carol ascultă cu răbdare și atenție.

— Înțeleg. Cam așa e și cu designul.

— Ca să fiu sinceră, nu sunt prea sigură ce vreau să fiu pe termen lung. Când te aud vorbind despre design, cum te raportezi la el, care e viziunea ta... Eu nu sunt sigură că am așa ceva.

— Pasiune?

Dau din cap, iar Carol se gândește câteva clipe.

— Nu toată lumea are pasiune. Și nu toată lumea are nevoie de ea. Ție ce îți face plăcere?

Mă gândesc la după-amiezile de sâmbătă, când aranjez florile, culeg roșii din grădină, iau prânzuri lungi.

— Familia, îi răspund.

Carol zâmbește.

— Ce răspuns minunat!

— Mi-am luat concediu acum câteva luni. De la muncă, vreau să zic. Nu știu dacă vreau să mă mai întorc sau dacă pot măcar.

— Cum așa? De ce ai plecat?

Mă uit la vinul din pahar. Nici nu pot să calculez de câte ori a fost reumplut în ultimele două ore. Cuvintele dau buzna din mine.

— Am pierdut pe cineva, îi zic. Și n-am mai reușit să-mi păstrez viața ca înainte, după ce n-a mai fost.

Apoi îmi ridic ochii și îi întâlnesc pe ai ei.

Carol se uită la mine câteva clipe lungi, apoi întoarce capul să privească marea. Ceața aia aurie de la orizont, așa de familiară, plină de o căldură ce învăluie orașul în niște nuanțe cum numai în Italia pot exista.

— Înțeleg, îmi zice. Viața nu curge mereu așa cum credem noi, nu-i așa? Înțeleg asta, repetă din nou.

— Mama ta. Cum era?

Carol se uită iar la mine.

— Era minunată. Un adevărat foc de artificii. Avea o părere despre orice și putea bea până băga orice bărbat sub masă. Așa zicea tata. Am pierdut-o de așa de mult timp, încât uneori mi-e greu să mi-o amintesc. Aveam doar doisprezece ani.

— Îmi pare foarte rău.

— Mulțumesc, zice uitându-se la mine câteva clipe lungi.

Timpul pare să plutească între noi și vreau s-o întreb altceva, ceva despre cum s-a descurcat, ce a făcut, să îi ofer propria durere drept consolare, dar nu iese decât o replică stupidă:

— Sunt căsătorită.

Carol clipește de mai multe ori.

— Sau eram? Sunt? Cam așa stă treaba. Eric, așa îl cheamă. I-am spus că merg în Italia și că nu sunt sigură dacă mă voi mai întoarce la el.

Carol face ochii mari.

— Uau!

Și atât. Nu-mi mai spune nimic, așa că îi povestesc mai departe:

— Ne-am căsătorit de foarte tineri. A fost primul meu iubit serios. Iar, în ultima vreme, nici nu mai știu... Încep să simt că era, pur și simplu, acolo, că s-a întâmplat și că nu era nicio bază solidă. De parcă nu am ales eu. L-am iubit. Îl iubesc. Nici nu știu ce spun sau ce simt, doar că am ajuns într-un punct în care nu mai puteam continua, trebuia să...

— Katy, îmi zice, respirând o dată și încă o dată, punându-și mâinile calde pe umerii mei și apăsând. Trebuie să respiri.

Îmi tremură pieptul, apoi îi urmez exemplul. Expir tot aerul pe care l-am reținut în plămâni. Simt un soi de ușurare. Respir aerul dulce și sărat al mării italiene.

— Bun, îmi spune, apoi își lasă capul pe spate. Uneori ai nevoie de timp să-ți dai seama ce simți. E greu să știi sau să vezi ceva care e chiar acolo, foarte aproape, în toate detaliile strălucitoare și dure.

Își aduce mâna la câțiva milimetri de fața mea, apoi o lasă jos.

— Iar dragostea. Cine știe ceva despre asta?

Eric îmi spunea mereu că lua drept exemplu căsnicia părinților mei, că la asta aspira și pentru noi, într-o zi: „Se iubesc, îmi spunea. E clar că mama ta îl enervează pe tatăl tău, dar e clar și că el și-ar da viața pentru ea. El nu ascultă nici jumătate din ce-i spune ea, dar în chestiile importante sunt mereu de acord. La finalul zilei, e clar că sunt ei doi împotriva lumii.“

Mama a fost o soție mai bună decât mine. Era mai bună la tot, dar, cu siguranță, a fost o soție mai bună.

— Există o zicală: „Drumul care te-a adus până aici nu o să te ducă și mai departe.“

N-am mai auzit-o pe Carol zicând asta niciodată. Nu mie, cel puțin.

— Ce înseamnă? o întreb.

— Că aceleași circumstanțe, credințe sau acțiuni care te-au dus într-un punct nu te vor duce la următorul. Că, dacă vrei un rezultat diferit, va trebui să te porți altfel. Că trebuie să evoluezi mereu.

Don Luigi sună un clopoțel și mă readuce în prezent, în acest restaurant, în acest timp și loc.

— *Buonasera!* Sper că v-ați simțit bine la La Tagliata. Vă urăm bun venit și să ne strângem așa mereu!

Toată lumea ridică paharele de vin sus de tot și închină în cinstea patronilor. Carol îndreaptă paharul ei spre mine. Ciocnim.

— Așa să ne strângem mereu! îmi spune.

Amin.

[17](#) Foitaj triunghiular, cu diverse umpluturi, din bucătăria evreiască (n. tr.).

CAPITOLUL 15

Ajungem la Bella Bar puțin după ora nouă. Drumul înapoi de la La Tagliata pare să dureze o treime din cât a durat la dus, așa de pline de mâncare și de amețite de vin suntem. Tot autobuzul a cântat „*That's Amore*“, în timp ce coboram spre mare: „Când lumea pare să strălucească pentru că ai băut prea mult vin...”

Locul ăsta e mic și e peste drum de unde cred că am băut vin cu Adam... azi? Pare c-a fost acum o lună. Carol mă ia de mână și mă duce la bar, unde Remo poartă o discuție aprinsă cu barmanul. Sporovăiesc peste cocktailuri de un portocaliu aprins, râzând.

— *Si, si, certo*, spune Remo și face semn spre barman, apoi se întoarce să ne salute. *Buonasera*, Carol, Katy!

Ne pupă pe amândouă pe ambii obraji. Miroase a țigări și a portocale.

— Bună, îi zic. Ciao!

— *Vuoi da bere?* întreabă Remo și face semn cu degetul mare că bea, apoi își dă o palmă peste frunte. Ah, „ai vrea să bei ceva“?

— Votcă cu gheață și două felii de lime, zice Carol.

Își mișcă ușor mijlocul. Topul îi cade de pe un umăr. Remo observă.

— Un pahar de vin alb, spun și Remo se întoarce iar spre barman.

Lângă mine, Carol începe să se legene în ritmul muzicii, liberă și relaxată. Amândouă suntem amețite de vin. Își ridică brațul și își dă capul pe spate, scuturându-și părul. Mă uit la ea transfigurată. La fel și Remo. El o atinge pe umăr, iar eu mă uit în altă parte.

O parte din mine ar vrea s-o ducă acasă, să nu las alt bărbat, care nu e tata, nici măcar să se uite la ea, iar altă parte din mine vrea s-o tragă deoparte și să-i zică ce se va întâmpla mai departe. Că o să-l întâlnească pe tata. Că o să se căsătorească. Și că o să mă aibă pe mine. Că o să fie o soție grozavă și o mamă minunată. Dar că timpul ei din etapa asta e pe ducă, că aproape s-a scurs. Că asta e șansa ei, acum, când nu e împovărată de nimic, când e tânără, liberă și

sălbatică. Să aibă o aventură cu un italian sexy pentru că se află într-unul dintre cele mai romantice locuri din lume, iar asta e singurul motiv de care are nevoie.

Eu și Eric nu am fost mari petrecăreți. Nici în facultate, nici la New York. În timp ce prietenii noștri mergeau vinerea în Meatpacking District¹⁸, noi chemam oameni în vizită pentru jocuri de societate sau pentru degustări de vin în bucătăria noastră. O vreme, am locuit pe Bleecker Street, chiar deasupra unui butic care s-a închis la scurt timp după ce ne-am mutat noi. Dar o dată, am reușit să punem mâna pe cheile aceluia locșor, între doi chiriași. Am dat o cină acolo, cu mese pliante și pizza de la Rubirosa. Oamenii care treceau pe lângă geamurile noastre credeau că era o instalație de artă.

Dar am făcut asta prea rar, genul ăsta de distracție, de abandon. Simt cum deceniul de joacă de-a adulții se furișează spre mine, toți anii pe care i-am trăit fără să mă îmbăt pe ringuri de dans, totul mi se dezvăluie și mă apasă aici, în seara asta.

Îmi ridic părul de pe ceafă, scot elasticul de pe încheietura mâinii și mi-l prind în coc. Simt broboane de transpirație cum îmi coboară pe spate. Nu există aer condiționat și intră tot mai mulți oameni, pe măsură ce se lasă noaptea. Acum, locul e plin ochi.

Remo ne aduce băuturile. Până și paharul de vin e umed. Îl simt rece și alunecos în mână, apoi mi-l apăs de obraz înainte să îl dau pe gât.

— Avem apă? îl întreb pe Remo.

El arată spre capătul barului, unde se văd o carafă și pahare. Merg acolo și beau trei pahare. Apa e rece și minunată. Parcă fac un duș. Aduc un pahar plin și pentru Carol.

— Ah, îmi spune. Apă, să-ți dea Dumnezeu sănătate!

Dă și ea paharul pe gât.

— Îi povesteam lui Remo despre cină.

Îi arăt spre stomacul meu umflat.

— Cât de bună a fost!

Remo râde.

— Mâncarea trebuie mâncată, ne spune. Iar muzica trebuie dansată.

O ia de mână pe Carol și o conduce de la bar spre mijlocul camerei, printre toți băutorii strânși ciorchine. Câteva cupluri dansează îmbrățișate. Doi bărbați, care nu par să aibă mai mult de optsprezece ani, dau din umeri pe muzică. Remo o răsuțește pe Carol, apoi îi dă drumul, să se învârtă singură.

Muzica începe mai dinamică, un remake al unui cântec din anii '80. Se aude mai tare. Mă uit la Carol, cu ochii închiși, mișcându-se pe ritm. Mă duc spre ea. O iau de mână. Încep să mă mișc pe muzică, fără să-i dau drumul. Ne învârtim, sărim și dansăm împreună. De parcă am fi singurele două persoane de pe ringul de dans. Două tinere femei care au parte de distracția vieții lor pe un țărm italian.

Și, pentru prima dată de când a murit mama, poate chiar mai dinainte, mă simt complet liberă. Nu mă simt strivită de greutatea deciziilor pe care le-am luat și nici constrânsă de ce va urma. Sunt eu însămi, întreagă, aici. Fleașcă de transpirație, beată, prezentă.

— Lui Remo îi place așa mult de tine! îi strig când el pleacă să mai aducă băutură.

Carol îi mototolește o bancnotă în palmă înainte să se îndepărteze.

— Insist, îi zice ea. Nu-i adevărat, spune și dă să mă ignore. Ți-am mai zis, suntem prieteni.

— Crede-mă, îi spun. Așa e. Și de ce n-ar fi așa?

Carol dă din cap.

— Ești beată.

— Poate. Și de ce nu? E foarte drăguț.

Mă uit spre Remo, cum stă cu spatele la noi, râzând, la bar.

— N-o să fii aici pentru totdeauna.

Carol se uită la mine cu o severitate în privire, care nu era acolo mai înainte. Deodată mă chinui să mă trezesc din amețală.

— Nu pot să fac asta, îmi spune.

— Bine. Doar că el e sexy și tu ești aici.

Apoi bagă mâna în geantă și scoate un pachet de țigări. Pescuiește una dinăuntru, o aprinde și trage în piept. Totul se întâmplă într-o secundă. Așa de repede, că abia pot să înțeleg ce văd. Uite-o pe mama, în Italia, *fumând*.

— Vrei? mă întreabă scoțând un nor de fum.

— Nu.

Ridică din umeri, trage iar din țigară și îmi dau seama că se uită la Remo.

— Eu cred că ar trebui, îmi spune.

— Nu fumez.

Își dă ochii peste cap.

— Să te culci cu Remo, îmi spune. Dacă e s-o faci cineva, ar trebui să fii tu.

— Nu e genul meu, zic repede.

— Glumești! exclamă, amuzată.

— Nu e.

— Atunci cine e?

Deodată îmi vine în minte imaginea lui Adam. E îmbrăcat ca astăzi. Într-un tricou gri și pantaloni scurți, apoi nu mai e îmbrăcat deloc.

— Te-ai înroșit, spune Carol.

— Cum îți dai seama? E întuneric și sunt o sută de grade aici.

Carol zâmbește.

— Bine, zice. Dar și eu am voie să am secretele mele.

[18](#) Meatpacking District este o zonă comercială din Manhattan, unde se află parcul înălțat High Line construit peste șine de cale ferată dezafectate. La nivelul solului, străzile sunt pline cu restaurante la modă și cluburi ce funcționează în spațiile ocupate pe vremuri de măcelăriile care au dat numele zonei (n. red.).

CAPITOLUL 16

Mă întorc la hotel după miezul nopții. Carol mă conduce la intrare, agățată de mine. Amândouă suntem bete, iar eu sunt atât de transpirată, încât pare că tocmai am ieșit dintr-o piscină. Drumul înapoi în sus, pe deal, cuplat cu niște... shoturi de votcă? Tequila? Ambele? Mă fac să mă simt ca într-o supă de alcool. Am impresia că sunt trează de zile întregi, de ani întregi.

— Ne vedem mâine! îmi strigă mama. Sau azi!

Mă învâрте o dată, apoi o ia înapoi pe drum.

— Noapte bună! strig după ea.

Mă împiedic pe scările de la intrare. La recepție nu e nimeni și nu sunt nici sticle de apă lăsate la vedere. Sunt tot mai deshidratată cu fiecare milisecundă. Mă duc amețită spre terasa restaurantului, apoi o iau spre piscină. Fereastra barului e deschisă, dar nu e nimeni aici. Mă trag mai aproape și văd sticle de apă, chiar sub chiuvetă. Fereastra nu e mare, dar mi-ar încăpea corpul. Mă clatin înainte, mă aplec și...

— Ce faci?

Mă ridic repede și-l văd pe Adam stând la câțiva metri de mine.

— Isuse, m-ai speriat!

— Îmi pare rău, zice el. Dar întrebarea rămâne.

— Am nevoie de sticlele alea de apă, îi zic arătând spre fereastra dinspre bar.

Pe chipul lui Adam nu mai e curiozitate acum, ci amuzament.

— Ești beată?

— Nu! îi spun răsufând și simt duhoarea de votcă. Poate. Cu siguranță.

— Ha! Dă-te la o parte! Îți dau eu apa, Spider-Woman.

Mă aștept să alerge spre teighea, apoi să facă o săritură, dar nu, se duce liniștit spre ușile glisante care dau spre bar, apoi îl văd pe fereastră, luând sticle de sub chiuvetă.

— Nu m-am gândit la asta, îi zic.

— Îmi dau seama.

Se întoarce cu patru sticle. Scot dopul uneia dintre ele și o beau cu înghițituri mari.

— Cred că va trebui să mai bagi una, îmi spune.

— Nu m-ar deranja deloc, și mă întind după a doua.

Apoi, îmi ațintesc privirea asupra lui. Poartă o cămașă albastră, subțire, de pânză și blugi, ca Jude Law în *Talentantul domn Ripley*. Arată extrem de bine. Pot să recunosc asta. Chiar sexy.

— Te simți bine? mă întreabă rânjind, iar eu încă mă holbez la el.

— Da, am nevoie de niște aer.

El își deschide brațele larg.

— Avem din belșug! Haide!

Îmi întinde mâna și i-o apuc. Ne duce spre două șezlonguri alăturate. Mă așez pe unul dintre ele și mă întind pe toată lungimea lui, îmi simt corpul greu, de parcă aș fi într-o cadă caldă.

— Mulțumesc, îi zic.

Chiar și aici, departe de luminile dinăuntru, îl văd surprinzător de bine. Pare că aici luna e mereu plină. Nu există întuneric.

— Mă faci să cred că am ceva pe față, zice și se uită la mine, apoi își întoarce privirea spre cer.

Îmi dau seama că a mea a rămas pironită pe chipul lui, dar nu sunt sigură că pot schimba situația. Privirea mi-e ca trupul: grea, inamovibilă.

— Bună, îi spun.

Își întoarce capul spre mine.

— Bună!

— Azi am văzut-o pe mama.

— Ah, da? întreabă și i se schimbă expresia.

— Da. E aici. Ea e... aici.

— Unde?

— E greu de explicat.

— Înțeleg, dar vrei să încerci?

Dau din cap.

— Ideea e că am găsit-o.

— Înțeleg, spune, dând din cap. Te împaci cu...

— Nu, e adevărat... Îmi pun o mână sub cap: Nu contează! Dar totul mă amețește. E greu de ținut minte.

— De ținut minte ce?

— Nu știu. Ce e adevărat?

— Înțeleg.

Adam întinde mâna și o lasă pe umărul meu. Își plimbă degetele pe claviculă. O simt. O simt peste tot.

— Exact așa. Și asta mă amețește, îmi spun.

El dă din cap, gânditor. Apoi, deodată, se apropie de mine. Avem șezlongurile atât de aproape? Era separat, îi puteam vedea toate detaliile, toate caracteristicile, apoi deodată e aici și nu mai disting nimic. Simt miros și piele, și puls.

— Aș vrea să te sărut, îmi zice.

Și îl aud în piept.

— Dar n-o s-o fac decât dacă îmi spui că vrei și tu. Știu că ești într-un moment ciudat. Mai știu că suntem aici, că e o lună foarte plină și că buzele tale arată ca pepelele roșu. Din ăla bun. Cel de la micul dejun.

Oriunde am fi, cuvintele mele nu mă însoțesc. Găsesc unul singur:

— Bine.

Mă derutează faptul că mai pare să existe niște spațiu între noi. Pare că el e deja peste tot. Sunt prinsă în imposibilitatea celor ce se petrec. Carol și Remo, și Adam aici, la câțiva milimetri de buzele mele.

Adam îmi atinge pieptul, chiar sub claviculă. Își mută mâna de pe brațul meu și o lasă acolo, chiar deasupra băților inimii mele. Apoi mă sărută. Mă sărută de parcă a mai făcut asta de multe, multe ori. Un sărut profesionist. Tandru și gentil, și cu o grabă care plutește la suprafață. Mă ridic și, într-o secundă, sunt pe șezlongul lui, la el în poală, îmi trec mâinile peste tot corpul lui. El își apasă palmele pe spatele meu, pe mușchii de dedesubt. Sângele îmi pulsează ritmat, tot mai tare și mai tare. Îi simt mâinile cum urcă spre ceafă, iar eu îmi trec, pierdută, degetele prin părul lui. Pare imposibil de mătăsos.

El își duce palmele și mai sus, pe fața mea, și mă ridică să mă lipească mai tare de el, așa că acum am pieptul apăsător de al său, iar buzele lui sunt pe gâtul meu. Îmi las capul pe spate, iar el mi-l prinde. Mă sărută după ureche, pe gât, apoi pe scobitura pieptului. Răsuflu. Apoi, într-o străfulgerare, văd fața lui Eric cu ochii minții.

Mă ridic repede.

— Ce e? Întreabă Adam, respirând greu. Te simți bine?

Mă așez înapoi pe șezlongul meu. Îmi trec palmele peste față.

— Nu ar trebui să fac asta.

— Mda, zice Adam și aproape fluieră. Sigur.

Și rămânem acolo, fără să zicem nimic, până ni se liniștește respirația.

— Oricum ar fi, a fost un sărut grozav.

Îmi ating buza de jos:

— Nu am fost eu însămi.

Adam se mișcă și își lasă picioarele pe podea. Eu stau la fel pe celălalt șezlong, așa că acum suntem față în față.

— Ba da. Ai fost tu, îmi spune.

Mă concentrez să rămân atentă, cu o intensitate incredibilă. Mi-e teamă de ce s-ar întâmpla dacă m-aș mișca.

Adam trage aer în piept lângă mine, apoi se ridică.

— Ascultă. O să ne vedem la micul dejun mâine. Și nu trebuie să fie jenant în niciun fel. Suntem doi adulți. E Italia. Se întâmplă tot soiul de lucruri.

Mă uit la chipul lui. Ochii îi par negri în lumina lunii.

— Sigur.

— Și, ascultă... Katy?

— Hm?

— E un idiot de tot rahatul dacă te-a lăsat să vii singură aici.

Mă opresc. Îmi duc mâna la frunte.

— Nu i-am dat de ales.

— Un idiot de tot rahatul, repetă Adam și apoi dispare.

CAPITOLUL 17

Dorm în reprize, ciclurile mele de somn adânc sunt punctate de imagini cu trupul lui Adam aproape de al meu și de durerile provocate de atâta alcool.

Când răsare soarele în dimineața următoare, îl sun pe Eric de la telefonul din cameră. Am cafeaua lângă mine și sunt înfășurată cu halatul pus la dispoziție de hotel. Pentru prima dată de când am venit la Positano, aerul e ușor rece.

E șase dimineața aici și nouă seara la Los Angeles. Telefonul sună și mi-l imaginez pe Eric pregătindu-se de culcare, luându-și un pahar cu apă în dormitor, scuipând ața dentară în chiuvetă. Sau oare e la parter, savurând o bere, uitându-se la un meci la care nu s-ar uita de obicei?

Sună. O dată, de două, de trei ori, dar nu răspunde nimeni. Nu intră nici măcar căsuța noastră vocală, ceea ce se întâmplă numai dacă mesageria e plină sau telefonul nu e în furcă. Înghit în sec. Oare merge la muncă, vorbește cu familia lui, îl vizitează pe tata? Sau a decis, în absența mea, că aveam dreptate? Că, prin urmare, nu mă așteaptă să mă întorc, nu așteaptă să decid eu? Că și el a terminat-o cu mine?

La două săptămâni după ce ne-am mutat în casa din Culver City, Eric a trebuit să plece cu munca. În mod normal, mi-aș fi petrecut săptămâna acasă la părinții mei, dar aveam de terminat o campanie comercială mare la muncă, cu un termen-limită strâns, așa că am decis să rămân acasă.

— Ești sigură că o să fii bine aici, singură? m-a întrebat mama.

— Am douăzeci și șapte de ani, i-am zis. Ar trebui să-mi pot petrece noaptea singură la mine acasă.

— Dar nu trebuie, a continuat ea.

Trebuie să mă fi simțit singură când am crescut, fără frați și surori, dar nu-mi aduc aminte. Mama era mereu acolo. Era mama, era prietena mea, era sora mea, toate în același timp.

În prima noapte fără Eric, am armat alarma casei și am încuiat ușa dormitorului. Dar în noaptea următoare am uitat. Iar în a treia, am adormit pe

canapea uitându-mă la un film, cu ferestrele larg deschise.

— Ai stat toată săptămâna singură aici? m-a întrebat Eric când s-a întors.

Își lăsase valiza să cadă pe podea. Era uluit. Probabil că nu mă crezuse când i-am spus la telefon.

— Da, am răspuns.

M-a sărutat, apoi m-a înghesuit pe canapeaua care mi-era pat. Am făcut dragoste chiar acolo, pe podeaua camerei de zi, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată.

Îmi lipsise să am atâta timp pentru mine sau, mai bine zis, nu avusesem niciodată atâta timp pentru mine. Și îmi plăcuse. Când mă gândesc la săptămâna aia, mă gândesc c-a fost cea mai fericită din viața mea. Nu știam ce spunea asta despre căsnicia mea. Nu știam dacă absența sau întoarcerea lui Eric mă făceau să mă simt așa.

Când cobor la micul dejun, Adam nu e acolo, iar mahmureala mea e la cote maxime. Nu e acolo nici când termin de mâncat (pâine prăjită, fructe, cafea neagră, și mai multă cafea neagră); le fac cu mâna lui Marco și lui Nika, care par angajați într-o discuție aprinsă pe balcon. Itinerarul lăsat în cameră spune, pentru azi, Capri, dar eu nu vreau decât s-o găsesc pe Carol. Când am văzut-o ultima dată, era pe stradă, îndreptându-se în pași de dans spre pensiunea ei. Vreau s-o găsesc în dimineața asta.

Urc treptele din fața hotelului și urmez cărarea pe care a luat-o când ne-am despărțit ieri-dimineată. Ajung la terasă. Orașul e încă învăluit de ceață. Mă simt comod în tricou, dar tocmai ce-am urcat cincizeci de trepte.

Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama de unde să încep să caut, când mă lovește în moalele capului propria prostie. Nu știu numele străzii pe care stă, doar că e o pensiune aproape de Poseidon. Hotelul era punctul de reper, dar nu știam ce pensiune sau de unde să încep să caut.

Pe terasa-popas e o bancă circulară de piatră, așa că mă așez. Privesc un cuplu în vârstă care bea cafea, acolo, pe veranda naturală. Doi bărbați în șorturi de sport și maiou trec pe lângă noi. Aștept. Sunt sigură că, dacă stau aici, ea o să apară, o să răsară cum a răsarit și până acum. Așa cum a făcut-o ieri-dimineată. Că o să răsară în piațetă și o să dea iar buzna în viața mea. Dar trec zece minute, apoi cincisprezece, apoi treizeci și tot n-o văd.

Bărcile stau ciorchine pe apă, liniștite. Mă gândesc la noaptea trecută cu Adam. Amintirea pare să fie a altcuiva. Nu se poate să fi fost eu cea care a

dansat în acel club. Nu se poate să fi fost eu cea care s-a giugiulit cu un străin lângă o piscină italiană. Sau am fost eu?

Carol și Chuck Silver iubeau Halloweenul. Cred că mama mai mult, iar tata doar îi făcea pe plac. Intrau cu totul în poveste: decorau casa, făceau o cărare bântuită până la ușa de la intrare, puneau jucării înfricoșătoare, care se activau vocal, autocolante pe geamuri, tot tacâmul. Și aveau costume extravagante. Mama mergea la Rhonda (croitoreasa tatei) încă din august și puneau totul la cale. Aveau mereu costume clasice. Carol Silver nu prea se uita la televizor. Se îmbrăcau ca Dracula și Contesa lui, ca Vrăjitorul din Oz, ca Anne din *Bloody Gables* (preferata mea). Mamei îi plăcea să le dea dulciuri tuturor copiilor din cartier.

Eu și Eric am încercat să facem ceva asemănător la noi acasă în ultimii ani, dar mereu mi s-a părut lipsit de sens. Mama făcea totul mai bine; mai bine mergeam la ei. Și asta am făcut. Ea își transforma căminul și se transforma pe sine ca nimeni altcineva din cartier.

După patruzeci și cinci de minute, recunosc în sinea mea că nu o să apară și că e timpul să mă întorc. O iau încet pe trepte, dar mă opresc de câteva ori să admir panorama din diverse unghiuri.

Bărcile spre Capri pleacă din oră în oră. Poate mă voi duce și eu. Absorbită în gânduri ca să pun planul în aplicare, o găsesc pe Nika dând ture prin fața hotelului.

— Hei, îi spun. E totul în ordine?

— Marco, îmi răspunde. E un prostănac.

— Ce s-a întâmplat?

— E așa de încăpățânat! *Tutto questo è così frustrante!*¹⁹

— Ei, ei, hai înăuntru!

O conduc pe Nika înăuntru, spre recepție, și ne așezăm pe banca ascunsă din camera mare.

— Și acum spune-mi ce s-a întâmplat, îi zic odată așezate.

— Nu mă ascultă. Prietenul tău Adam, da?

Simt că mi se strânge stomacul. Aseară. Mâinile lui Adam pe spate, pe gât, pe...

— Da, îi zic. Adam?

— I-a făcut o ofertă lui Marco și el nu vrea s-o accepte.

— Hotelul. Sigur, despre asta era vorba. Nu vrea să vândă.

— Nu vrea să înțeleagă! zice, ridicându-și mâinile enervată. Avem nevoie de bani. A fost un sezon greu, cel de anul trecut, și hotelul are nevoie de bani. Nu credeam că e serios, dar oferta e reală. Foarte reală.

— Să vindeți e ceva serios, îi zic. Renunțați la o parte din istoria voastră. Înțeleg că familia ta nu vrea să facă asta.

Nika dă din cap.

— La ce-i bună istoria, dacă nu putem trăi?

Nu găsesc nimic de spus, iar ea continuă:

— Nu avem bani să menținem nivelul cuvenit. Și dacă lăsăm hotelul și serviciile să se degradeze, clienții n-o să se mai întoarcă. Nu contează că e al nostru, dacă nu putem ține porțile deschise. Istoria hotelului ăstuia sunt oamenii, clienții care revin an de an și angajații care sunt cu noi de decenii. Katy, dacă închidem, ce contează al cui e? Dacă nu rămânem deschiși, ce mai e istoria?

— Nu știam că e așa de grav, îi zic. Situația financiară a hotelului, la ea mă refer.

— Marco nu recunoaște. Crede că vor cădea niște bani din cer. Nu înțelege că asta e miracolul, că asta așteptam. Știi povestea cu Dumnezeu și bărbatul de pe acoperiș?

— Nu, recunosc.

Nu am crescut într-un cămin prea religios sau prea tradițional. Am mers la școala evreiască zilnic, apoi la cea laică. Ne duceam la templu de sărbătorile mari, dar foarte rar la altele. Mamei îi plăcea *shabbat*-ul dar aprindeam lumânările doar din când în când. „Religia înseamnă familia“, zicea tata.

— Un bărbat ajunge pe acoperiș pentru că a fost un uragan și i s-a inundat casa. E foarte grav și apa continuă să crească. El tot strigă și strigă după Dumnezeu: „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mă înec! Te rog, salvează-mă, Doamne!“ Și apoi trece pe acolo un bărbat pe o plută și îl întreabă dacă are nevoie de ajutor. „Lasă-mă să te ajut“, îi zice. „Am o plută suficient de mare pentru amândoi!“ Dar bărbatul de pe acoperiș îl refuză: „Nu, mulțumesc, am încredere în Dumnezeu. Dumnezeu o să vină!“ îi strigă celui cu pluta. „Și numai El mă va salva. Am credință.“ Apoi trece și o femeie într-o barcă. Ea îl întreabă pe om dacă vrea ajutor. „*Signore*, pot să vă ajut? Haideți în barca mea și o să fim în siguranță!“ Dar din nou, omul de pe acoperiș îi spune nu: „Dumnezeu va veni. Am credință.“ Până la urmă, apare și un elicopter. Pilotul îi strigă omului că îi va arunca o frânghie. „Prinde-o și te duc undeva unde vei

fi în siguranță. Apa e tot mai înaltă. A ajuns aproape de acoperiș.“ „Nu!“ se încăpățânează omul. „Dumnezeu va veni.“ Până la urmă, apa ajunge la bărbat și el începe să se înece. Îl strigă pe Dumnezeu, în timp ce plămâni i se umplu de apă. Moare și când ajunge la ușa raiului, întreabă: „Doamne, de ce m-ai părăsit? Am avut încredere în Tine.“ Iar Dumnezeu se uită la el și-i zice: „Fiule, nu te-am abandonat. Ți-am trimis o plută, o barcă și un elicopter. Tu ți-ai întors fața de la mine.“

Când Nika termină povestea, se uită la mine.

— Ah! exclam eu. Vasăzică, Adam e Dumnezeu în povestea asta?

— E cel puțin un om cu o plută, spune Nika, apoi își clatină capul și începe să râdă. Îmi pare rău că-ți spun toate astea.

— Nu trebuie. Înțeleg. E greu când o persoană pe care o iubești nu poate vedea lucrurile și altfel.

— Da. Mi-e teamă că încăpățânarea lui o să ne coste afacerea.

Eu și mama nu ne-am prea certat, iar, când se întâmpla, pornea de la lucruri mărunte: haine, mâncare, dacă o luăm pe autostradă sau pe drumuri laterale. Iar când era vorba de lucrurile mari, era insistentă. Nu avea sens să o contrazic, și nici nu voiam. În cele mai multe cazuri, mama avea o idee clară despre cum se fac lucrurile, iar eu eram mulțumită că avea toate răspunsurile. O ascultam; aveam încredere în ea; nu știam cum era cel mai bine să-mi trăiesc viața, iar dacă ea părea să știe, găseam că are rost să fac cum îmi cerea.

Asta a devenit o mare problemă pentru Eric. Nu la începutul relației noastre. La început, amândurora ne plăcea treaba asta. Eram așa de tineri și era bine să-ți spună cineva ce companie aeriană să alegi, ce apartament să închiriezi, ce canapea să cumperi sau de unde să comanzi puiul. Dar, pe măsură ce a trecut timpul, Eric a început să mă acuze că ascult numai de sfatul ei și deloc de ce simțim eu sau el. „Niciodată nu te oprești să te gândești ce vrei tu“, mi-a zis odată.

Într-o noapte, la vreun an după ce cumpăraserăm noua casă și ne mutaserăm în ea... Nu-mi plăcea că eram în Culver City, mi se părea că un drum de cincisprezece minute cu mașina era prea lung, când înainte puteam merge pe jos la ai mei; dar o luasem la un preț bun, casa avea curte, cartierul era grozav. Ne-am spus că am putea crește copii acolo, când o să vină momentul.

Vorbeam despre copii relaxat, cum ar vorbi doi oameni despre locul unde să-și petreacă duminica. Eram conștienți că vom avea copii la un moment dat,

într-o perioadă de timp abstractă, dar până atunci, vremea se scurgea leneșă. Nu ne preocupa prea tare. Cel puțin, nu pe mine.

În seara aia, Eric a deschis discuția, deodată, când mâncam pizza de la Pizzicotto, o *margherita*, și salată.

— Cred că ar trebui să vorbim despre un copil, mi-a zis.

Discutam în momentul ăla dacă să bem bere sau suc, iar în secunda următoare vorbeam despre cum ar trebui să ne schimbăm cu totul viețile.

Nu am răspuns imediat. Am suflat peste pizza, apoi am lăsat jos felia.

— Bine. Despre ce vrei să vorbim?

— Eu cred că suntem pregătiți.

Am clipit. „Pregătiți”? Eu lucram ca liber-profesionist, iar el abia își schimbase cariera. De-abia țineam pasul cu mica noastră rată la casă; nu aveam cum să adăugăm și un copil în povestea asta.

— De ce crezi asta? l-am întrebat.

— Avem o casă. Am o slujbă bună. Părinții tăi sunt aproape.

Îmi și imaginam cum îi spuneam mamei că eram gata să încercăm să facem un copil. Nu m-am putut abține și am început să râd.

— Ce e? m-a întrebat.

— Nimic. Doar că și noi *suntem* niște copii.

— Nu suntem. Părinții mei aveau deja doi copii la vârsta noastră.

— Nu suntem ca părinții tăi.

— Dar ca ai tăi? Pentru că nici la ei n-a fost cu mult diferit.

— Trei ani! O grămadă de timp. E o grămadă de timp. Îl mai avem, ar trebui să profităm de el.

— Dar dacă eu sunt pregătit *acum*?

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că ne-am putea gândi să avem un copil înainte de treizeci de ani, cu atât mai puțin să ne dorim. Cu atât mai puțin să și facem.

— Eric, tu vorbești serios?

A luat o roșie din salată.

— Nu știu. Vreau doar să simt că facem ceva, că luăm decizii singuri. Că sunt deciziile noastre.

— Păi, asta facem, cine să le ia pentru noi? El n-a mai zis nimic, așa că am continuat: Hai să facem așa. O să mă gândesc și eu. Dar n-o să încep o familie doar ca să fac ceva. Hai să ne mai gândim și mai vorbim peste o săptămână, bine?

Eric a zâmbit și m-a pupat.

— Mulțumesc.

Am vorbit cu mama despre asta. Mi-a zis ce mă așteptam: că era prea devreme, că eram prea tineri. Și i-am spus asta lui Eric.

— Ai zis că ne mai gândim, mi-a spus. Nu ai zis că va fi decizia unui comitet. Niciodată nu te oprești să te gândești ce vrei tu.

— Nu e adevărat!

— Ba da. Ea decide până și ce să gândești.

Și ne-am certat din cauza asta, una dintre cele mai mari certuri ale noastre, dar nicio clipă nu am luat în calcul ideea că mama s-ar putea înșela. Că eu m-aș putea înșela, prin asociere. De ce aș lua o decizie așa importantă fără ea? Ea știa ce era bine chiar și atunci când eu nu aveam nicio idee, de ce nu aș folosi acest ajutor?

Așa că am abandonat subiectul copilului, a mai trecut un an și mama s-a îmbolnăvit. Orice discuție despre copil a dispărut de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Acum mă uit la Nika, care stă lângă mine.

— Poate Marco știe ceva ce tu nu știi, îi zic. Dacă el crede cu așa tărie, poate că are vreo informație pe care nu ți-o zice.

Și chiar atunci apare Adam în hol. E ud, s-a bălăcit în piscină, are pieptul gol și îi văd pectoralii. Are un prosop pe după gât.

— Bună, ne zice.

— Tocmai vorbeam despre tine, îi răspunde Nika.

Adam ridică sprâncenele și se uită la mine.

— Chiar așa?

— Despre hotel, zic repede și simt cum mă roșesc, de la ceafă spre obraji. Despre oferta ta.

— Ah!

— Trebuie să mă întorc la recepție, spune Nika. Mulțumesc că m-ai ascultat. Apreciez părerea ta.

— Desigur.

Nika îi face cu mâna lui Adam, în timp ce iese din hol. Apoi rămânem singuri. E ca și cum seara trecută rulează pe un ecran între noi. Știu că doar asta vedem amândoi acum.

— Bună, zice și încă îi curg broboane de apă de pe urechi și de pe păr.

— Bună.

— Pot să mă așez?

Îi arăt scaunul liber de lângă mine și el se așază.

— Cum ai dormit?

— Bine, dar apoi înghit în sec. Nu grozav, sincer.

— Nu mă surprinde, spune zâmbind.

Se uită în ochii mei, până îmi feresc privirea.

— Vreau să spun că vinul roșu, plus tequila și *limoncello* te fac praf.

— Așa e.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Seara trecută, începe el.

— Parcă ziceam că nu facem să fie stânjenitor. Italia etc.

— Fac să fie stânjenitor?

Mă uit la el. Are chipul relaxat, corpul într-o postură firească.

— Nu e?

— Nu. Deci, aseară.

— Da, îmi pare rău.

— Pentru ce parte?

— Nu știu... că te-am sărutat? Nu trebuia să fac asta.

— Eu mi-am dat seama că nu te-am întrebat ce vrei.

— Ce vrei să spui?

— Păi, mi-ai zis că ești căsătorită, că poate te despați, că ai inima frântă pentru că ai pierdut-o pe mama ta.

Spune partea asta delicat, tandru, și eu mă înfior.

— Cred că ar fi trebuit să te întreb ce vrei. Dacă vrei mai degrabă să îți repara căsnicia. Dacă vrei să te întorci acasă la el.

Nu e deloc ce mă așteptam să spună. Mă așteptam, poate, să-și ceară scuze că m-a sărutat. Sau să mă acuze că m-am retras. Acum nici nu știu ce să răspund.

— Chestia e că, da, suntem în Italia. Se întâmplă tot soiul de chestii, cum am zis. Dar nimic nu are legătură cu mine. Nici nu te cunosc, și nici tu pe mine.

— Așa e, spun și simt o înțepătură pe undeva.

Poate de dezamăgire. Interesant.

— Dar ai putea.

— Să te cunosc?

— Da, să mă cunoști.

Trag aer în piept.

— Nu știu ce să spun.

— Eu cred că da, mă contrazice Adam și mă privește intens. Cum am zis, nu e vorba despre mine. Dar ar fi păcat să nu faci ceva doar fiindcă n-ai mai făcut înainte.

Mă gândesc la rutina mea de acasă. La vasul de cafea, la scrisori, la mersul la piață. Același patru seriale pe DVR.

„Drumul care te-a adus până aici nu o să te ducă și mai departe.“

— Ce faci în seara asta, Adam?

— Te scot la cină, îmi răspunde.

[19](#) „Toată situația asta e așa de frustrantă!“, în lb. italiană, în original (n. tr.).

CAPITOLUL 18

Mă întâlnesc cu Adam în hol, la șapte și jumătate. Încă e soare afară, dar e puțin mai răcoare. Mă îmbrac într-o rochie lungă de mătase de la Poupette, de un albastru-aprins, și un top care-mi cade de pe umeri. Îmi pun un colier mare, roz, de cuarț și topaz, fără cercei, și îmi ridic părul în coc. Sandale aurii și plicul Clare V, unul dintre brandurile preferate ale mamei din Los Angeles.

— Arăți minunat, spune Adam când mă vede.

El poartă o cămașă albă de pânză, pantaloni scurți kaki și un colier budist din mătării *mala*.

— Și tu. Adică arăți drăguț.

— Ei. Îmi place să aud că sunt frumos. E un cuvânt bun.

Plecăm de la hotel și vreau s-o iau în jos, spre stânga, spre oraș, dar Adam îmi face semn peste drum. Ne așteaptă o mașină, șoferul e afară.

— Pentru noi?

— Da. Să ne lărgim puțin orizonturile. După tine.

Șoferul ne deschide ușa, iar eu mă așez pe bancheta din spate a unei mașini vechi. Adam se urcă lângă mine.

— Unde mergem? îl întreb.

— La Il San Pietro. Unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Îmi amintesc de locul ăsta. Era pe itinerar. Ziua a șasea: „Să bem ceva la San Pietro“.

— E un hotel faimos, continuă Adam. E greu de descris, e mai bine să-l vezi.

Mai întâi, coborâm spre oraș, apoi ieșim din el și o luăm pe coastă; în mai puțin de zece minute, tragem pe dreapta.

— Am ajuns, ne spune șoferul.

— *Grazie*, Lorenzo, îi răspunde Adam.

Coborâm pe o cărăruie, apoi ajungem la intrarea în Il San Pietro, un domeniu extraordinar, construit în întregime pe malul falezei.

Recepția e un spațiu deschis, alb, cu iederă care urcă pe pereți și se strecoară printre bârnele acoperișului. Niște ferestre imense duc spre terasele aflate de jur împrejur, care par suspendate deasupra apei. Iar dincolo de ele nu-i absolut nimic altceva decât marea.

— Asta e altceva, îi spun lui Adam.

— Haide, îmi răspunde, zâmbind.

Afară, pe verandă, văd amfiteatrul hotelului, cu sute de trepte care duc către mare. Sub noi, la zeci de metri, sunt terenuri de tenis și un club cu scaune portocaliu-aprins, care se ițesc pe stâncile de pe mal. Marea Tireniană e peste tot, de jur împrejurul nostru.

— Zici că e dintr-un basm, îi spun lui Adam.

Apare un ospătar și ne oferă câte un pahar de șampanie rece ca gheața.

— *Buonasera*, ne spune. Bine ați venit.

— Mulțumim.

— Hai să facem o mică plimbare înainte de cină, îmi propune Adam.

Împrejurul clădirii principale a hotelului sunt alei mărginite de iederă. Par țesute între camere, pe etaje, călăuzindu-ne tot mai aproape de mare și urcând spre restaurantul principal și recepție.

— Ai stat vreodată aici? îl întreb pe Adam.

— O dată, îmi spune. E extrem de romantic, adaugă și ia o gură de șampanie, iar eu îmi întorc privirea în jos, spre apă. Dar ador relaxarea și confortul de la Poseidon. Aici chiar ești în altă lume.

— Da.

Nu înțeleg cum ai mai putea pleca vreodată de aici. Magia Italiei pare să fie capacitatea ei de a te conecta la un alt soi de timp, la o eră care nu e atinsă de modernitate. E atâta pace în acest prezent, aici și acum!

Iau o gură de șampanie. E seacă și înviorătoare. Ne plimbăm pe cărarea pietruită, umbrită de crengile lămâilor.

— E raiul.

— Fiecare cameră e diferită, îmi spune Adam. Complet unică. De la design, la mobilier, la decor. E ceva cu totul și cu totul special.

Pe cărare, ne întâlnim cu un bărbat și o femeie care se plimbă de mână, în costume de baie. El are un prosop pe umăr.

— Parcă am fi într-un film, îi zic. Ca în *Only You* sau *Under the Tuscan Sun*.

— Nu prea mă uit la filme. Dar e foarte spectaculos, sunt de acord.

— Pe cine ai adus aici?

Adam îmi zâmbește și pare că gropițele din obrajii lui prind viață.

— Poate că m-a adus cineva pe mine.

— Nu cred, îi zic dând din cap.

— De ce?

— Îmi pari genul de om care vrea să dețină controlul.

— Ei bine. Presupun că e adevărat. Dar nu poți cunoaște ceva fără să îți fie prezentat de altcineva. Toți avem un punct de intrare. O fostă iubită m-a adus la Positano, de fapt. Bine, acum mulți ani. Am stat la un hotel numit La Fenice. Era așa de sus și în afara orașului, că practic urcam pe coastă în fiecare zi. Nu prea aveam bani, dar panorama era extraordinară.

Mă uit cum zâmbetul îi cuprinde tot chipul.

— A fost vacanța ta preferată, nu-i așa?

Adam se întoarce către mine și mă privește îndelung.

— Era.

Luăm cina pe terasă, învăluiți în lumina italiană aurie. Alături e un cuptor cu lemne pentru pizza, decorat cu farfurii de email albastre și albe minunate, iar masa se servește în vase similare.

Ne luăm pizza cu trufe, smochine și roșii coapte, apoi cea mai dulce salată cu rucola, pere și parmezan, calamar crocant, prăjit la perfecțiune. Am luat și o sticlă de vin roșu atât de delicios că l-am băut ca pe apă.

— Ce s-a întâmplat cu fata aia? îl întreb pe Adam.

Ni s-au luat farfuriile și acum ne bucurăm de a doua sticlă de vin. Soarele aproape intră în mare, iar lumina capătă nuanțe albastrii. Apa își schimbă culoarea, trece de la turcoaz la indigo. Și, deodată, terasa e luminată de lumânări.

— Ah, a fost demult. Eram tineri.

— Cât de tineri?

Și acum îmi dau seama că nu știu câți ani are Adam. Cu cât e mai mare ca mine? Treizeci și cinci? Treizeci și opt?

— Destul de tineri, zice râzând. Călătoream peste tot, iar Positano era o destinație obligatorie pentru ea, așa că am venit.

— Și te-ai îndrăgostit.

— De oraș, da. De ea eram deja îndrăgostit. Peste șase luni mi-a frânt inima.

— Ce s-a întâmplat?

— A apărut un toboșar pe nume Dave.

— Înțeleg, îi spun.

Dar, de fapt, nu înțeleg. Eu niciodată nu mi-am permis să mă îndrăgostesc sau să mă dez-îndrăgostesc. N-am avut niciodată alte experiențe. Mă gândesc la seara trecută. La Adam în fața mea.

— Dar tu?

— Eu?

— Nu ți-a frânt nimeni inima?

Mă gândesc la Eric, la facultate, la șarmul lui caraghios, la weekendurile când mergeam cu mașina la Santa Cruz, la cumpărăturile făcute la Costco, la serile cu pizza de la ai mei.

— Nu, îi răspund.

— Știi ce se zice, spune zâmbind.

— Ce?

— Să nu ai încredere în cineva căruia nu i-a fost frântă inima. Există un „înainte” și un „după”. Nu prea mai vezi lumea ca înainte.

Deodată, un nor îmi întunecă inima. O văd pe mama, la spital, în patul ei din Brentwood. Aud rumoarea făcută de aparate.

— Cred că trebuie să-mi nuanțez răspunsul, atunci, îi zic.

— Da?

Dau din cap.

Adam se întinde peste masă și mă ia de mână. Îmi deschide palma și mă mângâie. Îi simt atingerea până în coloană. Mi se oprește în urechi; o vibrație plină de energie, ca electricitatea.

Comandăm desert. O cupă de înghețată de ciocolată cu frișcă și niște zahăr pudră pe deasupra. Are și chipsuri delicate de ciocolată în interior. Se prea poate să fie cea mai bună chestie pe care am gustat-o vreodată.

— Înainte să plecăm, trebuie să facem ceva, spune Adam.

Ne terminăm vinul. Adam plătește nota, apoi mă conduce spre colțul terasei. Acolo e o ușă verde a unui lift de sticlă. Acum e aproape întuneric, dar tot hotelul e luminat.

— După tine, îmi zice.

Intrăm, apoi coborâm dincolo de rândurile de grădini, camere, terase și zone de luat masa, tot mai adânc în faleză. Trecem de grădini cu legume proaspete, de spa, jos, tot mai jos, până ne oprim chiar în mijlocul unei peșteri.

Adam deschide ușa și văd că liftul ne-a adus direct într-o peșteră. Din care ieșim în noapte, la sute de metri mai jos de locul unde am luat cina. Terenurile

de tenis ale hotelului sunt la dreapta, iar la stânga e zona unde se ia prânzul, apoi clubul de pe plajă.

Adam mă ia de mână și coborâm, până ajungem la șezlonguri. Marea se zbate la câțiva metri de noi, sărind și șerpuind pe stânci.

— Vrei să ne așezăm? mă întreabă Adam.

Mă așez pe unul dintre șezlonguri, iar el vine lângă mine. Îi simt umărul lângă al meu și pieptul lui mă apasă pe spate.

Aici, lângă malul mării, e clar că s-a lăsat seara. Luna se ridică ușor și toată plaja pare să plutească între două lumi. Îmi ridic genunchii la piept.

— Ți-e frig?

Clatin din cap. Nu mi-e frig deloc. De lângă mine, simt o mână pe ceafă, care apoi îmi cuprinde brațul. Expir aerul serii.

— Adam.

Mă întorc spre el. Ca seara trecută, simt o pornire puternică, aproape imposibil de înfrânt, să-l sărut, să mă arunc în brațele lui și să-i simt pielea peste tot. Dar nu o fac. Pentru că îl am pe Eric și pentru că, orice s-ar întâmpla aici, nu mă poate face să uit.

— Hm?

— Nu pot, îi zic și vreau să-mi tai limba.

Adam își ia mâna, încet, de pe mine.

— Înțeleg, îmi zice. Vrei să mergem?

Clatin din cap. Mă reșez astfel încât îmi odihnesc spatele de spătar. Adam se așază lângă mine. Îi simt răsuflarea, inspir, expir, ca valurile.

Rămânem așa și ne uităm la cer până când se face aproape negru. Până când stelele încep să-și coboare lumina spre bărcile de pe mare, precum niște ochi care nu clilesc.

CAPITOLUL 19

În ziua următoare, Adam e plecat la Napoli cu munca. Așa că eu îmi petrec timpul căutând-o pe Carol. Merg la Chez Black și cobor să mă plimb pe debarcader. Încerc la restaurantul Da Polino, ajung la ușile închise de la Bella Bar. Nimic. Aștept la intrarea hotelului mai bine de două ore, dar, când se face nouă seara, mă dau bătută. Nu e aici.

Mănânc un bol de paste pe care mi-l trimite Carlo în patio.

Dacă am pierdut-o din nou?

Ar fi trebuit să-mi fac un plan. Ar fi trebuit să-i spun: „Ne vedem mâine, la zece dimineața, acolo“. Dar eram fericită și beată, și am uitat.

La câteva mese distanță, un grup de tineri la vreo treizeci de ani râd bucurându-se de o sticlă de vin. Simt impulsul să trag un scaun, să merg să vorbesc cu ei, să exprim unele dintre lucrurile ciudate, minunate, complicate și uluitoare care mi se întâmplă în acest loc străin, chiar acum.

Dar eu nu vorbesc cu străinii. Pe prietena mea cea mai bună o cheamă Andrea, am cunoscut-o la facultate și acum trăiește la New York. A venit la înmormântare, dar nu am apucat să stăm împreună. Ultima dată când mi-amintesc că am luat cina a fost acum cel puțin un an. Eu și Eric nu mai mergem la New York, iar Andrea e un manager PR ocupat.

Acum, când mă uit la femeile astea, care râd, beau și vorbesc, simt o undă de regret că nu am pus niciodată pe primul plan relația cu ea. Că am permis să ne îndepărtăm așa de tare.

Termin de mâncat și merg sus. Dorm prost și renunț complet la somn înainte de răsărit.

La șase dimineața, merg la micul dejun căutând cafea. Abia dacă am prins trei ore de somn. La micul dejun nu s-a deschis încă, dar Carlo e acolo așezând mesele.

— *Buongiorno*, doamnă Silver.

— Carlo, ai cumva niște cafea?

Carlo arată spre bucătărie.

— Mă uit, o clipă.

Rămân în patio. La fel ca ieri, simt o ușoară răcoare. Dar tot orașul este încă gri și albăstriu.

Carlo se întoarce în două minute cu un *americano* fierbinte. E aproape negru. Perfect.

— Mulțumesc, îi zic. De un milion de ori.

— Nu e nevoie de un milion. Sunteți bine-venită. Așez o masă?

Și arată spre locul meu obișnuit, de sub umbrelă.

— Nu, mulțumesc. Poate mai târziu.

Îmi iau cafeaua și mă așez pe un șezlong lângă piscină. Fără cafeină, totul e în ceață, la fel ca ziua care începe. Iau câteva guri.

Unde e?

Când eram mică, când eram doar un copil, mama îmi cânta în fiecare seară. Mereu ceream același cântec, care sună așa: „Mămica se întoarce, mereu se întoarce, mereu se întoarce la mine./ Mămica se întoarce, mereu se întoarce, mereu se întoarce la mine.” Mama îl cânta pe o voce ridicolă, de personaj Disney, făcând totul să pară atât de amuzant, încât ascundea sensul real. Aproape de tot. Dar era modul ei de a-mi spune că va fi mereu acolo; că nu mă va părăsi niciodată. Era adevărat.

Merg înapoi în cameră și îmi pun adidașii. Mă dau cu niște cremă de protecție solară, îmi iau pălăria și escaladez din nou treptele din Positano. Ajung la terasa-popas după zece minute de urcat, când îmi bubuie inima în piept. Dar trag de mine să merg mai departe. Când ajung la Calea Zeilor, sunt flească. Iau o gură mare de apă și privesc ziua care se deschide în fața mea. Ceața se ridică, iar dimineața își intră în drepturi. Pare că o să fie o nouă zi perfectă. De aici pot vedea tocmai până la apă. Nu e chiar panorama de la Il San Pietro, dar pe aproape. Pot chiar distinge țărmurile insulei Capri.

Nu mai e niciun suflet pe aici. Toată cărarea e a mea. Cafeaua își face efectul, iar cafeina, aerul proaspăt și mișcarea mă trezesc. Sunt pe cale să mă decid dacă mai urc pe cărare sau nu, când aud pași în spatele meu.

Îmi țin răsuflarea, așteptându-mă să o văd pe Carol. *Te rog, te rog, te rog, să fie ea*; dar nu, e Adam.

— Hei, îmi zice, pe cine avem noi aici?

— Mă urmăreai?

Adam își pune mâinile în șolduri și se apleacă ușor în față, respirând greu.

— Uau, ce de mișcare faci până aici!

Îi întind sticla de apă și ia o gură.

— Mersi.

Dau din cap.

— Și nu, nu te urmăream, îmi zice, dându-mi sticla înapoi. Ți-am zis că îmi place să fac mișcare. Ai menționat treptele astea și mi-au rămas în cap.

— Cum a fost la Napoli?

— Bine. E un loc ciudat, dar îmi place mult.

— Vrei să mai urcăm puțin pe cărare? Eu n-am ajuns mai departe de atât.

Își ridică tricoul și se șterge cu el pe frunte. Văd o linie de abdomen. Mușchii întinși de dedesubt.

— Mda, hai să încercăm.

Așa că revenim pe cărare și urcăm mai sus. Panorama e spectaculoasă. După alte zece minute, mă întreb dacă suntem aproape de La Tagliata; deja pare că suntem printre nori. Ne oprim să ne uităm în jur. Eu mă țin de balustrada de lemn, netezită până a ajuns fină și satinată de toți călătorii care au trecut pe aici. Adam vine să stea lângă mine.

— Am citit că această cărare e locul unde zeii veneau să-l întâlnească pe Poseidon, îmi zice Adam.

— Pe Ulise, îl corectez.

— Așa, pe Ulise. Și pot înțelege de ce au ales locul ăsta ca să se amestece cu muritorii. Trebuia să fie ceva care să semene cu raiul pe pământ.

— Iubeam mitologia greacă. Sau romană? Nici nu-mi amintesc.

— Romană. Dar cred că sunt foarte similare. Ce anume te-a făcut s-o iubești?

— Cred că-mi plăcea că mereu era cineva care controla lucrurile. Un zeu al apei, un zeu al vinului, o zeiță a primăverii, un zeu al dragostei. Totul avea un conducător.

— E interesant. Dar totuși, erau extrem de lacomi. Voiau întotdeauna ce era al altuia. Și se încurcau cu muritorii. Nu era prea multă ordine. Păreau foarte umani, de fapt.

Mă uit la Adam, care se uită spre mare. Acum se simte briza, iar vântul îmi ridică părul lipit pe ceafă.

— De ce vrei să cumperi hotelul? Știu că ar fi o investiție bună și toate celelalte, dar...?

— Și cum de nu e ăsta un motiv suficient, mai ales când o companie vrea să se extindă?

Dau din cap.

— Nu cred asta. Îi iubești pe Marco și Nika; vii aici în fiecare an; ai spus și tu că locul ăsta e special pentru tine. Chiar nu cred că, pur și simplu, te-a trimis cineva în misiunea asta și că vrei să preiei un loc despre care crezi că e perfect.

Adam nu răspunde imediat. Trage aer în piept, cu ochii pironiți spre apă.

— Știi că n-am vrut să lucrez în imobiliare? Acum îmi place mult, dar cu ceva timp în urmă, voiam să fiu avocat.

— A, da?

Adam dă din cap.

— Mama e avocat, la fel și tata. S-au cunoscut la Drept. Deci părea că asta trebuia să fac și eu. Amândoi erau pasionați de domeniu, de lege, și își iubeau munca. M-am gândit că o s-o iubesc, la rândul meu.

— Și ce s-a întâmplat?

— N-am intrat în barou. Apoi am eșuat și a doua oară. După aceea, m-am analizat profund.

— Și ai descoperit că nu voiai să fii avocat, de fapt?

— Nu asta era. Chiar și după atâta timp la Drept, tot nu eram bun la asta. Tot părea că citeam într-o limbă străină.

Face o pauză și își șterge fruntea cu dosul palmei.

— Până la urmă, pur și simplu, nu-mi păsa așa de mult. Și cred că e greu să fii bun la ceva ce nu-ți place.

Tușește.

— Cunosc bine hotelul și îl iubesc.

— Înțeleg, adică pot înțelege de ce. Și eu îl iubesc.

— Nu încerc să-l schimb, continuă Adam și își schimbă tonul; pare că vrea să înțeleagă bine ce-mi spune. Vreau să-i ajut, vreau să-l fac chiar mai bun. Vreau ca Poseidon să fie cea mai bună versiune a lui ca să fie aici încă foarte mult timp.

— M... bine.

— Sunt un oportunist, dar nu sunt un om rău. Au probleme. Chiar au nevoie să meargă mai departe.

— Și tu?

Adam își pune ambele mâini pe balustradă. Eu cuprind iar cu privirea panorama mării.

— Sunt într-un blocaj?

Nu-i răspund.

— Cred că sunt foarte bun la călătorit și mă descurc mai puțin bine când stau pe loc, îmi zice. Îmi place să vizitez locuri, să stau la hoteluri, uneori să intru în viețile altora.

Se uită la mine și ne intersectăm privirile pentru o secundă.

— Cred că nu sunt încă foarte sigur unde sau dacă vreau să mă așez, iar hotelul ăsta pare o bună oportunitate să intru mai adânc, pe când, de obicei, doar...

— Închiriez?

— Da, poate.

Ne mai uităm o dată spre mare. Apoi mă bate de două ori pe braț, tovarășește, poate chiar prietenos, dar îi simt atingerea în stomac.

— Sunt impresionat de viteza ta, îmi zice.

— Aș spune să mai urcăm, dar nu vreau să murim deshidratați.

— Putem să ne întoarcem. Și să dăm iama în standul de limonadă de pe drum. N-avem apă, dar am bani.

— Cred că ăsta ar putea fi un motto.

— Motto-ul meu?

— Ca în *Real Housewives*? Motto? Se uită la mine fără să înțeleagă, așa că adaug: Lasă, uită ce-am zis!

Pornim la vale, fără să mai vorbim. Mă simt mai relaxată, chiar mai în largul meu. De parcă ne cunoaștem de mult mai mult timp. Ne oprim la standul de limonadă, iar Adam cumpără pentru amândoi. E dulce, siropoasă, lipicioasă și delicioasă. O dau pe gât și apoi iau un cub de gheață în gură și mă bucur de răceala lui până se topește. Ne întoarcem la hotel pe treptele de pe margine. Ne oprim la terasa-popas și ne uităm spre apă. Nu ne grăbim nicăieri. Cumva, deși pare imposibil, e încă dimineață.

— Aici pare că ziua are mai multe ore, îi spun lui Adam.

— De-asta iubesc locul ăsta.

Totul durează mai mult în Positano. Chiar și timpul.

CAPITOLUL 20

La micul dejun, l-am întrebat pe Adam dacă vrea să meargă azi la Capri cu mine. Vremea e spectaculoasă, iar cerul, de un albastru curat, copleșitor. Mă uit la apa care pare de cristal. O zi petrecută pe o insulă-paradis pare planul perfect.

— Cred că ar fi distractiv, Silver, îmi spune el. Cred că o să-ți placă acolo și așa fi onorat să-ți prezint insula.

— Eu te-am rugat pe tine.

— Crede-mă, o să vrei să preiau eu conducerea.

Adam știe pe cineva cu o ambarcațiune, așa că, o oră mai târziu, suntem la debarcader și ne urcăm pe un iaht privat.

— El e Amelio, spune Adam și mă prezintă căpitanului, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul prins în coadă și un tricou polo de bumbac.

— Bună! Îți mulțumesc că ne duci.

— Ai grijă când urci, spune Amelio cu un accent ce pare pe jumătate italian, pe jumătate australian.

Mă ia de mână și mă ajută să urc pe iaht. Toată partea din față e ca o rampă, ca un șezlong uriaș. Este vopsit în nuanțe de crem, maro și alb. Arată superb și de modă veche.

— Tornado, nu? îl întreb pe Amelio.

El îmi zâmbește mândru și dă din cap. Micul iaht te trimite cu gândul la anii '60. Arată însă nou-nouț, e impecabil îngrijit.

— Unele dintre cele mai spectaculoase bărci din lume, îi zic. O ador pe asta. E a ta?

— *Sì, è della mia famiglia*²⁰, răspunde Amelio.

Iau un prosop de baie, în timp ce Adam se uită la mine și ridică o sprânceană.

— Ce e? Tatei îi plăceau bărcile.

Când eram mică, tata mă ducea cu el la Huntington Beach să-mi arate bărci. Micile iahturi, ca acela pe care suntem acum, erau preferatele lui. Și ale mele.

Ne așezăm pe prosoape de baie, unul lângă altul, în timp ce Amelio pornește motorul. Apoi prindem viteză spre Capri. Vântul se întetește, aerul e sărat și umed. Călătoria până la Capri nu durează mai mult de patruzeci și cinci de minute. Insula răsare din mare ca o stâncă uriașă și înaltă, plină de coaste abrupte, spectaculoase. Pe măsură ce ne apropiem, zăresc golful, apoi stâncile, apoi malul. Din apă răsar capetele a vreo douăzeci de înotători. Apele adânci, albastre, devin turcoaz transparent, care pare artificial.

Amelio oprește motorul și plutim spre mal. Mă întorc spre Adam.

— Vreau să înot.

— Acum?

— Amelio! strig. Putem sări în apă înainte de a trage la mal? Putem înota?

— *Si!* mă asigură, arătând spre partea stângă a iahtului, unde se vede o scară.

Îmi scot bluza și o arunc pe jos. Sub ea, port un costum de baie alb, dintr-o bucată. Observ că Adam se uită la mine. Apoi mă arunc din prima. Apa rece îmi lovește pielea încinsă. Aproape mi se taie răsuflarea. După câteva secunde, șocul inițial lasă loc unei senzații răcoritoare. Apa e rece și o simt pe piele ca pe o bucată de mătase, aproape. Scot capul la suprafață, îmi șterg apa din ochi și îl strig pe Adam.

— Hai și tu!

El se ridică și se uită la mine.

— E rece?

Scuip niște apă.

— De fapt, e chiar călduță, îl mint.

Mă uit la el cum își dă jos tricoul. Mă bag înapoi în apă și, când ies iar la suprafață, îl văd pe jumătate intrat, încă prins de scară.

— Isuse! îmi strigă. E rece.

— Hai, Adam, sari!

Sare și iese la suprafață peste câteva momente, scuturându-și părul. În mod normal, e un mascul alfa, dar aici, în apă, cu părul ud, pare chiar jucăuș. Pare tot mai tânăr decât atunci când l-am cunoscut.

Adam stropește cu apă în direcția mea, apoi se lasă să plutească pe spate. Fac același lucru, în apropiere. Nici urmă de nor pe cer. O întindere fără sfârșit, de un albastru clar, aproape imposibil.

— Iubesc locul ăsta, îi spun.

— Nici măcar n-am ajuns la Capri, îmi răspunde, râzând.

— Nu. Locul ăsta. Tot.

Mă răsucesc din nou cu picioarele sub mine, iar Adam face la fel. Apa îl împinge mai aproape.

— Mulțumesc că ai venit cu mine, îi spun.

S-a apropiat și mai mult, așa că îi văd picăturile de apă din gene. Stau suspendate ca niște lacrimi.

— Mulțumesc că m-ai invitat.

Ochii lui îmi cercetează chipul. Apoi se bagă iar sub apă. Când iese la suprafață, e mai aproape de barcă.

— Haide, Silver. Avem o zi lungă în față.

Ne urcăm înapoi pe iaht și ne ștergem, iar Amelio ne conduce printre stânci, spre debarcaderul care se leagănă odată cu valurile.

Adam mă ia de mână și mă ajută să pășesc.

— Mulțumim! îi strig lui Amelio.

— Vino înapoi pe la patru sau patru și jumătate, îl roagă Adam.

— Nicio grijă, ne răspunde el.

Și ne arată spre mare, spre apele albastre care ne înconjoară pe kilometri întregi în toate direcțiile.

Odată ajunși pe pământ, cuprind priveliștea cu privirea. Panorama e punctată de umbrele în dungi albe și albastre, ca niște flashuri. Sub ele, oamenii stau la plajă pe șezlonguri lungi. Câțiva înoată, alții zăbovesc pe stânci. Clubul de pe plajă nu e aglomerat; mai degrabă, e populat atât cât trebuie ca să fie plăcut. Dincolo de stânci se vede o construcție acoperită cu stuf, cu un semn de lemn pe care scrie La Fontelina.

— Am auzit de locul ăsta, spun amintindu-mi că aveam rezervare cu mama la Da Luigi, clubul din apropiere.

— Bun venit în paradis! spune Adam. Haide!

Ne ducem la un stand și primim două prosoape de plajă. Un angajat ne conduce spre două șezlonguri, la doi pași de apă, și ne aranjează umbrela deasupra.

— E spectaculos, spun.

Nici nu m-am obosit să-mi mai pun bluza pe mine. Arunc prosopul și mă postez direct pe șezlong.

— Stai să vezi cum e la prânz! spune Adam. Aici e unul dintre restaurantele mele preferate din Amalfi.

Mă întind și simt soarele pe picioare. Adam scoate o carte. E *Sărbătoarea continuă* a lui Hemingway, aceea pe care tocmai o luase din biblioteca de lângă camera mea când ne-am cunoscut.

— E bună de ceva?

— E un clasic.

— Și?

— Da, e foarte bună. Îmi amintește de părțile cele mai bune și cele mai rele ale Parisului. De tragedia romantică pură care e locul ăla.

— Mama ta revine des la Paris?

— Da, cam o dată pe an. Sora ei încă locuiește acolo. Sunt foarte apropiate și cred că e greu pentru mama să fie așa departe de ea.

Adam se oprește o clipă uitându-se la geanta mea.

— Ți-ai adus ceva de citit?

— Nu, spun dând din cap. Sunt foarte mulțumită așa.

Și, când o spun, îmi dau seama că vorbesc serios. Simt cum o senzație de calm îmi cuprinde corpul. Închid ochii. Dinspre apă adie briza, iar umbrela îmi ține bine umbră.

Stăm așa o vreme. Așipesc din când în când în ritmul valurilor și al păcii pe care o emană locul ăsta.

— Ai vrea să urcăm în restaurant? mă întreabă Adam după vreo oră. Putem comanda niște vin înainte de prânz.

— Sună bine!

Îmi arunc cămașa pe umeri și urcăm treptele spre clădirea bătută de vânt. Ne așezăm pe debarcader, cu vedere spre stânci, și toată întinderea de apă se desfășoară în fața noastră.

Adam comandă o sticlă de Sancerre rece. E dulce și delicios. Beau imediat un pahar.

De la înălțimea la care stăm, vedem apa curată și cele trei stânci de la Faraglioni. Se ridică din mare ca niște luptători vikingi, apărători ai mărilor. Au o sută de metri. În cea din mijloc este o arcadă pe sub care se poate trece. E imposibil să n-o recunoști din miile de poze văzute pe Instagram sau în alte părți.

Adam îmi urmărește privirea.

— Știi povestea lor, nu?

Dau din cap că da. Dacă te săruți când treci pe sub arcadă, vei fi îndrăgostit și fericit următorii treizeci de ani.

Treizeci de ani. Vârsta mea. Vârsta mamei mele aici și acum.

— E mult timp, îi spun.

— Nu și aici.

Îmi chiorăie stomacul. Mi se pare că mi-e tot timpul foame, că ceva din mine, care a fost amorțit până acum, se trezește la viață. Gata să fie hrănit.

Comandăm un platou cu legume la grătar, caracatiță la aburi, *burrata* cremoasă, roșii *cherry* și paste cu homar. Salată verde și pâine ușoară pe tot parcursul mesei. Mănânc. Și-apoi mănânc din nou și tot mănânc.

— Aș putea mânca tot timpul aici. Am impresia că mi-e foame întruna.

— Știu, răspunde Adam. Ți-am zis. Mâncarea e fantastică. Mâncarea italiană are efectul ăsta. Când ingredientele sunt de bună calitate și simple, masa te satisface și nici nu te simți greu.

Mi-l amintesc pe Adam când s-a bătut pe burtă și a zis că s-a îngrășat zece kilograme. Mai iau o gură de Sancerre. Sunt destul de sigură că am ajuns la a doua sticlă. Picioarele îmi sunt ușoare și simt un zumzet de mulțumire în piept.

— Vii mereu în Italia cu treburi? îl întreb pe Adam.

— Nu mereu. Avem un hotel la Roma, dar Positano e un loc numai bun în care să ajung între două afaceri, când am niște timp liber.

— E destul de romantic, spun fără să-mi dau seama.

E din cauza vinului, așa că am impulsul de a acoperi ce am zis cu mai multe alte cuvinte, dar nu o fac.

Adam ridică o sprânceană, mirat.

— Da, de acord. Este.

Mi se strânge stomacul când mi-l imaginez pe Adam aici cu altă fată, pe care poate a cunoscut-o la hotel, ca pe mine. Poate și ea era americană. Sau elvețiancă. Sau franțuzoaică. Vreo brunetă fabuloasă cu picioare lungi și o mică eșarfă legată la gât. Annabelle. Nu, Amelie.

— Ultimei mele prietene îi plăcea mai mult la Roma, ca să fiu sincer, spune Adam citindu-mi gândurile parcă. Era din Toscana și avea prejudecăți când venea vorba de Amalfi.

— Chiar există așa ceva?

— Unii italieni cred că e prea populată coasta, prea turistică, prea scumpă, zice Adam ridicând din umeri.

— Și chiar e așa.

— Da. Dar, totuși, uită-te în jur.

Și arată spre mare. Spre stâncile aflate în depărtare. Spre apa și cerul care se îmbină ca într-o neverosimilă imagine tehnicolor.

— Și ce s-a întâmplat cu ea? Cum s-a terminat, adică?

Adam ridică paharul cu apă.

— Ea voia să locuiască în Italia, dar nu-i plăcea că eu călătoream. Ne certam tot timpul din cauza asta. Voia viața pe care o și merita, de altfel, dar pentru mine nu era un proiect realist. Am auzit că s-a căsătorit undeva, la Florența. Acum doi ani. O nebunie cum trece timpul.

Îmi dau seama că pe Adam încă îl doare. Sau, cel puțin, că l-a durut, odată. Că e o rană încă deschisă sau nevindecată.

— Cât timp ați fost împreună?

— Trei ani. Cu pauze, adaugă privindu-mă. Mi-e greu să rămân într-un singur loc. Uneori am impresia că n-a mers pentru că nu ne potriveam, alteori cred că n-am mers pentru că eu am refuzat să fac ce trebuie.

Mă gândesc la Eric, în casa noastră, aflată la un sfert de oră distanță de părinții mei. La cele patru restaurante la care mergem. La serile de film de la Grove. La concertele de la Hollywood Bowl. La toată viața mea care s-a desfășurat pe o rază de șaisprezece kilometri. Și eu am fost reticentă la schimbare. Și nici n-am lăsat pe altcineva să mă schimbe.

Adam lasă paharul pe masă cu un clinchet.

— Așadar, ce vrei să faci acum? Am putea explora Capri. Am putea merge la cumpărături. Am putea mânca la Lemon Tree.

Centrul din Capri e sus, pe deal. Problema e că acolo nu se ajunge decât pe jos, urmând cărarea ce urcă de la malul mării. Iar după drumeția de azidimineață, nu sunt sigură că am energie pentru o mie de trepte.

— Sau am putea lua barca până în portul Piccola și apoi să ne plimbăm, continuă Adam.

Mă las pe spate. Văd șezlongurile de sub noi.

— Știi ce vreau cu adevărat să fac? Îi zic lui Adam.

— Spune-mi!

— Nimic.

Adam zâmbește.

— Ești sigură? Suntem aici. Iar Capri este destul de grozav. Magazine grozave, baruri grozave.

— Am văzut în poze. Este și un magazin Prada.

— Și multe buticuri cochete. M-am gândit că asta ți-ar plăcea. Te îmbraci bine și diferit.

— Mersi.

Spun asta deși nu mi-aș fi descris vreodată stilul ca fiind diferit. Poate doar cu ceva în plus față de restul lumii.

— Aș vrea să merg la cumpărături, dar nu azi. Nu simt că vreau să fac ceva anume sau să merg undeva anume. E OK?

— Sigur, spune Adam dând din cap. E mai mult decât OK.

Următoarele patru ore nu facem altceva decât să moțăim și să înotăm. E ca-n paradis. Merg de la apă la șezlongul de lângă pietre și înapoi. Atât! Atâta tot! Pur și simplu, mă bucur de simplitatea apei și a stâncilor și de panorama extraordinară. Avem vin, apă și limonadă rece ca gheața. Mă dau din nou cu cremă de protecție, iar Adam face schimb de locuri cu mine când mă ajunge soarele. El citește. Închid ochii și, pentru prima dată după luni de zile, nu mă apasă niciun gând rău. Nu mă așteaptă imagini cu spitale, nici întrebări despre viitorul meu, nici incertitudinea a ce va să vină. Nu simt decât îmbrățișarea completă a prezentului.

Când se face patru și jumătate, îl vedem pe Amelio apropiindu-se pe apă. Adam îi face cu mâna, ne strângem lucrurile și ne îndreptăm spre debarcader chiar când trage la mal. Ne urcăm. Am pielea plină de apă sărată și de cremă de protecție, iar rochia e în geantă. Nu mi-am pus-o nici măcar o dată.

— E frumos aici? ne întreabă Amelio.

— Cel mai. M-aș muta aici.

Îmi imaginez o viață plină de zile interminabile la plajă.

Când ne îndepărtăm de La Fontelina, văd în fața noastră stâncile Faraglioni. Câteva bărci trec pe sub ele. Niște cupluri se sărută la arcadă.

— Vreți să mergem? întreabă Amelio.

Adam se uită la mine.

— Sigur, îi răspunde.

Suntem pe porțiunea din față a iahtului. Adam își ridică genunchii și îi prinde cu brațele.

— Cred că ar trebui să-ți ofer experiența completă a insulei Capri.

Inima începe să-mi bubuie. Habar n-am ce vrea să spună. Vrea să văd minunea arhitecturală naturală de aproape? Sau vrea să mă sărute sub stâncile alea? Care e „experiența completă“?

Îmi aud pulsul în urechi de parcă s-ar apropia cavaleria în galop. Simt că întrebarea plutește între noi pe măsură ce înaintăm. Odată ajunși aproape, Amelio oprește motorul. Adam își întinde picioarele și se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Întoarce capul spre mine. Dar nu se mișcă, nu încă.

— Iată-ne! strigă Amelio.

Pătrundem sub arcadă. Se ridică o briză răcoroasă și suntem înconjurați de stânci. Îl simt pe Adam aproape de mine, mai aproape decât era cu câteva clipe în urmă. Îi simt pielea sărată, caldă, și atingerea ușoară a hainelor lui.

Suntem complet sub arcadă acum. Momentul atârână în aer ca un balon de săpun, gata-gata să se spargă.

— Katy, spune Adam.

Și abia dacă se aude ca o șoaptă, iar eu îl privesc. Se uită la mine cu atâta intensitate, încât cred că o să mă sărute. Chiar o s-o facă. Secunde se scurg ca anii. Timpul se dublează, se târăște, de parcă aici și acum nu ar avea aceeași greutate. De parcă nu ar însemna același lucru. Suntem tineri, suntem bătrâni, venim și plecăm, toate în același timp.

Aproape am trecut de arcadă. Văd cum se ivește soarele, chinându-se să ne întâmpine. E acum sau niciodată.

Și atunci, Adam mă ia de mână. Își lipește palma de a mea, își împletește degetele cu ale mele. Mă ține de mână și intrăm în lumina apusului.

— Minunat, strigă Amelio.

— Minunat, spune Adam, uitându-se în continuare la mine.

[20](#) „Da, e a familiei mele”, în lb. italiană, în original (n. tr.).

CAPITOLUL 21

N-o văd pe Carol nici în ziua următoare, nici peste două zile; în a treia, Adam mă duce la Napoli. Spune că e unul dintre locurile lui preferate din Italia.

— Multora nu le place, îmi spune. Turiștii abia dacă-l vizitează. Dar eu cred că Napoli e unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. În plus, are cea mai bună pizza pe care vei avea norocul s-o mănânci vreodată.

— Mai bună ca la Mozza? Să vedem!

— E cea mai bună. Unde să fie mai bună decât acolo unde s-a inventat?

Luăm o mașină de la hotel, după micul dejun. O decapotabilă care pare venită direct din anii '50. De data asta, conduce Adam. La ieșirea din oraș, priveliștea e la fel de spectaculoasă ca la intrare.

— Cred că vreau să locuiesc aici pentru totdeauna.

— De asta mă tot întorc și eu, spune Adam zâmbind.

— Nu cred că e posibil și în cazul meu.

— Ar fi dacă ai vrea.

— Chiar crezi asta? Că oricine poate locui așa, pe Coasta Amalfi, dacă și-ar dori destul de tare?

— Hei! mă oprește Adam. Ușurel. Nu asta voiam să zic. Doar că, dacă ai vrea, ai putea. Nu vorbeam de altcineva. Vorbeam de tine.

— Chiar nu ai de unde să știi.

Adam se întoarce și se uită la mine.

— Atunci poate că trebuie să te cunosc mai bine. Noroc că avem o zi întreagă la dispoziție.

Când ieșim de pe autostrada de coastă și mai avem cam douăzeci de minute până la Napoli, Adam îmi face un mic istoric al locului.

— Napoli e un oraș ciudat. E o ruină pe alocuri, complet dărâmat, dar se mai întrezăresc rămășițe de frumusețe mediteraneeană care supraviețuiește, chiar și o doză de frumusețe grecească. A fost cel mai bombardat oraș italian în

Al Doilea Război Mondial și are o poveste tragică: o epidemie groaznică de holeră, sărăcie, criminalitate. Dar e și multă forță în locul ăsta și în oamenii lui. Cred că frumusețea juxtapusă decadenței e năucitoare. O să vezi exact cum e când ajungem.

— Am auzit și că e orașul hoților de buzunare, îi spun fiindcă-mi amintesc dintr-un ghid de călătorie.

— Și asta.

Când ajungem la Napoli, înțeleg ce spune. Periferia e măcinată de sărăcie. Pe măsură ce ne apropiem de centru, orașul devine mai zgomotos, mai aglomerat, crește intensitatea traficului, șoferii ignorând orice regulă de circulație. E mult mai haotic și mai stresant decât locul din care venim.

Ne oprim aproape de Duomo, una dintre cele mai bine de cinci sute de bazilici din Napoli.

— Probabil că e orașul italian cu cele mai puternice și longevive rădăcini catolice, îmi spune Adam. Oamenii aici sunt foarte credincioși. Și, totodată, foarte bătaioși.

Străzile sunt zgomotoase și e mai mult gunoi decât am văzut în toată Italia. Am trecut repede prin Roma, aproape deloc, dar chiar și așa, îmi dau seama că aceste două orașe nu au nimic în comun. Încerc din greu să înțeleg ce anume adoră Adam la locul ăsta.

— Haide, spune Adam. Vreau să ne plimbăm puțin.

Îmi atinge cotul și mă îndrumă spre o stradă. La colț, un bărbat și o femeie se ceartă. Ea gesticulează lângă chipul lui. El o apucă de mâini și, pentru o clipă, cred că o s-o scuture sau mai rău, dar o prinde de cap și în secunda următoare se sărută cu pasiune.

— Italia, zice Adam.

— Italia, repet.

— Tocmai mi-am dat seama că nu știu ce meserie ai, remarcă Adam.

— Sunt copywriter. Ajut companii sau, uneori, persoane, să spună ce au de spus. Le fac textele pentru site-uri, newslettere și am lucrat la mai multe cărți. Am fost angajată undeva, dar apoi mama s-a îmbolnăvit.

— Înțeleg. Acum cât timp a fost asta?

— Acum câteva luni. Să am grijă de ea a fost...

Mă opresc și mă uit la două femei în vârstă care duc niște sacoșe de plastic. Par prea grele pentru ele.

— Mama era prietena mea cea mai bună, continui.

Adam își bagă mâinile în buzunare, dar nu spune nimic.

— Era o femeie extrem de vie. Știa totul, mă crezi? Oricine a cunoscut-o vreodată îi cerea sfatul. Era atât de bună ca ființă umană, pur și simplu, își dăduse seama cum merg lucrurile, iar eu...

— Tu ești copilul ei.

— Da, dar nu semănăm deloc.

Adam se holbează la mine, dar nu se oprește din mers.

— Mi-e greu să cred. Ea te-a învățat totul, nu?

Mă gândesc la mama acasă la mine, aducându-mi un covor persan *vintage* pentru bucătărie, perne noi pentru canapea. Îmi aduc aminte cum ne gătea și cum ne umplea frigiderul. Îmi dau seama de ceva, dar nu pot să pun degetul pe ce anume exact, ce va însemna dacă recunosc cu voce tare sau doar față de mine însămi. Apoi exprim acest gând.

— Nu, îi răspund. Nu m-a învățat. Am fost doar recipientul înțelepciunii ei.

Nu gătesc, nu decorez, nu știu de unde e cel mai bine să comand flori în Valley pentru că o întrebam pe ea. Iar acum ea nu mai e și nu pot să nu mă gândesc că m-a lăsat nepregătită.

— Îmi pare rău, spune Adam. Știu ce greu e pentru tine.

Își drege glasul.

— Când eram tânăr, a murit sora mea. Eram la locul de joacă din parc. A căzut și, pur și simplu, nu s-a mai ridicat.

— Dumnezeu!

— Mama era acolo, continuă Adam dând din cap. Uneori lumea mă întreabă de ce nu sunt căsătorit și eu mă gândesc la Bianca; așa o chema. Ea e primul meu gând. Nu e ciudat? Nici măcar nu știu exact de ce.

— Pentru că nu mai vrei să pierzi vreodată pe cineva drag.

— E mai mult de-atât, adaugă Adam dând din cap, apoi se oprește câteva clipe. Nu vreau să văd pe nimeni suferind. Când mă gândesc la Bianca, nu mă gândesc la mine, mă gândesc la mama. O văd plângând în fiecare an la pomenire, de ziua ei, de Crăciun, de câte ori cineva o întreabă câți copii are. Suferința asta mă sperie. Felul în care pierderea altcuiva m-ar face să mă simt.

— Probabil că e cel mai rău lucru din lume. Să pierzi un copil.

— Nu și-a revenit niciodată. Cum să-ți revii după așa ceva?

Mă gândesc de câte ori m-am întrebat și eu asta. Dacă mă voi mai simți normal vreodată. Dacă voi mai fi bine vreodată. Răspunsul a fost „nu“, de fiecare dată, dar când sunt aici, acum, cred că se poate întâmpla și asta. Că,

poate, timpul fără ea nu e un teren de luptă, ci un loc gol. Cam noroios. Un tărâm nede dezvoltat. Apoi, probabil, odată cu trecerea timpului, voi fi în stare să aleg ce să cultiv acolo.

Ne plimbăm în continuare, dar fără să mai vorbim. Hoinărim doar pe străzi. Ne oprim la o cafenea mică, unde în ușa stau doi câini vagabonzi și comandăm *espresso*. Bem cafeaua și apoi ne mai plimbăm o vreme.

Și așa, pas după pas, am revelația unui lucru atât de simplu. Ceva ce am văzut la cuplul care se certa la colțul străzii, la femeile care-și cărau cumpărăturile acasă, la copiii care se joacă și țipă pe străzi. Napoli e un loc al conectării. Al comunității. Există o frumusețe a clădirilor decrepite, a rufelor agățate peste capetele noastre, a ritmului vieții de zi cu zi. E multă frumusețe și în arhitectura mediteraneeană veche, în clădirile care dăinuie de secole, de dinainte ca Napoli să fie ce e azi. E frumusețe în discrepanța asta, în două lucruri aparent opuse, care sunt atât de legate. Nou și vechi, bogăție și ruină, istoria pe de-a-ntregul, aici, împreună. E un loc ce a trăit epoci de glorie și care poartă amintirea asta nu ca pe o emblemă, ci ca pe o promisiune. „Într-o bună zi...”

Scot aparatul de fotografiat din geantă și mi-l pun la gât.

— Ce instrument impresionant! se miră Adam.

— Ah, mersi. A fost un cadou. Fotografia are ceva care mă face s-o iubesc. O întreagă amintire, surprinsă într-un moment.

— Foarte bine zis.

Fotografiez un bărbat îmbrăcat în blugi de sus până jos. Duce un braț de flori de câmp și o pungă de plastic.

Ne mai plimbăm câteva ore. Soarele nu e așa de puternic la Napoli cum e la Positano, iar lujerii de pe terase și balcoanele ne protejează.

După o vreme, Adam sugerează să mâncăm pizza la prânz.

— Pentru asta e cunoscut Napoli, îmi zice. Ar trebui să gustăm din cât mai multe feluri. E activitatea mea preferată când sunt aici.

În Italia mi-a revenit pofta de mâncare. Nu mă satur aproape niciodată și, chiar dacă sunt plină, tot mi se face foame foarte repede.

— De acord.

Ne îndreptăm spre Pizzeria Olivia, unul dintre locurile preferate de Adam din cartierul Sanità, o zonă muncitorească. Au tot felul de pizze: cu coajă de lămâie și *ricotta*, cu busuioc, piper, sau clasice napolitane. Mai comandăm și o chestie prăjită cu *mozzarella* care e, pur și simplu, divină.

- Chestia asta n-ar trebui să fie legală, îi spun lui Adam după prima gură.
- Cam prea bună, nu? rânjește, uitându-se la mine cum mănânc.
- Cu siguranță!

De acolo mergem spre alt loc preferat al lui Adam: o pizzerie micuță, care nu are decât un geamlâc la stradă, aflată la vreo zece minute de Olivia. Față de ultimul loc, aici chiar e totul tradițional. Ne luăm o *margherita* clasică, apoi Adam îmi face semn să-l urmez pe trotuar. Ia câteva șervețele, le întinde pe caldarâm și îmi face semn să mă așez. Îl ascult. Pe stradă e o agitație plăcută. Câțiva adolescenți vorbesc repede în italiană și își pasează o minge de la unul la altul. Două femei cam de patruzeci de ani s-au oprit în fața unui bloc și gesticulează. Trec bicicliști. E multă pace aici, un cuvânt pe care, acum câteva ore, nu aș fi crezut vreodată că l-aș folosi pentru Napoli. Agitația zilei a mai scăzut, ca apele mării la reflux.

- Cum ți se pare? mă întreabă Adam.

Iau o gură și e absurd de bună.

- Ah, e ca din rai! Câte mai avem de vizitat?

Adam dă din cap.

- Nu, mă refer la Napoli. Te bucuri c-am venit?

Mă uit la el. Și-a îndoit bucata în două și mănâncă de la un capăt. Niște grăsime picură pe trotuar. Văd totul ca și cum aș pluti pe deasupra noastră. Văd un bărbat și o femeie, care se bucură de pizza, într-o vacanță în Italia. Poate sunt în luna de miere. N-ai zice că suntem doi străini.

Cât din viața mea a fost, cu adevărat, deschisă la nou? Cât de mult i-am permis să se dezvolte în mod natural, firesc? Simt o senzație complet nefamiliară cum se trezește la viață de undeva, din adâncuri. Freamătă, mă înghiontește, se întinde, apoi se ridică chiar acolo, lângă noi.

Îmi las felia jos. Îmi șterg degetele, apoi mă întind și îl iau pe Adam de mână. Are degetele moi și lungi, de parcă fiecare ar fi un organism în sine, cu propriile organe, cu propria bătaie de inimă. O hartă a tot ce este el.

Îl strâng mâna în semn de răspuns: „Da.“

CAPITOLUL 22

Când ne întoarcem spre Positano, e trecut de șase seara. Adam îmi deschide portiera și îmi întinde mâna, ajutându-mă să cobor din mașină.

— Mulțumesc, îi spun. A fost o zi cu adevărat grozavă. Cea mai bună de mult timp.

— Mă bucur că te-ai simțit bine. Nici eu nu mai fusesem de mult timp. Mersi că ai acceptat să vii.

Momentul se prelungește. Pare să îngroașe aerul. Posibilitatea... Căldura... Noaptea care așteaptă să-și intre în drepturi.

— Cu plăcere!

— Am puțină treabă, zice Adam. Te sun în cameră când revin?

Dau din cap.

— Mhm, s-ar putea să hoinăresc o vreme.

Adam vine mai aproape de mine și mă sărută repede pe obraz.

— Chiar ești specială.

Apoi pleacă. Mă întorc în camera mea. Mă dezbrac și mă bag sub duș. Simt apa fierbinte pe pielea sărată și transpirată, dar, pe măsură ce mă spăl, mă simt mai răcorită. Ies din duș goală, și-mi privesc trupul în oglindă. Parcă a trecut o veșnicie de când am făcut asta! Nici nu-mi amintesc când m-am uitat așa la mine ultima dată.

Mi se văd foarte clar liniile de bronz, mai pronunțate n-au mai fost decât în vara când am mers la Camp Ramah în clasa a IX-a. Sunt bronzată și pistruiată, iar fața mi-e puțin cam prea rozalie.

Îmi șterg părul cu prosopul și mă dau cu cremă de corp. Camera s-a încălzit, așa că merg la ușile de la balcon și le deschid larg, lăsând să intre lumina apusului. Apoi mă așez în fața dulapului. Acolo sunt agățate rochiile și bluzele pe care mi le-am cumpărat, în culori vii, cu multe imprimeuri. Scot o rochie lungă de mătase prinsă de un umerăș. E albă cu bretele subțiri. Mi se lipește de corp și se lărgeste în partea de jos. Pe partea stângă dansează o broderie

discretă. Are tivurile gălbui și e zdrențuită la subraț. Îmi vine perfect. A fost a mamei. Mă încălț cu niște espadrile cu modele aurii și cobor. Când ajung la recepție, îl văd pe Marco așezând mesele pentru cină.

— *Bellissima!* îmi strigă.

— Mulțumesc, răspund zâmbind.

Mă uit prin restaurantul gol.

— Nika e pe aici?

— Nu. A ieșit în seara asta. E nebună fata aia. Mă bate întruna la cap.

— Din cauza lui Adam și a hotelului?

— *Si, certo.*

— Îi înțeleg punctul de vedere. Dacă ai nevoie de ajutor...

— Hotelul ăsta, începe Marco, e mândria familiei mele. Toată istoria noastră, totul, e aici. Face un cerc cu mâna. Hotelul Poseidon. Înțelegeți?

Tata s-a pensionat acum trei ani. În momentul ăla avea cinci magazine de haine, șaptezeci și doi de angajați și un birou aproape de casa mea din Culver City. Nu voia să se pensioneze. Mama voia. De fapt, dorea să se pensioneze ea însăși.

— Câtă vreme tatăl tău muncește, îmi spunea, muncesc și eu. Iar eu vreau să închei etapa asta din viața mea. Trăim bine. Ne permitem. Vreau să fac alte lucruri acum.

Mama voia să călătorească mai mult, să citească în aer liber, să grădinărească, să petreacă timp cu tata, iar timpul ăsta presupunea să nu facă slalom printre planuri de afaceri și tipare.

— Dar tatălui tău îi place afacerea lui, mi-a spus Eric. Lucrurile merg bine, sunt încă tineri. Pur și simplu, nu înțeleg ce vor face.

Eram de acord cu el. Nici eu nu credeam că era o mișcare înțeleaptă. Tata avea nevoie să fie ocupat, iar mama era obișnuită cu un partener care are și alte preocupări în afară de relația lor. Ce se va întâmpla dacă lucrurile se vor schimba?

Am avut o discuție cu mama despre asta vineri, după cină. Eric și tata erau în camera de zi, se uitau la un meci. Mama ne făcea ceai de mentă la bucătărie. Aveam și tartă de căpșuni. Mi-a rămas în minte, fiindcă, de obicei, ne făcea de mere.

— Cred că nu e bine ca tata să nu mai muncească, i-am zis. O să te înnebunească dacă stă pe aici tot timpul. Are nevoie de o structură. Ce-o să facă toată ziua? Nu cred că e o mișcare înțeleaptă. Nici Eric nu crede.

Mama a umplut vasul cu ceai de mentă și l-a lăsat să se infuzeze cinci minute. Îi plăceau băuturile tari.

— Nu sunt de acord, mi-a zis. Cred că amândoi avem nevoie de o schimbare.

— Tata cred că nu. Își iubește afacerea. Adoră să aibă un loc unde să se ducă și oameni care depind de el.

Mama mi-a pus cana în față. Mi-am lipit degetele pe marginile de ceramică. Era încă fierbinte.

— Așa e, mi-a răspuns. Dar e și curios să vadă ce urmează. Vorbim despre asta de ani de zile. Nu e o decizie de moment. Poate ai impresia că noi nu vorbim. E relația noastră. Nu tot ce ține de ea trebuie să aibă sens pentru tine. Asta e ce ne dorim amândoi.

Nu m-am gândit niciodată la căsnicia lor ca fiind separată de familia noastră ca întreg, noi trei eram unul. Sentimentele astea erau ceva nou la mama sau, cel puțin, nu și le mai exprimase înainte.

— Și ce-o să faceți?

— Altceva. Viața înseamnă mai mult decât să faci mereu aceleași lucruri.

În momentul ăla, nu am înțeles; acum înțeleg. Nu prea au avut timp să călătorească, dar în anul pe care l-au mai prins împreună, au făcut destule: au mers în Mexic, la Nashville și în Bahamas. Tata a învățat să cânte la chitară. Mama a învățat olăritul, să facă și cozonaci, a redecorat dormitorul lor, apoi biroul tatei. S-au mișcat încontinuu.

„Viața înseamnă mai mult decât să facem mereu aceleași lucruri... Drumul care te-a adus până aici nu o să te ducă și mai departe.”

— Ești căsătorit, Marco?

Chipul lui Marco se împurpurează de emoție.

— Sunt prea bătrân pentru dumneavoastră!

— Nu asta voiam să spun!

— Da, da, normal că sunt căsătorit, râde Marco.

— Unde e soția ta?

— Ei nu-i place viața din Positano. Rămâne la Napoli, de obicei. O văd rar vara.

— Am mers la Napoli azi!

— A, da?

— M-a dus Adam. Chiar mi-a plăcut mult.

— E un loc pentru familie, spune Marco, zâmbind.

— Cred că ți-e dor de ea.

— Normal. Dar asta e viața, nu? Ți-e dor. Ne e dor. E în regulă.

— Poate că, dacă ai avea mai mult ajutor aici, ai putea s-o vezi mai des.

Marco se gândește câteva clipe. Apoi i se schimbă expresia.

— Sunteți de acord! Sunteți una dintre ei! Of, plecați! glumește, când îmi face semn exagerat cu mâna să plec.

— Ce restaurant îmi recomanzi în oraș? îl întreb în timp ce coborâm împreună treptele de la recepție. Undeva unde să și beau ceva.

— Singură?

Dau din cap și Marco pare mulțumit.

— Terrazza Celè, îmi zice. E minunat acolo!

Îmi face semn să-l urmez și ieșim pe stradă. Îmi arată spre stânga.

— O luați în jos, apoi urcați iar. Pe partea dreaptă. Puteți lua o hartă, dar n-o să aveți nevoie. E tot albastru.

— Mulțumesc!

Marco se repede iar înăuntru și se întoarce cu o hartă, pe care a încercuit restaurantul.

— Să aveți o seară minunată! Bucurați-vă de magia din Positano!

O iau la stânga și, imediat, îmi aud numele. E ea.

— Katy! Katy! Așteaptă!

Și iat-o pe Carol, venind în pas vioi spre mine.

— Ești aici! îmi zice.

A rămas fără suflare. E într-o rochie albastră de bumbac, cu bretelele căzute de pe umeri și părul prins lejer la ceafă.

— Nu te-am găsit azi!

Mă cuprind emoțiile, dar nu neapărat de ușurare, nu tocmai. Mă simt cuprinsă de fericire. La vederea ei. La vederea acestei tinere care trăiește și respiră în fața mea. La vederea prietenei mele.

— Carol! Pe unde ai fost?

— Am muncit, în mare parte. Tu pe unde ai fost?

— Am mers la Capri! Și azi la Napoli.

Face ochii mari.

— Cu cine?

— Un tip care stă aici, la hotel.

— Voiam să te invit la cină. Ești liberă?

— Cu Remo?

— Doar noi două, zice dând din cap.

— Acum?
— De ce nu? Sau aveai planuri?
— Nu, n-am niciun plan.
— Grozav! Hai cu mine! Trebuie doar să iau câteva lucruri înainte să mergem la mine.

— Sigur.
Zâmbește și îmi arată spre dreapta, s-o urmez.
— Minunat.
O luăm la pas. Trebuie să-mi ridic rochia să nu calc pe ea.
— Arăți grozav, apropo. Foarte elegantă. Îmi place rochia asta.
„E a ta“, îmi vine să-i spun. „Am luat-o din dulapul tău. Ai purtat-o odată la un concert Van Morrison la Hollywood Bowl. Arătai minunat.“

— Ah, mulțumesc, îi zic, în schimb.
Ne continuăm drumul în sus, pe deal, apoi Carol arată spre o *bodega* din dreapta.

— Chiar aici, îmi zice și întrăm.
O femeie bătrână stă la tejghea. Doi copilași se joacă pe podea.
— *Buonasera*, spun.
— *Buonasera, sì*, răspunde femeia. Apoi se întoarce spre Carol: *Ciao, Carol!*
— *Buonasera, signora. Hai i pomodori stasera*²¹?
— *Sì, certo.*

Femeia o conduce pe Carol spre un mic stand.
— *Grazie mille!*²²

Carol alege câteva roșii, busuioc și cepșoare și le pune în coș. Niciodată n-am știut că vorbește italiană. Câteva cuvinte, poate, dar nu se pricepea prea bine.

— Încerc să mă gândesc, spune.
Își întinde degetele și numără. E un gest pe care l-am văzut la ea de atâtea ori! De sute de mii, poate de milioane de dați când am mers la cumpărături împreună. Mergeam la Rite Aid, la Target și la Grove. Sâmbetele ne duceam la Beverly Center să cumpărăm balerini, duminicile, la piața de fermieri unde număram păhărelele de coacăze și bucățelele de brânză de caju.

Dar acum, aici, în acest magazinaș italian, în acest orașel italian, cu mama, care e și nu e aceeași, îmi dau seama cât de multe n-am știut despre viața sa. Ea știa totul despre mine, dar nu era ceva reciproc; n-avea cum să fie. Uite câtă

viață a trăit înainte ca eu să fi venit măcar pe lume! Uite cum era înainte să mă aibă pe mine!

Mă gândesc la copilăria ei din Boston, la școala din Chicago, apoi la mutarea în Los Angeles. Mă gândesc la moartea mamei sale când era atât de tânără, mult mai tânără decât mine, la tatăl ei tandru, dar distant. Cine a învățat-o cum să iubească? Cine a învățat-o să devină femeia care a devenit, femeia care e acum, aici?

Carol plătește, apoi pornim la drum cu o pungă plină de cumpărături.

— E o urcare abruptă, îmi zice. Dar trebuie să ne grăbim. Te simți bine cu pantofii ăia?

Mă uit în jos, la espadrilele mele. Deja mă rod.

— Sigur, nicio problemă.

O luăm pe trepte. După vreo câteva minute, trebuie să-mi ridic rochia și s-o țin bine.

— Te descurci grozav, îmi spune Carol. Aproape am ajuns. Știi că urc pe treptele astea de când te-am văzut pe tine? E grozav să-mi încep dimineața așa, dacă treci peste durerile de picioare și peste pericolul potențialului infarct.

— De acord, spun râzând.

După un minut, ajungem la o răscruce a treptelor. O cale duce în sus spre stânga, cealaltă drept în față, unde e o ușă turcoaz.

— Am ajuns, zice Carol.

Îmi dă mie punga de hârtie, semn că între noi există un soi de familiaritate și de căldură care mă umple de liniște. Scoate cheia.

Înăuntru e cald, luminos și comod. Gustul lui Carol nu e încă gustul mamei mele, nici pe departe, dar e o locuință temporară, desigur. Are însă un aer familiar pe care l-aș recunoaște oriunde. Bucătărioara dă spre camera de zi. La dreapta e un dormitor și, dincolo de sufragerie, un balcon. Nu e aceeași panoramă ca de la Hotelul Poseidon, dar se vede deasupra orașului, spre mare. Un sarong e aruncat pe canapea. Podeaua de lemn e acoperită de un covor colorat. Pe perete e o hartă a Greciei. Tot locul pare o vilișoară englezească în mijlocul Mediteranei.

— E frumos, îi spun.

— Ah, mulțumesc. Dacă vrei, poți să te descălți, spune arătând spre un grilaj de la ușă. Dar te avertizez că e praf pe jos.

Praf pe jos? La Carol? Îmi scot pantofii, intrigată de posibilitatea existenței prafului în casa mamei. Mă simt eliberată fără încălțări. Îmi așez espadrilele

lângă adidașii și papucii ei.

— Roșu sau alb? întreabă Carol. Sau pot face niște cocktailuri *negroni*.

— Orice vrei, mi-e indiferent.

Carol își pune mâinile în șolduri și se uită la mine.

— Dar ce vrei?

Mă gândesc puțin.

— Roșu.

— Și eu.

Carol dispare în bucătărie, așa că mă învârt prin cameră. Vreau să cuprind totul. Locul ăsta în care stă Carol, chiar dacă doar pentru o vreme. Și-a lăsat amprenta peste tot: niște reviste *The New Yorker* pe măsuta de cafea, o vază cu flori aproape moarte, un pulover aruncat pe scaun lângă spațiul unde ia masa. O învâlmășeală bine gândită.

Ridic puloverul și mi-l duc la nas, să-i inspir mirosul.

— Am deschis o sticlă de Montepulciano, îmi zice venind după colț și prinzându-mă cu puloverul la nas.

— Ce moale e!

— Ah, mulțumesc! Mai nou, am ajuns obsedată de cusut și de materiale. Nu știi dacă par o bunicuță, dar îmi place să le simt. Ia uite!

Îmi dă un pahar cu vin.

— Ai croșetat?

— Am tricotat. Puțin. E plăcut și inutil.

— Știi ce zici. Eu mi-am adus un aparat de fotografiat. Am făcut câteva poze, adaug luând o gură de vin. Poate că asta e vocația mea.

Carol izbucnește în râs.

— Ei bine, pot să-ți spun că tricotatul clar nu e vocația mea.

Mama mea se pricepea la materiale: la texturi, la fire. Putea atinge un pulover și știa cât ar trebui să coste. *Nici n-o să tricotezi*, mă gândesc. *Dar o să folosești multe tricoturi*.

— Mă apuc de cină. Vrei să mergi cu vinul în patio?

Îmi arată spre ușile glisante care duc afară. Mă uit spre bucătărie.

— Te-aș putea ajuta?

Ea zâmbește și îmi transmite căldură, siguranță și familiaritate.

— Mi-ar plăcea.

O parte din bucătărie e larg deschisă, ducând spre camera de zi, așa că mă așez pe un taburet în fața lui Carol. Mă uit la ea cum scoate ingredientele și le

bagă în frigider și în dulapuri. Ulei de măsline, sare grunjoasă, roșii, lămâi proaspete. *Ricotta* și *pancetta*.

— Gătești? mă întreabă.

— Nu. Nu prea mă pricep.

Ea dă din cap dezaprobat.

— Ești prea autocritică.

— Jur, chiar nu mă pricep deloc.

— Diferența între a fi bun sau rău la ceva depinde doar de interes. Ai vrea să înveți?

— Da.

— Paste cu *ricotta* și lămâie și salată de roșii.

E un fel de mâncare pe care l-am avut de multe, multe ori, la o cu totul altă masă, la mii de kilometri depărtare. Dar niciodată nu am învățat cum să-l prepar. Până acum. Oare s-a oferit vreodată? Sau, pur și simplu, niciodată nu am stat să ascult, să mă uit?

Iau o gură de vin.

Carol pune niște muzică, ceva vechi de Frank Sinatra, și imediat mă văd în casa părinților din Brentwood. Din casetofon se aude Tony Bennet, tata ne toarnă vin, mama gătește. Miroase a usturoi, a busuioc și a lavandă.

— Te pricepi să toci? mă întreabă Carol.

— Mă descurc cât de cât decent, să zicem.

Zâmbește și dă din cap.

— Toc eu ceapa, dacă tai tu roșiile.

Îmi întinde un tocător, un cuțitaș zimțat și un bol plin de roșii proaspete.

— Secretul e un cuțit zimțat și să îți ții degetele acasă.

Apoi îmi arată cum să fac.

— Ador muzica, îi mărturisesc.

Carol își închide ochii o vreme și mormăie. Se aude *Moon River*.

— Și mie. Când eram mică, tata asculta numai Frank Sinatra.

— Bunicul asculta Frank Sinatra? întreb fără să gândesc.

Mi-l amintesc ca pe un tip stoic. Ideea că ar fi putut asculta ceva romantic mi se pare inadmisibilă.

Carol se uită curioasă la mine.

— Adică și bunicul meu asculta Sinatra, deci ar avea sens ca și al tău să fi ascultat.

— Cred că folosea muzica să umple casa, să-i dea viață după ce bunica n-a mai fost.

— Înțeleg, îi spun.

Se uită în continuare la mine și văd ceva familiar în privirea ei. E durere, durerea de a fi o fiică fără mamă. Nu m-a lăsat niciodată să văd asta, dar aici nu sunt fiica ei. Aici sunt prietena ei.

— Mai povestește-mi despre ea! o rog.

N-am întrebat-o niciodată despre mama ei. Nu i-am cerut niciodată să-mi spună povești despre părinții săi, despre ce au însemnat pentru ea. Pare imposibil, dar n-am făcut-o. Și recunosc c-a fost teribil de egoist din partea mea. Cât de mult trebuie să-și fi dorit să vorbească despre asta! I-aș fi putut oferi spațiul să se exprime.

— Era foarte amuzantă, își amintește râzând. Adora să facă glume. Ascundea cremă de brânză în dulăpiorul tatei și-l păcălea că e pastă de dinți sau cremă de ras.

— Era o mamă strictă?

— Nu, zice Carol aproape țipând. Din contră. Niciodată nu țipa, nu se înfuria. Mă lăsa să mănânc ciocolată dimineața. Îi plăcea să ne jucăm, era distractivă.

Carol nu m-ar fi lăsat niciodată să mănânc ciocolată dimineața și totuși... îmi amintesc înghețate de banane făcute în casă, cu o mulțime de toppinguri, la zilele de naștere.

— Cred că a fost greu s-o pierzi, îi zic. Erăi așa de tânără.

Își ridică ochii de la ceapă și se pierde în gânduri o clipă.

— A fost. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

— Înțeleg.

Trec câteva clipe în care tocăm fără să mai spunem nimic. Și apoi răsare în fața mea, chiar acolo. Și trebuie să-i spun, să împart cu ea gândul ăsta.

— Mama a murit. Recent. Foarte recent, de fapt. Acum câteva săptămâni.

Carol continuă să taie cu incredibilă precizie.

— Îmi pare foarte rău să aud asta! Mi-ai zis c-ai pierdut pe cineva apropiat. Nu mi-am dat seama că te refereai la mama ta.

Dau din cap.

— De-asta ești aici? continuă Carol.

— Trebuia să venim aici împreună.

Carol dă jos feliuțele de ceapă de pe cuțit și se șterge la ochi cu mâneca, apoi pune tot ce a tăiat într-o tigaie cu ulei de măsline.

— Era cea mai bună, îi spun. Era totul pentru mine. Era bună la tot ce făcea. O mamă adevărată. Și ea era decoratoare.

Carol începe să dea o lămâie pe răzătoare, adunând coaja într-un mic bol de lemn.

— Ce-i plăcea?

— Să gătească, încep și Carol râde, apoi ia o gură de vin. Știa să facă de toate. Să prăjească puiul perfect, să facă *merengue* de lămâie. Rareori folosea o carte de bucate. Adora cămășile albe, pălăriile cu boruri mari și călătoriile bine planificate.

— Mi se pare că era minunată.

— Chiar era.

Carol umple o oală cu apă, adaugă o mână de sare și o pune la fiert. Apoi se întoarce iar spre mine.

— Ce părere avea despre căsnicia ta?

Se uită fix la mine, iar eu îmi cobor privirea spre roșiile încă netăiate.

— Nu știu. Am făcut greșeala să n-o întreb niciodată. Poate fiindcă știam ce ar fi zis.

Carol își pune coatele pe bufet și se întinde spre mine.

— Cred că știi.

Mă gândesc la Eric în bucătăria părinților mei, acum mulți ani, cerându-le voie să ne căsătorim.

— Cred că se gândea că nu sunt pregătită. Credea că e un angajament prea important pentru mine la douăzeci și cinci de ani.

— Să te căsătorești?

Dau din cap.

— Dar ce părere avea despre soțul tău?

Acum reușesc să mă uit la Carol. Seamănă atât de mult cu ea, cea de mai târziu! Expresia concentrată, încruntătura, privirea care transmite solidaritate și sprijin.

— Tu ce mi-ai zice? o întreb.

Carol nici nu clipește. Expresia nu i se schimbă niciun milimetru.

— Ți-aș spune că nimeni nu știe mai multe despre căsnicia ta sau despre inima ta decât tine.

Apoi se întoarce spre aragaz. Apa fierbe în oală, de parcă ar dansa. De undeva din spatele nostru, Sinatra cântă: *I did it my way*²³...

²¹ „Ai roșii în seara asta?”, în lb. italiană, în original (n. tr.).

²² „Mulțumesc mult”, în lb. italiană, în original (n. red.).

²³ „Am făcut lucrurile în felul meu”, în lb. engleză (n. red.).

CAPITOLUL 23

Pastele sunt cremoase și condimentate. *Pancetta* e sărată și uleioasă. Iar roșiile sunt coapte și dulci. Avem vin, avem tort de ciocolată pudrat cu zahăr și decorat cu căpșuni proaspăt tăiate. E un desert pe care-l știu bine, unul pe care mi l-a făcut de multe ori, așa că să am parte de el aici, în seara asta, îmi dă un sentiment suprem de confort. Era tortul ei pentru ocazii speciale. Odată cu trecerea timpului, părinții mei au adoptat o dietă în mare parte vegetariană, dar nu și-au schimbat cu totul obiceiurile. Ocaziile speciale erau sărbătorite, în continuare, tot cu ciocolată.

Ne-am așezat pe jos, lângă sofa, iar farfuriile și paharele de vin stau pe masa de cafea.

— Spune-mi despre planurile pentru hotel, îi zic.

— Pentru Sirenuse?

Dau din cap.

— Mda... De fapt, am avut întâlnirea preliminară și a mers bine. Ar vrea să ne mai vedem o dată, adaugă ușor jenată.

— Uau, asta e grozav!

Simt un ghem în stomac, dar îl ignor.

— Vrei să-mi arăți? Chiar mi-ar plăcea să văd ce ai în minte.

Carol zâmbește.

— Dacă promiți să nu mă judeci.

Mi se pare ilară ideea ca mama să fie nesigură pe ea, așa că izbucnesc în râs.

— Glumești? Ești cea mai încrezătoare persoană pe care o știu. Sunt sigură că e minunat ce lucrezi.

— Ești drăguță.

Dispare în dormitor și se întoarce cu o cutie lungă, plată, de lemn, aproape ca un sertar. Ridică repede capacul și scoate hârtiile: schițe, nenumărate schițe. Foi desenate cu creionul.

— Primul lucru pe care trebuie să-l știi e că Sirenuse e un simbol. E Italia din lumea veche. Realmente centrul luxos al Positano. Trebuie să te duc o dată.

— Tipul ăla de la hotel m-a dus la Il San Pietro acum câteva nopți. Acolo ai mers vreodată?

Carol zâmbește.

— E minunat acolo, ca din altă lume.

— Așa e.

— Sirenuse e Positano. Sunt două experiențe complet diferite.

— Îmi spuneai că vrei să-l faci mai mediteraneean.

Carol se uită atent la hârtii.

— Da, cumva. O să-ți arăt.

Așază o hartă pe masă. E hotelul.

— Aici e intrarea, zice, lăsând paharul de vin pe masă și mișcând foaia spre mine. Dacă treci prin ușile astea, dai într-un foaier care e cam aglomerat.

— Unde e decorul cu calul, îmi amintesc.

— Exact! Decorul ăla nefericit cu calul. Continui și dai în terasă, probabil cel mai frumos loc din întregul Positano. Nu doar fiindcă acolo poți să și bei ceva. Doar să stai acolo e o experiență. Terasa duce spre restaurantul Oyster Bar.

— Sună elegant.

— Da, este, foarte elegant. Șampanie scumpă, tot tacâmul. Mă și văd pe mine, la cinci ani, acolo. Oricum, cred că ar fi interesant să aducem niște lumină de afară în foaier. Dacă-aș putea scăpa de peretele ăsta de aici – face un cerc cu arătătorul – aș izbuti ca toată intrarea să dea senzația unei terase mari. Și te-ar putea întâmpina marea, nu niște canapele umflate.

Mă gândesc la casa noastră. La felul în care bucătăria se deschidea spre veranda din spate. La ferestrele înalte. La sentimentul că ești bine-venit, în natură, în lumină. Toți cei care ne vizitau se îndrăgosteau de casa noastră. Aici ținea mama petrecerile de zilele noastre și cinele aniversare. Aici țineam *shabbat*-ul vinerea, pentru oricine voia să vină. În curte, mi-am ținut și petrecerea de *bat mitzvah*, și petrecerea de logodnă, într-un cort cu margini de dantelă și model de stele, cu trandafiri și lumânări.

— Sună grozav, îi spun.

— Vor mai avea întâlniri mâine și joi și vor primi alte propuneri de design. Știu că e o prostie, sincer, chiar știu. Nu sunt nici italiancă, nu am nici pregătire în domeniu. Dar chiar simt că mi-ar ieși. Cred că am o șansă. Sună stupid, nu? Vorbesc prostii.

— Deloc, îi spun dând din cap.

Carol se uită la paharul ei de vin.

— Mai torn?

— Sigur, te rog.

— Ai vrea niște ceai?

— Da. Pot să-l fac eu.

— Bine, deci nu te pricepi deloc la bucătărie, dar fiertul apei e punctul tău forte.

— Singurul, de altfel.

Carol zâmbește și îmi atinge brațul.

— Ei, asta sigur nu e adevărat.

O las în camera de zi și mă duc la bucătărie. Pun apa la fiert. Deschid dulăpioarele. Văd trei feluri de ceai: verde, englezesc și de mentă. Scot trei pliculețe de mentă. Pun două în cana ei, așa cum îi place, apoi iau încă unul și pun două și la mine. Când apa a fiert, umplu cănila trei sferturi.

— Poftim, îi zic și așez cănila pe masă.

— Două de mentă. Cum ai știut?

— Știu că așa-mi place și mie, zic, ridicând din umeri.

Ne suflăm în ceaiuri fără să mai vorbim.

— Și acum, spune-mi: cine e tipul ăsta de la hotel?

Sorb foarte ușor din ceai, e încă fierbinte. Chiar e mai bun cu două plicuri, are dreptate.

— E american.

Carol își lasă capul într-o parte.

— Și? Care e faza cu voi? Ați petrecut mult timp împreună recent. Tocmai mi-ai zis că te-ai dus la San Pietro. Locul ăla e foarte romantic.

— Nimic, îi răspund, dar nu e adevărat, desigur.

Și iat-o aici pe mama; e vie, prezentă. Dacă nu pot fi sinceră nici acum, n-o să mai am când.

— Adică da, ne-am sărutat.

Carol face ochii mari.

— Așa mai vii de-acasă!

Îmi las cana pe masă și îmi trec mâna caldă peste frunte.

— Nu am divorțat. Nici măcar nu sunt despărțită, cred. Doar i-am zis lui Eric că am nevoie de spațiu în călătoria asta.

— Și contează?

Mamă! aş vrea să exclam. În schimb, spun:

— Carol!

— Îmi pare rău, dar trebuie să întreb. Mi-ai zis că nu ştii dacă eşti fericită. Nu ți-ai putea da seama de asta dacă ai încerca să fii fericită în alt context?

— Nu prea cred că merge așa.

— Poate ar trebui să vezi.

— Eric e un om bun. Nu merită una ca asta. Sincer, nu ştiu ce m-a apucat.

Mă gândesc la mâinile lui Adam pe spatele meu când eram la piscină, felul în care mă privea când eram pe malul apei. Drumul la Capri, după-amiaza de la Napoli...

— E posibil ca acțiunile tale să aibă doar greutatea pe care le-o dai tu, îmi spune. Noi hotărâm ce înseamnă are ceea ce facem.

Mă uit în cană. Ceaiul e așa dens, încât pare opac.

— Nu cred că e adevărat.

— Presupun că nu contează, pentru că, în mod evident, tu eşti convinsă că a înșela este de neiertat.

— Și nu e?

— Nu ştii, este? se miră, ridicând din umeri.

— Ne-am făcut niște jurăminte, niște promisiuni... Nu cred c-aș fi capabilă să-l iert pe el dacă mi-ar face una ca asta.

— Poate că Eric nu există în momentul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Că, poate, vacanța asta nu are legătură cu el. Poate că nu are de-a face cu iubirea pe care o simți sau nu pentru el, dacă e un om bun sau un soț bun, dacă merită sau nu asta. Poate are legătură doar cu tine.

Mă uit la mama, la Carol, care, oricât de improbabil ar fi, e totuși aici, în carne și oase.

— Chiar crezi asta?

Carol clipește de două ori, lent.

— Ştii că și oamenii buni iau decizii proaste, spune uitându-se în cana ei. Și oamenii buni fac tot timpul lucruri rele. Asta înseamnă că și ei sunt răi?

Carol încă se uită la ceaiul ei și înghite în sec.

— Te simți bine? o întreb.

— Da, da, sigur că da. Doar că asta cred, dacă are vreo importanță. Nu cred că niște acțiuni rele te fac un om rău. Cred că viața e mult mai complicată de atât și e dovadă de reduccionism să gândim altfel.

Iat-o pe Carol pe care-o știu, care are o părere despre orice. Se întinde.

— O să curăț farfuriile astea.

Se ridică și începe să strângă farfuriile de pe măsuța de cafea.

— Stai, te ajut.

Ridic și eu una și o vărs. Resturile de ulei și de usturoi ajung drept pe rochia mea, pătând mătasea.

— Rahat!

— Ah, nu, rochia ta minunată!

— O pudrez. Ai pudră de talc?

— O pudrezi?

— Se poate da cu pudră de talc și o lași așa o vreme, îi zic, ridicându-mă. Ar trebui să iasă tot.

— De unde știi?

Întrebarea ei îmi dă fiori. *Tu m-ai învățat.* Dar încă nu. Nu Carol. De fapt, realitatea e că, acum, o învăț eu pe ea.

— De la mama.

Carol își ține paharul de vin la piept.

— Desigur. Femeia care știa totul, zice zâmbind.

— Unde e baia?

Îmi arată încotro s-o iau cu mâna liberă.

— Prin dormitor, pe dreapta. Ar trebui să fie pudră de talc în dulap. O să fac loc s-o întinzi undeva la uscat.

— Mersi.

Carol se îndreaptă spre bucătărie și aud clinchetul de farfurii și apa la chiuvetă. Merg la baie. Îmi scot rochia și o las în chiuvetă. O șterg cu un prosop ca să îndepărtez excesul de grăsime, apoi găsesc pudra de talc și presar o cantitate mare peste material. Când mă spăl pe mâini, observ la chiuvetă produsele cosmetice pe care le folosește Carol. Unele bine-cunoscute, Aveeno, pe care a folosit-o până la finalul vieții. Altele la care a renunțat pe parcurs. Iau o sticlă de parfum și o deschid să miros. Caprifoi.

Deschid ușa și o aud pe Carol la bucătărie, apa curge în continuare. Mă trezesc în dormitorul ei. Văd hainele pe care tocmai le-a întins pe pat pentru mine: o cămașă și o pereche de pantaloni sport scurți. Împăturesc prosopul cu care m-am acoperit și le îmbrac. Miros ca ea. Eu miros ca ea. Mă gândesc la hainele ei care zac nefolosite în șifonierul din Brentwood, așteptând-o să se întoarcă.

În dormitor e un pat dublu cu lenjerie albă de pânză. Spre stânga, perdelele dansează ridicate de briză. Există un dulăpior unde sunt agățate haine. Culori multe, modele florale. Una de pânză albastră. Recunosc o pereche de sandale roșii care se leagă pe glezne.

Mă mișc prin cameră și ating totul ușor, cu tandrețe. Nu vreau să deranjez nicio moleculă de aer. Mă simt ca într-un muzeu, mă simt de parcă ea a ieșit după cafea, după roșii sau să trimită o scrisoare acum treizeci de ani și nu s-a mai întors. Poate că despre asta e vorba. Poate că totul nu e decât un instantaneu.

Se pornește o rafală de vânt care deschide fereastra și o lovește de perete, cu o pocnitură. Merg să mă asigur că nu s-a crăpat. E în regulă. Afară, pare că vine furtuna. Seara e înnorată acum și vântul s-a întetit.

Închid fereastra și fixează clanța. Iar când întorc capul spre bucătărie, zăresc o fotografie în ramă. E pe noptieră, peste niște cărți. Recunosc rama. E mică și argintie. A stat în casa părinților mei, pe noptiera mamei, treizeci de ani.

O țin acum în mână. Inima începe să-mi bată cu putere. Nu e posibil, nu are cum! Copilul din poză se uită la mine. Poartă o rochie galbenă strălucitoare și bonetă de dantelă. Râde.

— E totul în regulă? strigă Carol.

Dar nu răspund. Nu pot. Sub fotografie, rama e gravată. Îmi trec degetul peste cuvintele pe care le știu atât de bine, pentru că sunt ale mele: „Katy Silver“.

Femeia din bucătărie deja e mama mea.

Ea e deja mama mea și m-a părăsit.

CAPITOLUL 24

Mi-au amorțit mâinile și simt că-mi arde pieptul. Nici nu aud când Carol ajunge la ușă.

— Hei, cred că o să plouă. Am putea...

Mă întorc și țin fotografia în fața mea. Chipul lui Carol se schimbă. Privirea i se plimbă între mâinile mele și ochi.

— Ce e asta?

— Nu ți-am zis totul despre viața mea, îmi spune răsuflând și încrucișându-și mâinile.

— Ai omis să pomenești că ai un copil?

E luată prin surprindere.

— Da. Am un copil. O cheamă ca pe tine. Katy. Are șase luni.

Zâmbește și o tandrețe caldă și familiară i se citește pe chip. Cred că mi se face rău.

— Ești aici, îi spun.

— Trebuie să mă gândesc la niște lucruri. Eu nu...

— Ai plecat? Acum aproape strig: M-ai părăsit?

Simt că m-a cuprins isteria. Mama mea. Mama care avea grijă de orice zgârietură sau lovitură, care-mi puneă comprese pe cap când eram bolnavă, care-mi făcea ceai de lavandă și care fotografia absolut tot. Care știa exact care bandaj ar sta bine pe cot sau pe glezne, care îmi făcea pâine prăjită cu usturoi și unt când eram răcită. Care m-a tuns pentru prima dată în curtea din spate, care mi-a cumpărat pantofi de balet când am împlinit trei ani. Care știa exact cum să mă atingă ca să mă simt iubită și protejată. De a cărei căldură mi-e dor în fiecare zi, un dor fierbinte. Aceeași femeie care stă acum aici. Aceeași femeie care m-a părăsit.

— Pe tine? Ascultă, Katy, chiar nu e treaba ta.

— Cum poți să spui asta? Nu mă vezi?

Mă duc spre ea. Arunc rama pe pat și o apuc de umeri. Face ochii mari, dar nu-i dau drumul.

— Sunt eu, Katy. Eu sunt *ea*. Am venit în Italia pentru că urma să sosim împreună, dar tu ai murit, pur și simplu, ai murit și sunt complet pierdută fără tine. Nici nu știu cine sunt. Apoi, ca prin miracol, apari, pur și simplu, apari aici. Mereu mi-ai povestit despre vara ta în Italia, dar am presupus că a fost înainte să mă nasc. Înainte să te măriți. Ar fi trebuit să...

Însă acum plâng în hohote, mă strâmb, cuprinsă de convulsii. Carol încearcă să se smulgă din strânsoarea mea.

— Nu știu despre ce vorbești, cred că ar trebui să pleci.

— Cum ai putut să pleci? E doar un copil. Are nevoie de tine. Cum ai putut să vii aici să te ții de petreceri cu Remo?

— Ți-am mai zis: nu suntem împreună.

Trec pe lângă ea și intru în camera de zi. Îmi găsesc geanta pe mica sofa.

Carol vine după mine.

— Nu poți judeca viața cuiva până nu o trăiești, îmi spune Carol. Îmi iubesc copilul și îmi iubesc soțul. Nu eu sunt cea care a înșelat.

Îmi simt cuvintele ca pe o lovitură în plex. Mă întorc și mă uit la ea.

— Îmi pare rău, spune. Nu trebuia să zic asta.

Continui să mă uit la ea. Mama mea. Prietena mea. Am fost trădată de amândouă.

— Cum poți face asta? Numai un monstru își părăsește nou-născutul.

Văd cum o undă de durere îi apare în privire, ca după o împușcătură. Dar nu-mi pasă. Acum e o străină pentru mine, o persoană despre care nu știu nimic. Femeia pe care credeam că am regăsit-o nu mai e.

Carol rămâne așa, uluită, iar eu plec. Închid ușa în urma mea și o iau la goană. Cobor treptele. Simt că mă ciupește ceva de călcâi, poate o piatră. Un firicel de sânge curge de-acum. Nu-l bag în seamă. Cad și mă ridic. Îmi sângerează genunchii. De undeva, din spate, cineva strigă *Signora! Signora!* Nu mă opresc din alergat.

Apoi cerul se rupe în două și începe să plouă. Nu vreau ploaie ușoară, ci toamnă cu găleata. Găleți întregi de apă. Nu mă opresc.

Mă întorc la hotel și intru în fugă. Vreau să fiu undeva unde nu mă poate găsi. Vreau să fiu undeva unde nu trebuie să mă confrunt cu realitatea asta care m-a trădat, care, într-o secundă, a dovedit că întreaga mea viață a fost o minciună. Nu mă pot împăca deloc cu ce știu acum: că mama m-a mințit, că

mama m-a abandonat. Că a dansat, a băut și a râs, în vreme ce bebelușul ei era pe alt continent. Că femeia care trebuia să fie prietena mea m-a mințit în legătură cu cel mai important lucru din viața ei.

Sunt udă toată: bluza mea, bluza ei, de fapt, și pantalonii sunt lipiți de mine ca o folie de plastic.

Carlo e la recepție, dar îl ignor și merg sus. Liftul e la alt etaj, așa că o iau pe scări, fără suflu și udă până la piele. Ajung pe hol și aproape de camera mea, când Adam mă apucă de mână și într-o secundă este lângă mine. Mă privește cum respir greu, udă toată.

— Ești în regulă? Nu ai răspuns când am sunat în cameră. M-am gândit că poate vrei să luăm cina și...

Dar nu-l las să termine, pentru că, într-o clipă, îmi lipesc buzele de ale lui și îl sărut. Îi simt confuzia de moment, dar apoi îmi răspunde. Buzele lui le cuprind pe ale mele și mă ia de mijloc. Mă sărută cu o intensitate care mi-e străină, care e diferită și nouă. Mă simt pierdută în acest moment și nu vreau să mă regăsesc.

Se trage în spate ușor, ținându-mă ferm.

— Hei, hei, ești sigură că te simți bine? Întreabă, încercând să-mi prindă privirea.

— Nu, îi spun.

Nu mai am suflu după cât am alergat, din cauza ploii, a săruturilor lui. Scot cheia și deschid ușa camerei.

— Vreau să intri.

— Bine, zice, dând din cap.

Ploaia răpăie pe terasă. Ușile sunt trase, dar perdelele sunt date la o parte. Îmi arunc pantofii. În spatele meu, ușa este închisă.

— Vino aici, spune Adam, dar nu e o cerere, e un ordin.

Îl ascult. Mă duc la el și îmi pun brațele în jurul gâtului lui. Îmi trec degetele prin părul lui, prin buclele moi. Îmi soarbe buza de jos și se lipește tot mai mult și mai mult de mine.

— Scoate astea, îi spun și trag de cămașa lui Carol.

Nu le mai vreau, vreau să ies din lucrurile astea care sunt ale ei.

— Nu te mișca, îmi spune.

Mă sărută pe gât și îmi las capul pe spate, în palma lui. Începe să-mi desfacă încet cămașa, încet, chinuitor de încet. Cu fiecare nasture pe care-l desface, se apleacă și îmi sărută pielea până când cămașa ajunge pe jos.

Apoi cade în genunchi și îmi desface pantalonii, lăsându-i și pe ei să cadă. Îmi sărută pielea de pe interiorul coapsei stângi. Închid ochii.

— Ești al dracului de sexy, îmi spune. Deschide ochii!

Îl ascult.

— Mai spune-mi o dată!

Adam se ridică. Își apropie gura de gâtul meu și-mi șoptește în ureche:

— Ești... al... dracului... de... sexy!

Îl trag spre mine ca să-i prind buzele. Limbile ni se unesc într-un sărut.

— Ce vrei? îmi șoptește cu buzele lipite de ale mele.

— Mai mult.

Adam mă prinde de brațe. Apoi și le pune pe talia mea, apăsând cu degetele mari pe oasele pelvisului. Expir. Îl apuc de degete, dar se lasă pe spate, își pune mâinile pe pieptul meu și mă mângâie pe claviculă. Îi iau mâna și i-o pun pe stomac. Îmi simt bătaile inimii peste tot. Are mâna caldă pe pielea mea rece. Trag aer în piept. El nu mișcă niciun mușchi. Apoi înlocuiește atingerea degetelor cu buzele. Mă sărută pe stomac și tot mai jos, apoi mă cuprinde de mijloc și mă ridică pe pat. Mă întind după el. Îi desfac cămașa, o las să cadă. Dispar și restul hainelor. Apoi e gol, deasupra mea.

Trebuie să mai fi simțit asta altădată, trebuie să mai fi fost așa prezentă în corpul meu, dar nu-mi amintesc. Îl sărut pe umăr. Îl ling, îl mușc. El se mișcă deasupra mea și îi simt mâna sub mine, lipită de spate. Mă arcuiesc spre el și apoi pare că cineva, altcineva, preia controlul.

— Sărută-mă pe gât, îi spun.

El își trece buzele peste clavicula mea, apoi le apasă pe pielea de sub ureche. Mă prind de spatele lui. Își lasă mâna mai jos, prinzându-mă de fese. Îmi ridic picioarele și mi le încolăcesc în jurul taliei lui. Simt că am luat foc, că o să mă fac scrum.

— Întoarce-mă! îi spun.

Se uită la mine, mă sărută, apoi mă întoarce și sunt deasupra lui. Îi prind mâinile deasupra capului și încep să-mi mișc umerii în cercuri. Îl văd cum mă privește, cu un amestec de curiozitate și intensitate.

Totul mi-e străin. Totul pare diferit. Închid ochii. El se eliberează și mă prinde de umeri. Mă trage în jos, puternic. Apoi mă trage iar și iar. Îl trag de umeri, trag de cearșafurile de pe pat.

Parcă nu am făcut niciodată dragoste așa. Parcă, de fapt, nu am făcut niciodată dragoste până acum. Am impresia că până acum am trăit aproape de

suprafață, urmărind reflecțiile de deasupra, fără să știu că bărcile, oamenii și păsările nu erau niște stihii, ci lucruri reale, tangibile. Totul a fost în oglindă; totul a fost oblic, reflectat. Nimic n-a fost real.

Mă prăbușesc peste el; închid ochii, îmi simt pulsul ca un laser prin corp.

— Doamne Dumnezeule...! spune el când se termină.

Nu zic nimic. Nu simt decât momentul ăsta care se contractă rapid. Tot ce-a fost odată s-a evaporat.

CAPITOLUL 25

Adam adoarme, îi aud sforăitul liniștit lângă mine. Dar, pe măsură ce trece intensitatea sexuală, încep să simt realitatea a ceea ce am făcut, a ceea ce am văzut.

Mama a plecat. Carol a plecat. M-a mințit. Nu doar aici, în călătoria asta, ci toată viața mea, în tot ceea ce a făcut. Mi-a spus că avea toate răspunsurile, că știa. Mi-a transformat viața într-o reflexie a vieții ei. Nu știa nimic. Nu avea toate răspunsurile. E aici, în Italia, cântând, bând, încercând să uite de toate. M-a transformat în imaginea ei, dar a uitat cel mai important lucru. A uitat că într-o zi va pleca, că deja a mai plecat o dată, și că o să rămân fără nimic. Dacă ești doar o reflexie, ce se întâmplă când imaginea dispare?

Trag halatul pe mine și ies pe balcon. Furtuna s-a liniștit, nu mai plouă și aerul e curat și proaspăt. Mă gândesc la noaptea aia, ultima, cea pe care am jurat s-o încui undeva pentru totdeauna.

Știam că se apropia sfârșitul, mă avertizaseră. Asistentele veneau și plecau, ele știau cum arată cineva pe cale să piardă lupta. „Ar mai putea fi zile, ore“, îmi spuneau. „Rămâi pe aproape!“

Deja ne mutaserăm acasă. O mutasem în dormitorul ei. Nu se mai dăduse jos din pat de zile întregi. Nu avea unde să se mai ducă. Tata își petrecea zilele pe scaunul de lângă ea. Îi schimba paiele de băut după fiecare înghițitură, ținea gheață într-un bol, chiar dacă se topea de fiecare dată nefolosită. Noaptea, el dormea în camera de zi, moțâind pe episoade vechi din *Casa plină*, *Prietenii tăi* sau orice altceva era la televizor. Eu băntuiam prin casă, uneori adormeam în fosta mea cameră, alteori pe mocheta din baie. Eric venea și pleca, singurul prizonier care avea voie pe afară.

Mi-e rușine să recunosc că, în acele săptămâni, n-am vrut să fiu în preajma ei. Eram, tot timpul, dar nu-mi plăcea deloc. Eram rușinată de ce-i făcuse boala, cum o micșorase până devenise o umbră a ceea ce fusese. De faptul că nu-și putea ține capul să bea apă, că era tot mai agitată și iritată când venea vorba de

medicamente. Boala o făcuse ostilă, iar eu simțeam ostilitatea aia, o simțeam până în oase.

Luni de zile, am simțit în mine o furie mocnită. Care bolborosea și bolborosea, iar în noaptea aia, ultima, scânteia s-a aprins și am luat foc. Mă simțeam de parcă aș fi putut da foc întregii case. Mama nu putea să mai respire, se chinuia să tragă aer în piept. M-am uitat la ea și m-am simțit ca un animal sălbatic, poate chiar diabolică. Voiam să mă întind lângă ea și să-mi tai venele. Voiam să o sufoc cu o pernă. Voiam orice numai să nu exist acolo, în camera aia, cu ea.

— Katy, a șoptit.

M-am aplecat spre ea, dar doar atât a fost, numele meu era și întrebarea și răspunsul: „Katy“.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte pentru mine. O reamintire a unicității mele, a imposibilității numelui meu fără al ei. Cum a putut să-mi facă asta? Cum a putut să-mi spună, an după an, că totul era bine, că nu trebuia să știu, că nu trebuia să am toate răspunsurile pentru că o aveam pe ea? Cum a putut să îmi devină indispensabilă, să fie o parte atât de mare din viața mea, din inima mea, atât de întrețesută cu tot ce eram, doar pentru ca apoi să plece? Nu știa? Nu știa că într-o zi o să rămân fără ea?

Mi-am ținut fața aproape de a ei, am ținut-o de mână și, în tot timpul ăsta, când ea trecea dincolo, mă gândeam: *Cum o să continui eu fără tine? Cum de nu mi-ai spus cum să merg mai departe cât încă puteai?*

Acum, pe balconul din Positano, cu lumea împrăștiată de ploaie, simt cum emoția asta mi se ridică iar din piept. Focul, furia. Dar acum e amestecată cu durere. E amestecată cu tot ce n-am văzut, pentru că n-am putut, cu toate lucrurile pe care le-am crezut pentru că ea mi-a zis că sunt adevărate.

Mamă! Carol! Cum ai putut? Eram doar o fetiță.

CAPITOLUL 26

Mă trezesc după un somn fără întreruperi și mă lovește o mică amorțeală: soarele strălucește prin ușile glisante deschise, dezvăluind o dimineață care și-a intrat deja în drepturi. Apoi tot ce s-a întâmplat seara trecută mă lovește în plex. Îmi duc mâinile la piept și apăs, de parcă aș încerca să-mi opresc bătăile inimii. Deci asta simți când vezi lumea așa cum e! Asta simți când întinzi mâna și nu ai de ce să te prinzi.

Lângă mine, Adam doarme. E dezbrăcat și văd zgârieturile pe care le-am lăsat pe spatele lui. Se foiește puțin, apoi deschide ochii.

— Bună!

Mă ridic și încerc să-i răspund dulce:

— Bună!

Își întinde brațul spre mine și mă mângâie pe genunchi.

— Cât e ceasul?

Mă uit la ceasul de pe noptieră.

— Nouă fără un sfert.

— Rahat!

— Ai întârziat undeva?

Adam începe să-și caute hainele. Se îmbracă în grabă.

— Da, scuze, rahat, trebuie să fac duș. Trebuie să ajung la Sirenuse într-o oră.

— Pentru...?

Adam se oprește și se uită la mine. Își pune un genunchi pe pat și se apleacă.

— E doar o întâlnire.

— Adam, îi spun încet. Încerci să cumperi hotelul ăla?

— Nici măcar nu e de vânzare, spune, trăgându-și tricoul peste cap.

— ăsta nu-i un răspuns!

— Am doar o întâlnire, zice punându-și pantofii. E pentru un prieten. Am zis că-i ajut cu niște planuri.

— Și cum rămâne cu Poseidon? Au probleme, mi-a zis Nika. Asta s-a terminat?

— Marco e încăpățânat, ce pot să fac? Să i-l fur?

— Vorbește cu el!

— Am vorbit. Ascultă, trebuie să merg acasă cu ceva. Vreau... Am nevoie de o scuză dacă vreau să mă mai întorc.

Îmi face cu ochiul. Dar mi se pare superficial. Ca o glumă. De parc-a mai făcut asta de o mie de ori.

— Cum rămâne cu faptul că știi hotelul, că îl iubești și tot ce mi-ai zis despre cum te simți ca acasă aici?

Adam oftează și se așază iar pe pat.

— Toate astea sunt adevărate, toate. Iubesc locul ăsta. Și da, banii sunt reali. Dar și dorința lui e reală. Dacă nu vor să vândă, nu vor să vândă.

Își găsește celălalt pantof și se încalță.

— Trebuie să plec, dar te rog, luăm prânzul mai târziu? Ne vedem la Chez Black în port? Putem vorbi despre toate.

Îmi face semn spre pat, spre tot ce s-a petrecut aici.

— Bine, îi zic dând din cap.

Adam se apleacă spre mine. Își atinge buzele de ale mele, apoi mă pupă pe obraz.

— Ne vedem curând.

— La ce oră?

— Să zicem două?

— Sigur.

Mă mai pupă o dată pe obraz și pleacă.

După ce iese din cameră, mă cuprinde un calm ciudat. Nu mai e o babilonie de gânduri. Nu mă gândesc la Eric, deși ar trebui. Nu mă gândesc nici măcar la mama. Mă gândesc la Carol. La femeia de treizeci de ani care stă într-un apartament din Italia, la o lume distanță de fetița ei.

Trebuie s-o găsesc. Știu un singur lucru cu certitudine, un singur lucru adevărat, un singur lucru real: Carol trebuie să se întoarcă acasă.

Arunc pe mine o pereche de pantaloni scurți, un tricou și pantofii Birkenstock roz. Iau o sticlă de apă din hol și îl salut pe Carlo. Apoi pornesc pe cărarea familiară, care duce în sus, spre trepte. Acum știu unde locuiește. Am fost acolo, aseară, înainte ca întreaga lume să se schimbe. Niciodată nu am

reușit s-o găsesc eu, de când suntem aici, doar ea m-a găsit pe mine, dar acum trebuie. Acum lucrurile sunt diferite.

Ajung la terasa-popas, unde se despart treptele, și văd ușa turcoaz. Pare mai ștearsă, un albastru mai slab, în lumina zilei. Pentru o secundă, mă lovește aspectul practic al realităților noastre. Întrebările mi se îngrămădesc în stomac. *E posibil? În ce realitate e ea? Cum s-o găsesc aici, acum? Sau s-a pierdut din nou în timpul ei? Oare e înăuntru?*

Bat la ușă. O dată. De două ori. Niciun răspuns. Încerc clanța, e încuiat. Mă așez la intrare. Mai încerc o dată. Nimic.

Mă gândesc ce opțiuni am: să o aștept sau să mă întorc la hotel. Apoi îmi dau seama de o a treia. De cea corectă, de cea adevărată. Știu unde e. Știu unde s-o găsesc. Încep să urc. Îmi alunecă sandalele și mă țin mai mult pe vârfurile degetelor de la picioare. Ar fi trebuit să-mi pun tenișii, dar nu mai contează acum. Sus, sus, sus!

În timp ce urc, o simt. Cu fiecare pas pe care-l fac, știu că l-a făcut și ea înainte. Sunt sigură. Acum treizeci de ani sau acum cincisprezece minute, ea a fost aici. Tocmai a trecut pe aici. Cândva, în timp, ea merge, cândva, în timp, și eu merg și ne vom întâlni pe cărarea asta. O să fim iar împreună.

Și, cum mă așteptam, când trec de ultima treaptă, chiar în dreptul Căii Zeilor, o văd. Poartă o rochie de vară și teniși, o pălărie de soare, o fustă de pânză legată în talie. Eu o văd prima, îi văd ceafa, curbura taliei. Are părul lung prins la ceafă. Ridică o mână și și-o odihnește pe cap, uitându-se la marea din față. La ce se uită? La ce se gândește? Oare mă caută și pe mine?

Apoi, odată ce mă întreb asta, de parcă ar răspunde, se întoarce și mă vede. Niciuna nu spune nimic; lăsăm recunoașterea să plutească între noi ca o apă: se mișcă, își schimbă direcția. Plutește înainte și înapoi. Ca întotdeauna.

— Bună, îmi zice cumva precaută, dar nu tocmai supărată.

— M-am gândit eu că te găsesc aici.

Amândouă suntem transpirate și încinse de soare. Simt oboseala cauzată de trepte acum, că nu mă mai mișc. Îmi las mâinile pe genunchi și răsflu.

— Te simți bine? mă întreabă. Ești cam palidă.

— Da, doar fără suflare.

Dă din cap, apoi își împreunează mâinile.

— Ne putem așeza.

Nu e o întrebare, așa că ne așezăm.

Carol stă pe o treaptă. Eu – pe cea de mai jos. Aici, deasupra tuturor, suntem complet singure. Îmi dau seama că, exceptându-l pe Adam, n-am mai văzut niciun suflet pe drumul ăsta de când sunt aici.

Stăm în tăcere câteva momente. Iau o gură de apă. Până la urmă, când mi se liniștește respirația, încep.

— Sunt furioasă, îi zic și încerc să nu țip.

— Știu.

— Nu, nu cred că înțelegi. De ce nu mi-ai zis?

— Nu știu. Am vrut. Dar de-abia ne-am cunoscut și tu nu mă știai decât ca pe o fată care se distrează vara. Voiam să fiu fata aia. Știam că mă vei judeca, poate, dar nu mi-am imaginat că va fi chiar așa. Nu știu de ce nu am zis nimic.

— Despre un copil? spun și mă uit în jos la picioarele mele pline de noroi. Nu cred că ai habar ce îi faci. Nu cred că ai habar ce înseamnă asta.

— Nu am plecat, îmi spune.

Îmi ridic capul și o scrutez, dar ea privește golful, marea. Se uită în cu totul altă parte.

— Nu de tot, adică. Mereu am vrut să mă întorc în Italia. A fost visul meu atâta vreme... apoi am rămas gravidă. Atât de repede după ce l-am întâlnit pe soțul meu! După trei luni, de-abia ne cunoșteam. Nu am nicio carieră, sunt doar o asistentă într-o galerie...

Mi se strânge stomacul. *Îl știa pe tata de doar trei luni? Credeam că fuseseră împreună cel puțin un an înainte de mine. Voia să redecoreze hotelul, deci o să rămână aici? Vrea să rămână?* Dar nu spun nimic, o las pe ea să vorbească.

— Ne-am căsătorit pentru că ne iubim, dar uneori mă întreb dacă am fi făcut-o dacă nu rămâneam gravidă.

— Dar ai rămas gravidă! Ai o fiică.

— Și o iubesc. Mai mult decât orice. Dar, după ce a venit pe lume, m-am simțit pierdută... de parcă nu mai știam cine sunt. De parcă viața mea s-ar fi dus. De parcă eu însămi aș fi dispărut. Eram femeia pe care ai cunoscut-o înainte să vezi fotografia aceea, sunt tot ea, dar nimeni nu mă mai vede. Poate că nici eu nu mă mai văd așa. Voiam doar să mai am parte puțin de senzația aia. Puțin din cine eram sau din cine credeam că voi fi.

— De asta ai venit aici?

Trece un moment greu de tăcere. Vântul bate mai tare și îmi ridică părul transpirat de pe spate și ceafă.

— Acasă, reia Carol încet, metodic, de parcă ar ritma fiecare cuvânt, de parcă l-ar aranja într-un frumos buchet de flori, rolul de mamă mă definește. Am program de mâncat, program de cumpărături, sâmbăta fac curat. Munca mea..., și vocea i se frânge. Știu că nu vrea, dar el crede că e mai importantă a lui. Și nu-l învinovățesc. De-abia dacă aduc bani în casă.

Mă gândesc la mama, în bucătăria noastră, acum trei ani, vorbind despre cum voia ca tata să iasă la pensie. Mă gândesc cum munca lui a devenit a ei, cum n-am știut niciodată ce-și dorea, pentru că n-am întrebat. Cât de des și eu, și tata am considerat designul un hobby, nu muncă. De ce?

— Ascultă, îi zic. Știu că n-o să aibă niciun sens pentru tine ce spun și îmi pare rău pentru aseară, chiar îmi pare, dar trebuie să mă crezi. Trebuie să mergi acasă. O să le rezolvi pe toate, o să iasă bine, o să fii foarte bună la asta! O să fii o mamă foarte bună!

Ea se uită la mine cu ochii mari. Văd că e gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu sunt un monstru, îmi spune și apoi, pentru a treia oară în viața mea, o văd pe Carol plângând.

Își lasă capul în palme, umerii i se ridică în ritmul plânsului. O cuprind cu brațul, îmi las capul pe umărul ei. O țin așa cum m-a ținut și ea pe mine de atâtea ori.

— O să fii o mamă bună, una grozavă. Deja ești.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Carol se ridică, se șterge la ochi.

— Cum ai putea ști așa ceva?

Și apoi ne privim una pe alta și pare să știe, să înțeleagă cine sunt. Doar cât o bătaie de inimă, o milisecundă. Ea vede. Sunt sigură. Toată viața noastră, acolo, între noi. Toată legătura de iubire și de durere. Imposibilitatea pierderii ei și ce a rămas. Totul, între noi. Și apoi:

— Îmi pare rău, sunt vraiste. Și o să întârzii la Sirenuse dacă nu plec. Mi-au zis clar că au un program încărcat azi și mă tot răzgândesc de zile întregi. Nu pot rata șansa asta.

— Întâlnirea ta e chiar azi?

Mi se pune un ghem în stomac.

— Da. Încercam să-mi golesc puțin mintea înainte de...

— Cu cine te vezi?

Ea se ridică. Își scutură praful de pe fustă și mijește ochii în soare.

— Un dezvoltator de data asta. Cred că numele lui e Adam.

CAPITOLUL 27

După ce Carol pleacă, mă duc în fugă la hotel. Nika e la recepție și mă avânt spre ea, cu respirația tăiată.

— L-ai văzut pe Adam?

— Tocmai a plecat, îmi zice. E totul în regulă, doamnă Silver?

— Nika...

Încep să vorbesc și chiar vreau să știu, dar în același timp nu vreau. Sunt îngrozită și totuși am nevoie de un răspuns și am nevoie acum.

— Ce an e?

— Ce an e? Acum?

Ea începe să râdă. Îi simt amuzamentul relaxat, uluit:

— 1992, îmi răspunde. Cel puțin, așa știu eu.

Simt un fior rece care-mi străbate tot corpul. În tot acest timp... Nu găsesc niciodată lumea mamei mele și acum mă găsește ea pe mine. Am picat într-a ei. Adam, Nika, Marco... Toți aparțin trecutului. Mă scurg în scaunul de lângă recepție. Îmi las capul în palme.

— Doamnă Silver, începe Nika. Ce-i în neregulă? Ce s-a întâmplat?

Nu știu. Nu știu de unde să încep. Mama a murit și nu mi-a lăsat nicio instrucțiune. Nimic despre cum să trăiesc sau cine să fiu în absența ei. Acum, că ea e aici, vrea să rămână. Ah, iar noaptea trecută m-am culcat cu un tip care era tânăr acum treizeci de ani și care nu e soțul meu. Chiar: ce nu-i în regulă?

— Nimic, îi zic. Nimic... Totu-i în regulă.

— Bine...

Deodată, Nika ridică palma, de parcă și-ar fi amintit ceva. Dispare în biroul din spate și re apare cu o scrisoare.

— Asta s-a întors. Prietena ta, Carol, a pus-o la poștă acum câteva săptămâni, dar s-a întors.

Văd ștampila și o adresă de Los Angeles.

— I-o dai tu?

Nika mi-o întinde și o bag în buzunarul cămășii.

— Sigur că da. Mulțumesc, Nika!

Mă întorc spre scări, iau liftul și ajung în camera 33. Las scrisoarea pe pat. Fac un duș. Rememorez ziua care a trecut. Completa incomprehensibilitate a celor întâmplare, a celor care încă se întâmplă. Îmi pun o rochie. Îmi pieptăn părul ud. Mă gândesc la Carol, care, chiar acum, se pregătește pentru întâlnirea asta. Nu știu dacă m-a ascultat azi pe trepte. Nu știu dacă am reușit s-o conving. Scot o pereche de sandale. Cele cumpărate de la Century City cu mama, acum două veri, în august, la reducerile de final de sezon. De ce le-am cumpărat? De ce le-am luat cu mine? Astea sunt picioarele mele. Astea sunt tălpile mele.

Totuși, nu mi le pun. În schimb, iau o pereche de balerini albi. Mă uit în oglindă. Sunt bronzată, plină de pistrui, chiar rozalie. N-am cum s-o spun altfel: arăt ca o femeie sănătoasă. Mă sperie puțin după atâtea luni în care-am avut chipul scofâlcit, supt.

Iau cheia camerei și mă duc jos. Trebuie s-o fac pe Carol să înțeleagă. Nu poate să rămână aici. Nu asta e viața ei! Nu poate accepta slujba asta, iar ei nu i-o pot oferi. De când am lăsat-o pe Carol acasă și până acum, când cobor scările spre recepție, mi-am dat seama de ceva important. Misiunea mea este s-o trimit acasă.

— Ascultă, îi zic lui Nika în clipa când revin la recepție. Am nevoie să faci ceva pentru mine. E foarte important.

— Sigur, doamnă Silver. Orice ai nevoie.

— Am nevoie să-mi spui cum să ajung la Sirenuse. Apoi am nevoie să-i suni și să ceri cu Adam. Spune-i că sunt pe drum și că îl rog să nu se întâlnească deloc cu nimeni până nu ajung. *Cu nimeni*. Poți face asta?

Nika se uită la mine curioasă.

— Katy, îmi zice prima oară pe nume. Te simți bine?

— Mă voi simți. Totul e în regulă. Dar trebuie să mă grăbesc.

— Bine, îmi zice. O iei pe același drum în jos, apoi mergi pe lângă biserică și ai ajuns. E o clădire roșie, n-ai cum să n-o vezi. Dacă te pierzi, trebuie doar să întrebi. Toată lumea știe unde-i Sirenuse.

— Mulțumesc.

Fac așa cum mi s-a spus. O iau pe drumul în jos spre mare, apoi, când aproape ajung la golf, o iau înapoi în sus. Pe partea dreaptă, chiar lângă Via Cristoforo Colombo, văd Sirenuse. E în dreptul drumului, începe cu o mică

parcare, iar clădirea e de un roșu-închis, puternic. E un hotel superb. De cum intru, sunt uimită. Mă gândesc la sugestiile ei de renovare. La amplasarea locului. După părerea mea, e perfect. Mă întreb de ce încercăm mereu să schimbăm lucrurile. Ar trebui să facem asta mai rar. Cu unele lucruri nu avem de ce să ne jucăm.

— Iertați-mă, îi spun fetei de la recepție. Știți unde e Adam Westbrooke?

Fata se strâmbă.

— Pentru întâlnirea despre hotel? adaug. Sunt aici să prezint niște modele.

Fata se înviorcă.

— Da, da. Sunt jos, în restaurant.

O iau pe scări și ajung într-o sală de mese colorată în verde intens. Am marea în spate și îl văd pe Adam la masă cu alți doi domni.

— Katty, îmi zice Adam cu o expresie uluită. Credeam că ne vedem în golf, la ora două? E totul în regulă?

— A ajuns? îl întreb.

— Cine?

Dau din cap exasperată.

— Trebuie să stau un pic de vorbă cu tine.

Ceilalți bărbați schimbă priviri uimite. Adam le aruncă un zâmbet politic.

— Poate aștepta până la prânz? Avem niște treabă acum.

— Nu, îi zic. Nu, îmi pare rău, nu poate aștepta. Ea o să vină în câteva minute.

— Cine, despre cine vorbești?

— Carol.

— Cine e Carol?

— Designerul.

— Designerul?

Unul dintre bărbați spune ceva în italiană și nu înțeleg, iar Adam ridică mâna să-i oprească.

— Îmi pare rău, un minut.

Se ridică și iese din cameră cu mine. Ajungem în hol.

— Ți-au transmis mesajul meu? îi șoptesc.

— Nu, ce mesaj? Ce se petrece?

Pe chipul lui Adam se citesc așteptarea, îngrijorarea și chiar o ușoară enervare. Și tocmai atunci, Carol coboară pe scări. Se uită când la mine, când la Adam.

— Bună, ne zice. Katy... ce faci aici?

— Tu ești Carol?

Ea dă din cap că da. Își bagă mapa cu portofoliul la subraț și întinde mâna. O întinde și el. Apoi Carol își lasă mâna să cadă și se uită când la mine, când la Adam. Întrebarea încă plutește în aer: „Ce cauți aici?”

Te salvez. Mă asigur că nu faci o greșală. Mă asigur că totul se va întâmpla așa cum a fost. Fac ce ai făcut tu mereu pentru mine: te protejerez de o viață diferită.

Apoi am revelația. Recunoașterea. Ca un fulger. Îmi dau seama că nu pot spune nimic. Mă uit la Carol cum e acum, cu o rochie apretată de pânză, cu sandalele legate pe glezne, gata pentru întâlnirea vieții ei. Nu o văd pe mama. Văd o femeie. O femeie care abia a intrat în al treilea deceniu și vrea o viață a ei. Care are interese și dorințe, și pasiuni dincolo de tata și de mine. Care e foarte reală, care e exact aici și acum.

Cine sunt eu să-i fur toate astea? Cine sunt eu să-i spun cine e sau nu e? Nu am răspunsurile. Nu am răspunsurile pentru viața ei, așa cum nici ea nu le are pentru a mea.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Le înghit în sec.

— Îmi pare rău, îi spun. Am ceva să-i zic lui Adam, uitasem că aveam planuri de prânz...

— Voi vă cunoașteți?

— Stăm la același hotel, răspunde Adam.

Pe fața lui Carol se citește înțelegerea. Și nu se pricepe deloc s-o ascundă sau poate că nu vrea. Se uită la mine cu un rânjete care zice: „El e *tipul* ăla?”.

— Ne vedem la prânz, bine? mă întreabă Adam. Chiar trebuie să începem. Acum.

— Da, bine.

Adam mă strânge de braț, apoi deschide ușa. O lasă pe Carol să intre prima, apoi o urmează. Rămân în hol încă vreo jumătate de minut. Apoi mă îndrept spre scări. În foaier, cineva cântă la harpă ceva ușurel și melodios. Ies pe terasă. Positano se deschide într-o panoramă spectaculoasă. E minunat aici sus, magic. Înțeleg de ce vrea să se vadă și mâna ei aici. Înțeleg de ce ar vrea să rămână. De ce ar vrea amândoi. Nu se poate nega că Positano are ceva incredibil de special.

Mă așez la o masă de pe terasă și un ospătar vine la mine.

— *Buongiorno, signora!*

— *Buongiorno!*

— Ați vrea ceva de băut?

Îmi așază în față un pahar de apă.

— Nu, mulțumesc.

Beau apa. E rece, proaspătă.

Chiar acum, la etajul inferior, mama are o întâlnire care îi va decide viitorul, deci și pe al meu. Dacă ia proiectul, ar putea foarte bine să rămână. Va reface designul hotelului și eu n-o s-o cunosc, nu așa cum am cunoscut-o, nu așa cum o cunosc. Ce ar însemna asta pentru viața mea? Ce ar însemna pentru cine aș ajunge să fiu? E prea greu de cuprins cu mintea. Las gândurile să-mi zboare peste mări. *Posa, posa!* „Oprește-te!“

Mai rămân pe terasă douăzeci de minute. Apoi mă întorc la Poseidon. Merg sus, în camera mea, și mă întind. Apoi mă ridic și mă duc la seiful din dulap. Tăstez codul și aștept să se deschidă. Înăuntru, pe un raft de lemn negru sunt verigheta, inelul de logodnă, exact așa cum le-am lăsat. Iar sub ele, e telefonul mobil. Îl scot. Apelez numărul lui Eric.

Sună. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Continuă să sune până când se aude tonul, un staccato ca o unghie pe perete, apoi se deconectează. Nu e acolo. Țsta nu e numărul lui. Țin inelul de logodnă între degete. Îmi amintesc ziua aia din bucătăria părinților mei. Amintirea mă învăluie, toate senzațiile sunt acolo, de parcă aș putea s-o și miros, dacă aș vrea. Cum Eric s-a lăsat într-un genunchi chiar acolo, lângă chiuvetă. Îmi cumpărase brișele preferate, de la o mică brutărie din Pasadena, unde îmi făceam torturile de ziua mea când eram mică. Acum brișele erau pe blat.

— Ia uită-te la glazură! mi-a zis.

Prin urmare, a trebuit să lingă inelul înainte să mi-l dea.

Mă uit la ceas: e unu și jumătate. Pun inelul și telefonul înapoi, alături de scrisoarea lui Carol, cea pe care mi-a dat-o Nika. Închid seiful și mă mai uit o dată în oglindă. Din nou, văd o femeie pe care nu prea o recunosc, dar care mi se pare mai cunoscută decât oricare altă versiune a mea.

Asta sunt, mă gândesc. Sănătoasă, puternică și vie. Și, pentru o clipă, înțeleg. Înțeleg ce vedea și ea când era aici și se uita în oglindă.

CAPITOLUL 28

Adam e la una dintre primele mese din Chez Black când ajung acolo, și are picioarele pline de nisip. Îl văd înaintea mea să mă vadă el; îi văd umerii lați, părul care pare blond în soarele de amiază. E fermecător. Se uită înainte, spre orizont. Dar pare distras. Își aranjează cămașa, gulerul.

— Bună!

Se ridică să mă salute și mă pupă pe obraz.

— Bună! Te simți bine?

Mă gândesc la ieșirea de mai devreme.

— Da. Îmi pare rău pentru azi. Trebuia să știu că nu e o idee bună să apar acolo. Cum a mers întâlnirea?

Ne așezăm și Adam îmi umple paharul cu apă.

— Bine. E talentată. Are idei inovatoare. Cred că ar fi o alegere foarte bună.

Mi se strânge stomacul.

— Au angajat-o?

— Nu încă, nu cred. Mai sunt multe de aranjat.

Se uită atent la mine când îmi întinde și un pahar de vin.

— De ce?

— O știu pe Carol. Ne-am cunoscut aici. E prietena de care-ți spuneam, cu care am fost la cină. E importantă pentru mine.

Adam dă din cap.

— Mi-a plăcut viziunea ei. Ar aduce hotelul în prezent.

Apare ospătarul cu o sticlă de vin. Adam ne toarnă în pahare.

— Așadar..., începe el. În legătură cu seara trecută...

Mă gândesc la buzele lui pe gâtul meu. La trupul meu gol sub al lui.

— Da, îmi pare rău dacă...

Adam pare amuzat. Acum flirtează. O parte din mine ar vrea să i se așeze în brațe, chiar acum.

— Dacă...?

— Dacă te-am atacat? murmur și simt cum mă înroșesc.

— Crede-mă, a fost un atac bine-venit. Îmi doream noaptea de ieri.

Simt cum cuvintele lui mă săgetează.

— Și eu.

Mă uit la bărbatul ăsta pe care abia dacă-l cunosc. Care m-a ajutat să revin la viață. Pasiunea, spiritul și inteligența lui mi se par extrem de erotice. Și, pentru o clipă, mă gândesc cum ar fi să mă înfășor în trecut, alături de cei din el. Să iau în continuare masa cu Carol și după-amiezile să merg cu barca cu Remo. Să călătoresc cu Adam. Să fac în așa fel încât lumea asta să devină lumea mea. Să rămân.

— Ascultă, Adam! încep.

El râde, dar nu spune nimic, pare ușor trist.

— Opa, nimic bun nu vine după „ascultă“.

— Nu suntem...

Cum îi spui cuiva că vă despart treizeci de ani? Cum îi spui cuiva că nu aparțineți aceluiasi timp? O iau de la capăt:

— Seara trecută a fost minunată, dar am nevoie să-mi pun ordine în viață acum. Nu ți-am zis foarte multe.

— Știu.

— Nu am mai făcut asta până acum. I-am lăsat pe alții s-o facă pentru mine. Și vreau să o fac acum, e timpul. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Îmi iau paharul de apă. Mă uit la el.

— Tu ce vrei? Am petrecut mult timp vorbind despre mine. Dar nu te-am întrebat niciodată. Și chiar aș vrea să știu.

Adam pare să cadă pe gânduri. Câteva clipe nu zice nimic. Atât cât să iau o gură de apă și să las paharul pe masă.

— Poate nu știu nici eu. Călătoresc atât de mult! Și îmi place foarte mult, dar nu știu cum e să nu fiu în mișcare. Cred că sunt și lucruri adevărate pe care mi le doresc.

— De exemplu?

Se uită dincolo de mine, în restaurant.

— Un cămin poate, dacă aș găsi pe cineva care să mă oprească din mișcare. O grădină.

Mă gândesc la mama, la tata, la Eric. Mă gândesc la nopțile petrecute în fața televizorului, la weekendurile când am jucat jocuri de societate și am mâncat

de la Mike and Ike. La petrecerile aniversare din curtea din spate. La gardul de trandafiri. La autocolantele de pe geam, schimbate pentru fiecare sărbătoare. La familia mea.

— E frumos, îi zic. Și merită.

— Tu știi ce vrei să faci?

— Nu, nu încă.

— Dar începi să-ți dai seama ce vrei.

Nu e o întrebare, așa că dau din cap.

— Așa cred.

— Mă bucur. Și nu pot să cred că suntem aici în același timp. Viața e un carnaval. Capri, Napoli, pepene la micul dejun...

— A fost o perioadă magică.

Terminăm prânzul și ne întoarcem la hotel.

— Merg să-l găesc pe Marco, îmi zice Adam. Trebuie să am o discuție sinceră cu el.

— Hei, zic și-l ating ușor pe cot. Stai puțin.

— Ce e?

— Nu trebuie să mă asculți pe mine. Adică, nici nu știu de ce ai face-o. Dar nu cumpăra niciunul din hoteluri. Păstrează locul ăsta pe care îl iubești. Nu îl transforma în muncă. Lasă-l să rămână pur și bun pentru tine, ca să poți aduce pe cineva special aici, într-o zi.

— E un sfat bun, îmi zice, zâmbind.

— O să-l urmezi?

— Cred că timpul ne va spune, și ridică din umeri.

Îmi face cu mâna, apoi pleacă. Nika iese pe ușile de la recepție.

— L-ai găsit pe Adam? mă întreabă.

Dau din cap.

— Ascultă, Nika! Nu știu ce se va întâmpla cu Marco și cu Adam, și cu hotelul. Dar îmi poți face o favoare?

Nika dă din cap.

— Voi faceți investiții? Hotelul? La bursă mă refer.

Nika se strâmbă.

— Avem un om care se ocupă de finanțe. De obicei, Marco vorbește cu el. Și eu, dar mai rar. De asta știu că avem nevoie de Adam.

— O să sune ca o nebunie, dar ai încredere în mine. Poți face asta?

Ea dă din cap.

— Investește în Apple. Și în Starbucks. Anul viitor, cam prin vară.

— Starbucks?

— O să-ți scriu.

Scot o foaie de hârtie și notez.

— Promite-mi!

— Așa o să fac.

Chiar atunci, Carol intră pe ușă.

— Bună! Speram să te găsesc aici.

Duce un pachet. Pe care îl pune pe birou.

— Carol, o știi pe Nika? Nika, ea e Carol.

— Sigur! spune Carol. Nika, mă ajuți? E plătit.

— Sigur, spune Nika. Ai... începe.

Am impresia că va întreba de scrisoare, așa că intervin repede:

— Vrei să bem ceva, Carol?

Carol se uită la mine, apoi la Nika.

— Sigur, zice și îi dă pachetul. Mai sus e un loc frumos de stat. Ți-l arăt dacă n-ai mai fost.

— Minunat.

Ne luăm la revedere de la Nika și ies după Carol. La nici patruzeci de pași ajungem la terasa unui restaurant de pe partea stângă a drumului. E acoperit de iederă și flori și are o priveliște spectaculoasă a mării. Sunt numai patru mese; parcă am avea un foișor privat cu vedere la mare. Ne așezăm. Carol comandă șpriț, Aperol și suc.

— Îmi puteți aduce o cafea?

— Urmează o noapte lungă? intervine Carol.

— Se poate spune și așa.

Scoate un pachet de țigări și apoi se joacă agale cu una.

— Chiar n-ar trebui să fumezi, îi spun. Chestiile alea omoară.

— Probabil ai dreptate.

— Sigur c-am dreptate!

Carol bagă pachetul înapoi în geantă.

— Știi, pentru cineva care se consideră o floricică, ești destul de autoritară.

— Mda, lucrez la asta, spun zâmbind, iar Carol rânjește și ea.

— Așadar, Adam... El e tipul despre care mi-ai vorbit, nu-i așa?

Dau din cap.

— E atrăgător, spune Carol, dar se uită peste umărul meu, de parcă ar vrea să spună cu totul altceva.

— Ce e?

— Nu cred că voi primi proiectul. Adam a cam sugerat că vor să păstreze cumva aceeași estetică. Nu prea mi s-a părut că erau convinși, presupunând că știu ce vor.

Face o pauză și îmi țin și eu răsuflarea.

— Chiar mi-ar plăcea să fac designul interior pentru un loc ca ăsta într-o zi, știi?

Mă gândesc la casa din Malibu a lui Addy Eisenberg, la ferma familiei Monteros din Montecito... La casa noastră din Brentwood... Toate au fost niște reușite remarcabile. Pe toate ar trebui să le fi sărbătorit mai mult cu ea, de câte ori am avut ocazia.

— O să faci asta, îi spun. Îți promit c-o să reușești. Cred că ești incredibil de talentată.

— Mulțumesc, zice dând din cap. Adam nu e ce mi-aș fi imaginat pentru tine.

— Ah, da? întreb și izbucnesc în râs.

— Deloc.

— Bine. Și ce îți imaginezi pentru mine?

Carol rânjește. Pare că îi place întrebarea.

— Cineva blând, normal. Cineva care să te lase să strălucești. Cineva care să aibă grijă de tine. Cineva care e cald și inspiră confort. Ar avea părul șaten, ar fi puțin toțilar, dar frumos, știi tu, ca un Clark Kent așa. Poate cu ochelari. Face o pauză: Cineva care să creadă că a câștigat la loterie când e cu tine, pentru că așa și e.

Mă emoționează atât de mult, încât abia îmi rețin lacrimile.

— Carol, șoptesc. Trebuie să-ți cer scuze.

— Pentru ce? întreabă și pare netulburată, deloc convinsă.

— Pentru că ți-am zis să mergi acasă. Mi-am dat seama și e important să-ți spun și ție. E important să știi.

— Bine, te ascult.

— Nu e alegerea mea dacă rămâi sau pleci. Nu te pot convinge de nimic. Nimeni nu ar trebui s-o facă. Nici ta... nici soțul tău, nici măcar fetița ta.

Închid ochii, silindu-mă să nu izbucnesc în plâns. Dacă-mi scapă fie și numai o singură lacrimă, s-a terminat. Nu acum.

— Ai făcut tot ce ai putut. Faci tot ce poți. Orice s-ar întâmpla acum sau mai târziu...

Expir și îmi dreg vocea.

— Mi-am dat seama că nimeni nu poate să-ți spună să mergi acasă, pentru că nici mie nu-mi poate spune nimeni să plec acasă. E decizia ta, așa cum e și a mea.

Carol îmi caută privirea. Se uită la mine o clipă ce pare o eternitate. Și în privirea ei văd totul: petreceri de aniversari, cumpărături... Diminețile petrecute uitându-ne la telenovelele din pat. Noptile în care vorbeam la telefon. Pachetele trimise la New York, coatele julate, febra și vocea ei, mereu vocea ei: „Totul o să fie bine. Tu ești bine. Sunt aici!“

Carol dă din cap aproape imperceptibil.

— Acasă te așteaptă o viață minunată. Ceva frumos, greu, plin de bucurie și real. O să fie și probleme și o să și greșești uneori. Ar trebui să fii mai sinceră când greșești. Asta o s-o ajute pe fiica ta. Nu are nevoie să fii perfectă. Are nevoie să fii tu. E o viață bună, Carol, dar poate nu cea pe care o vrei.

Îmi trec palma peste ochi.

— Katy, zice Carol, aplecându-se spre mine. Ce mi-ai zis tu aseară... Că ești tu.

Dau din cap.

— E adevărat? Te-am părăsit?

O văd acolo, așezată în fața mea. O văd în golf, în apă, pe Calea Zeilor. O văd în patul ei din Brentwood. O văd peste tot.

— Nu. Nu m-ai părăsit niciodată.

CAPITOLUL 29

Mă întorc la hotel când se lasă seara. Mă simt epuizată, stoarsă. Merg sus. Ușile sunt închise. Le deschid. Ziua se transformă în noapte. Magazinele se închid, restaurantele se redeschid pentru cină. Orașul este cuprins de un bâzâit calm.

Atâta istorie! Atâtea povești! Atâtea povești de dragoste, de asemenea. Deodată îmi dau seama că mâine e ultima mea zi aici. Ar trebui să plec acasă. Înapoi la Los Angeles, înapoi la o viață în schimbare, o viață care deja s-a schimbat.

Mă întind pe pat cu hainele pe mine. Nu vreau să adorm, dar am impresia că nu m-am mai odihnit de ani buni.

Mă trezesc în cea mai însorită dimineată. Lumina soarelui trece prin ușile de sticlă. Clipesc orbită. Mă spăl pe dinți, mă schimb și cobor la micul dejun. Într-o rochie de vară și pălărie de plajă. Mă opresc lângă ușa camerei mele și iau *Big Summer*, de Jennifer Weiner. Poate voi citi ceva la micul dejun. S-au întors materialele florale pe scaune. Piscina... și atunci îi aud vocea, aceeași pe care am auzit-o aproape zilnic, timp de opt ani. Mă strigă.

— Katy!

Și e acolo, la intrarea în foaier, în capătul scărilor. Eric. Soțul meu. Aici, de cealaltă parte a lumii.

— Eric?

Se poate să mă fi găsit în această altă dimensiune temporală? E și el aici?

Dar pe măsură ce se apropie de mine, pe fața lui citesc ușurare, hotărâre și un pic de bucurie, și atunci lumea din jur mi se arată așa cum e. Prezentul! Cartea pe care o țin în mână a fost publicată acum doi ani. Normal, sunt aici, acum. Ceea ce înseamnă că ea nu mai e.

Eric se întinde spre mine. Ține o geantă de voiaj mică J. Crew pe care i-am luat-o cadou când a împlinit douăzeci și opt de ani. Are o monogramă cu

„E.B.“. Poartă blugi și un tricou albastru-deschis. Are un hanorac pus pe braț. De-abia a aterizat.

— Bună! îmi zice.

Mă uit atent la chipul lui.

— Chiar ești aici?

— Te-am tot sunat. Ți-am lăsat o mulțime de mesaje, dar nu se trimiteau.

Mă gândesc la telefonul meu mobil, închis în seif.

— L-am închis.

— Am sunat la hotel, dar nu te găseau niciodată. Poate au încurcat camerele? Dă din cap: Nu contează. La cam treizeci de secunde după ce ai plecat mi-am dat seama că nu trebuia să te las.

— N-a fost...

— Nu asta voiam să-ți spun. Putem... Se uită în jur: Trebuie să spun lucrurile astea.

Dau din cap și ieșim spre patio. Un cuplu stă la masa mea obișnuită de afară. Dar măsuțele de lângă piscină sunt goale. Îl duc pe Eric acolo. Lângă fereastra deschisă, sunt mai multe sticle de apă. Mă gândesc la Adam acum niște... ani? Zile? Când mi-a adus una dinăuntru. Îi dau una lui Eric. Când bea, niște apă îi curge pe tricou și întunecă materialul. Știu că, atunci când va pune capacul, va învârti de două ori, ca să fie sigur. Știu că, apoi, va lua puțină apă ca să-și dea pe față, de aia îmi dau seama că i-e foarte cald. Chiar așa face. Aleg o masă la umbră și ne așezăm.

— Scuze, zice întinzându-se și punând sticla pe jos. Nu am vrut să spun că nu trebuia să te las să pleci. Am vrut să spun că nu trebuia să te las să pleci fără să te întreb dacă vrei să vin cu tine, fără să-ți spun că voiam.

— Eric...

— Nu, ascultă, știu. Sunt așa bucuros că ai venit aici! Apropo, arăți grozav!

Mă privește atent. Simt o tandrețe familiară. Se agață de mine, așa cum se agață un copil mic de poalele unei rochii: „Uită-te! Uită-te la mine!”

Prima dată când l-am adus pe Eric să-mi cunoască părinții, era într-o zi de octombrie. Am condus de la Santa Barbara, ascultând tare Destiny's Child și Green Day. Am luat-o pe drumul cel lung, pe lângă apă, intrând și ieșind din orașe, cu oceanul mereu la dreapta. Când am ajuns la părinții mei, trecuse deja o oră de când trebuia să fim acolo. Știam că nu se vor supăra, dar că trebuie să le dăm un motiv. Mama ar vrea să știe cum ne-am petrecut timpul.

Eric mi-a deschis ușa, a luat bagajele și apoi a scos niște floarea-soarelui de pe bancheta din spate. Nici nu le observasem.

— Ai zis că-i place galbenul, nu-i așa?

Îmi amintesc că mi s-a părut așa de atent. O confirmare a ceea ce știam deja, ce deja descoperisem: îl iubeam. Îl iubeam de dinainte ca ea să-l cunoască. Poate ar fi contat dacă ea nu l-ar fi plăcut. Dar n-ar fi schimbat lucrurile.

— Mulțumesc, îi zic.

— Te iubesc, Katy, îmi spune Eric aici și acum. Te-am iubit mereu, te voi iubi întotdeauna. Nu am venit aici să-ți spun că te vreau înapoi. Nu. Eu te vreau... de acum încolo.

— Mă vrei de acum încolo?

— Vreau orice urmează pentru noi, spune dând din cap.

Mă gândesc la casa din Culver, la grădina pe care n-am apucat s-o facem. Cum arată viața noastră singuri? Cum arată dacă suntem doar noi?

— Cum ar fi diferit? îl întreb.

Eric se gândește. Își trece mâna peste frunte.

— Depinde de noi. Noi trebuie să o facem să prindă contur. Trebuie să vrei să afli.

— Nu pot să cred că ești aici.

— Nici eu.

Se uită spre oraș. Vede marea, o vede cu adevărat pentru prima oară.

— Locul ăsta e incredibil!

— Așa e.

— Ar fi trebui să venim aici. În luna de miere ar fi trebuit să venim aici.

Mă gândesc la cele patru zile ale noastre din Hawaii. La *mai tai*-urile băute pe plajă, la torțele *tiki*, la foișoarele pline de turiști cu aparate de fotografiat. Îl privesc acum. Părul lui șaten, ochelarii aburiți. Pistruii de pe față. Toate micile trăsături familiare.

— Suntem aici acum, îi zic.

El zâmbește. Iar în zâmbetul lui e o frumusețe familiară.

— Da. Da, aici suntem.

Când terminăm micul dejun, Monica iese pe balcon. Are pantaloni largi de pânză și un tricou alb, iar părul prins într-o coadă spre ceafă.

— Revin imediat, îi zic lui Eric.

El se bucură de ouă, de cartofi. Se delectează cu cafeaua. Îmi face semn că pot pleca. Mă ridic și mă îndrept spre ea.

— Katy! Cum te simți?

— Bine. Cum a fost la Roma?

— Minunat. E mereu prea cald, mereu prea aglomerat, dar cumva mereu ce trebuie. Îmi place să mă tot întorc.

— Nu-i o viață rea deloc.

— Văd că nu mai ești singură, îmi spune zâmbind.

Când arată spre Eric, văd că, în cele treizeci de secunde de când am plecat, a început o conversație cu un cuplu de la altă masă. Dar asta nu mă irită azi. Mă face să simt afecțiune, căldură, mă simt atinsă de o minune. El râde la ceva ce spun cei doi. Îi văd bucuria, zâmbetul liniștit. Felul în care reușește să se simtă confortabil în compania oricui. Deodată, îmi amintește de ea. Eric o vede pe Monica, care se uită la el. Ne face cu mâna, îi facem și noi. Îmi zâmbeste rușinat, își rearanjează ochelarii.

— Soțul meu, îi spun Monicăi.

Da, soțul meu.

Monica ridică din sprâncene, uimită.

— A venit până aici?

— Da.

— A străbătut un drum tare lung.

Mă uit la ea. Zâmbeste familiar. Apoi îi observ colierul. Un lanț de fier, cu un pandantiv turcoaz. Deodată mi se ridică părul pe spate, mă înfior toată.

— Nika? o întreb.

Monica tresare.

— Nu mi-a mai zis nimeni așa de un car de ani. Cum de ai știut?

Inima îmi bate gata să-mi sară din piept. Nu-mi vine să cred.

— Îți amintești de un bărbat pe nume Adam Westbrooke?

— Desigur, spune râzând. A fost mereu un prieten al Poseidonului. A venit absolut în fiecare an, la început singur, apoi după mulți ani, cu soția lui.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Locuiesc la Chicago, cred. N-au avut copii. A întâlnit-o pe Samantha spre cincizeci de ani, o femeie minunată. Încă îmi mai scrie uneori. I-a prins viața din urmă.

— Deci n-a cumpărat hotelul?

— O, Doamne, îl cunoști? Asta a fost acum o mie de ani. Nu, nu l-a cumpărat. Ne-am descurcat cu niște investiții norocoase și n-am mai avut nevoie de un partener. De ce mă întrebi? termină Monica și mă privește atent.

— Mai știi o femeie pe nume Carol Silver?

— Mama ta? și-mi zâmbește cald.

Mi se oprește inima. Dau din cap.

— Da, ne cunoșteam. Ne-am cunoscut în vara lui 1992. Venea aici ca să trimită pachete pentru... tine, adaugă Monica zâmbind. Pentru fiica ei.

Mi-o amintesc pe Carol în dimineața aia, în foaier.

— Obișnuia să ne trimită fotografii, o vreme, după ce s-a întors acasă. Când ați decis să faceți sejurul ăsta, m-a căutat. Știam că era bolnavă. Dar nu știam cât de bolnavă.

Monica îmi atinge brațul. Mă gândesc la bunătatea Nikăi, la femeia puternică din fața mea. Cum se poate ca numai ieri să fi avut douăzeci și cinci de ani?

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, îmi zice.

— Mulțumesc.

— Știi, când te-am văzut prima dată, mi-ai părut extrem de cunoscută. De parcă ne-am fi întâlnit.

Tace o clipă și mă atinge pe obraz.

— Chiar semenii cu ea.

CAPITOLUL 30

Îl duc pe Eric sus, în camera 33. Când intrăm, îmi dau seama că s-a făcut curățenie. E un cearșaf nou pe pat și prosoape curate la intrare.

— Mă simt cam murdar după drum, îmi spune Eric. Pot să fac un duș?

— E al tău, răspund și arăt spre baie.

Își lasă geanta, o desface și văd cum scoate toate cosmeticele bine-cunoscute. Deodorantul Old Spice... Periuța de dinți electrică... Crema de față Burt's Bees pe care i-o cumpăr de la Whole Foods. Îmi face cu mâna și intră în baie. Eu merg la seif și-mi scot telefonul. Merg pe balcon și formez cel mai familiar număr din lume. Mi se răspunde după ce sună de trei ori.

— Da?

— Bună, tată!

— Katy!

Aud cum i se animă vocea care, în ultima vreme, fusese lipsită de căldură. Simt vibrația ei familiară, energia personalității lui în fiecare silabă.

— Bună! Cum te simți?

— Eh, bine, pe aici, spune și aud zăngănit de vase.

— Ești în bucătărie?

— Chiar așa.

— Tată..., zic încet. Gătești?

— Încerc salata aia de porumb pe care o făcea ea, de care mi-e dor. Cât de greu poate fi?

Mă uit la dimineața asta târzie. Totul e îmbăiat într-o lumină aurie. În albastru. Totul e strălucitor.

— Tată, de ce nu mi-a zis nimeni că mama a plecat de lângă noi? Când eram mică, de ce nu mi-a zis nimeni că a venit aici?

De partea cealaltă se lasă tăcerea, apoi îl aud pe tata cum trage aer în piept.

— Cine ți-a zis?

— Cineva de la hotel. Și-o aminteau.

Tata își drege vocea.

— Te-a iubit atât de mult! Din prima clipă. N-am mai văzut o legătură ca a voastră. Dar... totul s-a întâmplat foarte repede, Katy. Și cred că ea s-a pierdut puțin în toată agitația. A fost prea mult pentru ea și a avut nevoie de puțin timp, să-și revină.

— Ce i-ai spus când a vrut să plece?

— I-am zis să se ducă, răspunde tata după câteva clipe.

Începe să bată vântul mai tare. De undeva, dinspre golf, se aude muzică. Mă gândesc că mama mea era aici, doar acum câteva ore. Mă gândesc la sacrificiul pe care l-a făcut tata. Mă gândesc la Eric, care e la duș.

— De unde ai știut că se va întoarce?

— Nu am știut. Dar așa mi-am dat seama că o iubeam cu adevărat. Știam deja, dar perspectiva asta ne-a schimbat căsnicia. Și cred că asta i-a permis să se întoarcă.

— Ce vrei să spui?

— Pentru că știa și ea. Simțea libertatea. Simțea dragostea. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost s-o las să plece atunci. Nimeni nu e perfect, Katy. Perfecțiunea nu există. Dar ce am avut a fost al dracului de bun.

Nu l-am auzit niciodată pe tata drăcuind. Nici măcar o dată. Așa că, nu știu de ce, mă face să râd. Simt cum mi se umflă stomacul, apoi încep să-mi scutur umerii de râs, chiar acolo, pe balcon.

— Eric e aici, îi zic tatei, trăgând aer în piept să mă liniștesc.

— Știu, zice și aud ușurarea din vocea lui. M-a sunat. I-am zis să vină. Am greșit? Întreabă după câteva clipe.

Îl aud pe Eric ieșind de la duș. Îl văd în ușa balconului, cu un prosop prins la mijloc.

— Nu, deloc.

— Katy... Istoria e un beneficiu, nu o greșeală. E frumos să fii cu cineva care te cunoaște, care îți știe istoria. Asta o să fie tot mai important, pe măsură ce înaintezi în viață. Să înveți să revii de unde ai plecat poate fi mai greu decât s-o iei de la capăt. Dar, la naiba, dacă-ți iese, merită!

Eric vine spre mine. Îl văd în lumina soarelui.

— Îmi pare rău, continuă tata.

— Pentru ce?

— Că n-ai apucat să faci călătoria asta cu ea. Cred că motivul pentru care voia să mergeți acolo era să-ți spună chiar ea cum se întâmplase totul. Cred că

voia să-ți arate locul ăla care a schimbat-o atât de mult. Se oprește câteva clipe, iar când vorbește din nou, îi tremură vocea: Îmi pare rău că n-ai apucat să trăiești împreună experiența asta!

Mă gândesc la Carol pe debarcader, Carol la prânz, Carol la La Tagliata de pe deal, Carol în bucătăria apartamentului cu ușa albastră...

— Dar înțeleg. Am înțeles aici, îi spun.

Închide exact când ajunge Eric la mine.

— Era tata, spun ținând telefonul ca pe o dovadă.

Eric mi-l ia din mână. Îl așază pe măsuta din balcon. E doar în prosop. Corpul lui arată bine, diferit, cumva mai împlinit. Sau doar a trecut ceva timp de când nu m-am mai uitat la el.

Își pune mâinile pe brațele mele, apoi le coboară ca să ne ținem de mână. Simt cum mă străbate un fior, de parcă un motor ar porni la viață. El mă mângâie pe spate. Familiaritatea lui, mirosul, căldura, atingerea, toate mă fac să-mi doresc să mă ofer cu totul.

— Katy, eu...

— Ascultă, Eric!

— Spune-mi! Dacă e prea curând, dacă nu vrei, o să-nțeleg. Vreau doar să-ți spun că sunt aici pentru tine, oriunde ai fi. În Italia, acasă sau...

— Te iubesc, îi zic.

Chipul lui Eric se dizolvă într-un zâmbet complet, care îi accentuează toate trăsăturile. Îmi dau seama că nu l-am mai văzut zâmbind așa de multă vreme, de prea multă vreme.

— A fost un an foarte greu, dar te iubesc. Și aleg să fiu cu tine.

— Vrei?

— Da. Tu mă cunoști.

Și nu termin bine de vorbit, că ne sărutăm. Îi cade prosopul. Simt umezeala de la duș pe pielea mea, dar se evaporă într-o secundă. Ajungem înăuntru sărutându-ne și îmi scot rochia. Dispare orice mai aveam pe noi. Ne îndeamnă o urgență pe care nu-mi amintesc s-o mai fi trăit cu Eric. Dar sigur că mă înșel. Au mai fost nopți înfometate, după-amiezi petrecute în patul nostru din cămin. Goana spre dormitor după cine, săruturile furate în metrou. Doar că le-am pierdut în trecerea molcomă a timpului. Însă iată-le, aici, cu noi. Tot ce a fost odată a renăscut.

Mă așez pe spate în pat. Ne privim ochi în ochi. Simt atracția, electricitatea dintre noi, aerul este încărcat de tensiune. Îmi simt corpul. Această reîntoarcere

la mine. Aceeași persoană care fusese golită, înfometată de pierderea ei, acum readusă la viață. Adam, treptele, mâncarea, vinul. Toate mi-au făcut sângele să curgă mai repede, mi-au făcut pielea mai moale, mai grea. Binecuvântarea acestei vieți, această unică viață genială și minunată. Toată pierderea și toată angoasa. Toată bucuria care e posibilă. Conexiunea tandră, fragilitatea, imposibilitatea de a fi aici, împreună. Alegerea de a continua așa.

Eric e deasupra mea. Apoi ne sărutăm din nou. Îi simt mâinile calde cum mă ating pe brațe, pe spate. Peste tot. Îi simt picioarele, împletite cu ale mele. Îi simt pieptul, muncit, greu. Îi cuprind gâtul cu brațele, îmi întind corpul sub al lui și respir odată cu el: cu acest bărbat, cu acest moment, cu această revenire.

Niciodată nu am simțit că-i aparțin lui Eric. Credeam că era fiindcă îi aparțineam ei, dar acum știu că nu e complet adevărat. Nu-i aparțineam lui Eric pentru că nu aparțin nimănui. Nu așa, nu mai e cazul. Sunt a mea, așa cum ea era a ei.

Apoi, ne pregătim să ieșim în oraș. Eric se schimbă, își pune un tricou și niște pantaloni scurți cu flori pe care mama i-a cumpărat. Mă uit atent la el.

— Ce e? Mi se potrivesc. Îmi plac.

Mă ia de braț și mă trage spre el. Îi simt căldura trupului, bătaile inimii.

— Ești frumoasă, îmi zice. Serios, chiar ești superbă. Mă gândesc la asta de câte ori mă uit la tine.

— Te pot întreba ceva?

— Desigur.

— Ai știut de când ne-am cunoscut? Te-ai gândit, nu știu, că eu sunt aleasa?

Eric se gândește puțin. Iar când vorbește, e atent. Dar nu-și ia mâinile de pe mine.

— Nu cred, îmi zice. Eram așa de tineri, nu cred că mă gândeam la așa ceva pe atunci.

— Și atunci când ai știut?

Eric mă strânge și mai tare. Își apropie chipul de al meu.

— Știu acum.

Istoria și memoria sunt, prin definiție, ficțiuni. Odată ce un eveniment trece și rămâne doar o amintire, el devine o poveste. Și putem alege ce poveste să spunem: despre viețile noastre, despre întâmplările și relațiile noastre. Putem alege capitolele cărora le dăm un înțeles.

Carol a fost o mamă incredibilă. Dar era, totodată, o femeie imperfectă și complicată, exact ca mine. O vară nu anulează asta. O vară, chiar și una

italiană, rămâne doar o vară. Poate fi instantaneul în acuarelă al unei zile de plajă. Îți poate schimba viața.

— Hai să mergem acasă! îi spun lui Eric. Vreau s-o sun pe Andrea. Cred că mi-e puțin dor de La Scala.

El zâmbește și mă pupă pe obraz.

— Dar cred că e ceva ce trebuie să faci înainte să plecăm.

CAPITOLUL 31

De-abia a răsărit soarele când ieșim cu barca în larg. Sunt doar eu și un domn în vârstă acum pe nume Antonio.

— E cel mai bun, lucrăm cu el dintotdeauna, mi-a spus Monica.

A trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să nu îi spun că știu.

Eric e adormit în pat. Am decis să rămânem, să mai petrecem câteva zile împreună în Italia. A fost minunat.

Îmi pun o pereche de pantaloni scurți, un tricou și un hanorac, îmi iau geanta și mă duc spre debarcader. Barca ne așteaptă. Ne îndepărtăm de golf, lăsând Positano în spate, încă încețoșat în acest moment dintre zile.

E o zi călduroasă, dar combinația de apă și de viteză mă face să-mi strâng hanoracul pe mine. Vântul ne biciuie, picăturile de apă dansează ciudat în întuneric.

Când ne apropiem de stânci, Antonio oprește motorul. Ne strângem mai aproape în mica noastră barcă. Iar cele trei stânci răsar din mare ca niște monumente. Dovezi ale rezistenței trecutului, ale dăinuirii naturii, poate chiar ale existenței zeilor. Câți oameni s-au uitat la stâncile astea? Câți s-au sărutat sub arcada asta?

„Treizeci de ani de fericire.“

Îi fac un semn lui Antonio. Iau cutiuța de tinichea pe care o țineam strâns jos, la picioare. Îi scot capacul. „I-am adus cenușa“, mi-a zis Eric. „M-am gândit că poate vrei să faci ceva cu ea aici.“

Ne apropiem de stânci și soarele se ițește la orizont. Răsăritul se furișează în jurul nostru. O mică rază de soare prevestește tot mai multă lumină. În fiecare zi, lumea se naște din nou. În fiecare zi, soarele răsare. E un miracol, cred. Un miracol simplu, de zi cu zi. Viața.

Înaintăm, legănați de mare. Și atunci scot și scrisoarea. Cea care a stat în seiful ăla zile întregi, treizeci de ani. Îmi plimb degetele pe marginile ei, apoi

rup plicul. Și o deschid, despățuresc hârtia și citesc ce e scris acolo cu caligrafia ei:

Draga mea, Katy, fetița mea,

Italia e așa o minunăție! Îmi amintește de tine. Cât de fericită e toată lumea dimineața, cum răsar stelele seara. Știu că nu sunt acolo și sper ca, într-o zi, să îți explic de ce.

Am atâtea speranțe pentru tine, copila mea! Sper să trăiești cunoscându-ți valoarea. Sper să-ți găsești o pasiune, ceva ce iubești, ceva care să te aprindă din interior. Sper să găsești pacea și încrederea ca să ai curaj s-o iei pe drumurile dinaintea ta. Ține minte, tu decizi. Ceilalți pot aplauda, te pot încuraja, dar nimeni nu-ți poate spune încotro s-o iei. Ei nu au trecut pe unde ai fost tu.

Sper să înțelegi, într-o zi, că doar fiindcă devii mamă nu înseamnă că nu mai ești femeie. Și, mai presus de orice, sper să știi că, și dacă nu mă mai vezi, sunt mereu cu tine.

A ta pentru totdeauna,

Mama

Împățuresc hârtia acum umezită și o bag înapoi în plic. Și atunci îmi dau seama că mai e ceva acolo. O fotografie mică. O scot. E Carol care zâmbește spre golf. Are fața ușor întoarsă spre aparat, iar soarele apune în spatele ei. E îmbăiată în lumină. *O întreagă amintire*, mă gândesc.

Și atunci intrăm sub arcadă. Ridic cutia la buze. O sărut. Și apoi, când trecem pe sub arcadă și suntem umbriți de stâncă, o golesc în apă. Mă uit cum praful se ridică ușor la suprafață și cum se destramă în briză.

Mă gândesc că ea e peste tot. E peste tot în jurul nostru.

Apoi, pur și simplu, ieșim de sub arcadă și în cutiuță nu mai e nimic. Simt un gol teribil în stomac, recunosc sfârșitul. Înțeleg că ea chiar nu mai e. Nu mă așteaptă la hotel, nu e acasă la Brentwood. Nu va mai intra pe ușa din față în casa noastră, neanunțată, ca să ne aducă niște legume din piață. Nu-mi va mai lăsa mesaje vocale de cincisprezece minute. Nu va suna. Nu mă va mai ține în brațe inspirându-mi siguranță prin prezența ei. Mai am atâta viață înainte, fără ea, iar ea nu mai e.

Antonio întoarce barca. Se uită la mine.

— Da? mă întreabă.

Vrea să zică: „Ați terminat? E suficient?”

— Antonio? De unde vine legenda de treizeci de ani?

— Nu treizeci, îmi spune mijind ochii. *E per sempre*.

— „Pentru totdeauna”...

— *Si*. Pentru totdeauna.

Pornește iar motorul. Ne îndepărtăm de stânci, spre Positano. În câteva zile, eu și Eric ne vom întoarce acasă. La o viață veche care acum e nouă. La un viitor pe care încă nu știm cum să-l trăim.

„Vei învăța“, o aud spunându-mi. Vântul îi poartă ecoul peste ape. O aud în insulele de tăcere din jur.

Văd Positano în fața noastră. Soarele e sus acum. Văd clar fiecare clădire: Sirenuse, Poseidon, Chez Black. Acest peisaj străin și totodată, acum, familiar.

— Te vei întoarce? mă întreabă Antonio. Îmi întrerupe gândurile și mă las pe spate ca să mă uit la el.

— Da.

El dă din cap.

— Mereu vă întoarceți. E prea frumos aici pentru o singură vizită.

Și atunci ajungem la debarcader. Strângem gențile, pășim peste frânghii. Prezentul nu se lasă. Ne forțează din nou și din nou să-i dăm atenție. Ne solicită pe toți. Și așa și trebuie.

— Ne mai vedem, spune Antonio, apoi pleacă.

Urc treptele înapoi spre hotel. Nici măcar nu sunt obosită când ajung. Am plămânii mai puternici de când am venit aici. Și picioarele la fel. Simt mirosurile micului dejun și ale mării, aroma cafelei. Aud zgomot de biciclete și de copii.

Și e de ajuns.

E mai mult decât suficient.

E totul.

Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>

Marți, 16 aprilie 2020, 5:34 p.m.

Către: Hotel Poseidon <prmanager@xxx.it via>

Subiect: Hotelul vostru minunat

Bună, Liliana,

Nu sunt sigură dacă îți amintești de mine, dar am fost cazată la hotelul vostru anul trecut, la sfârșit de iulie, început de august. Numele meu este Rebecca Serle și am venit cu o prietenă. Până la urmă, am mâncat la hotel în mai multe seri decât aveam de gând, așa că am apucat să vorbim puțin.

Am împlinit de curând 30 de ani și am părul șaten. Speram să revin la voi vara asta, mai ales pentru că scriu o carte a cărei acțiune se petrece în Positano și voiam să mai fac puțină muncă de cercetare. De fapt, acțiunea are loc, în mare parte, chiar în Hotelul Poseidon. Dar se petrece la începutul anilor '90. Tatăl tău era manager atunci? Oare hotelul arăta cam la fel? Orice informație ai despre acea perioadă m-ar ajuta foarte mult.

Tu ce mai faci? Mă gândesc mereu la Italia, mai ales la bucățica voastră de paradis.

Vă trimit cele mai calde urări și toată dragostea mea!

Rebecca

Hotel Poseidon Positano — PR Manager

<prmanager@xxx.it via>

Miercuri, 22 aprilie 2020, 9:55 a.m.

Către: Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>

Subiect: RE: Hotelul vostru minunat

Ciao, Rebecca,

Ce frumos că ne-ai scris! Sper că ești bine în vremurile astea dificile. Noi, la Positano, suntem bine, deși abia așteptăm să revenim la „normal“.

E grozav că scrii o poveste care are loc la Positano și aici, la Hotelul Poseidon!

Iată un pic de „istorie“ de fundal, care te-ar putea ajuta:

Hotelul s-a deschis oficial în 1955 (acum 65 de ani!), dar fusese vila privată a bunicilor mei, Liliana și Bruno, câțiva ani înainte de asta.

Vila lor (și hotelul, la început) includea o cameră de zi mare, unde e bufetul de mic dejun azi, și camerele de jos (de la 1 la 5).

De când au deschis, familia mea a încercat să cumpere mai mult teren în jurul proprietății și, încet-încet, am adăugat mai multe parcele. Ultima a fost zona de piscină (piscina și terasa unde se întind șezlongurile). Asta s-a întâmplat prin 1970.

Designul hotelului nu s-a schimbat prea mult de atunci. A fost condus de bunica mea, Liliana, iar când ea s-a dus, a trecut la copiii ei, Marco și Monica (unchiul și mama mea, proprietarii de azi!).

Pe scurt, în anii '90, hotelul era condus de Liliana, de Marco și de Monica și da!, arăta cam la fel ca acum. Tata e fotograf și nu a lucrat niciodată pentru sau la hotel.

Sper că informațiile astea te ajută. Anunță-mă dacă mai ai nevoie de alte explicații, ți le voi oferi cu plăcere.

Sper că ești bine și în siguranță. Abia aștept să primesc vești de la tine și, desigur, să citesc cartea ta când o să apară!

Cu gânduri bune,

Liliana

Public Relations

HOTEL POSEIDON, în Inima orașului Positano

Via Pasitea, 148—84017 POSITANO, Coasta Amalfi (SA)

Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>

Marți, 29 iunie 2021, 5:24 p.m.

Către: Hotel Poseidon <prmanager@xxx.it via>

Subiect: RE: Hotelul vostru minunat

Bună, Liliana,

Voiam să-ți spun că tocmai am anunțat noua mea carte. Apare în martie viitor și acțiunea are loc, în mare parte, în hotelul vostru incredibil. Mulțumesc că ai făcut sejurul meu să fie atât de memorabil, încât a trebuit, pur și simplu, să scriu despre el!

Mai multe detalii curând.

Cartea se numește O vară italiană, apropo.

Abia aștept să revin la voi. Se apropie vara lui 2022! Ajungem sigur acolo.

Cu afecțiune,

Rebecca

MULȚUMIRI

Toate mulțumirile mele, în primul rând:

Pentru Melissa, Jennifer și Leah Seligmann; și pentru Sue care le-a adus pe lume. Mulțumesc că m-ați lăsat să fiu atât de aproape!

Pentru Jessica Rothenberg, fiindcă ai împărtășit cu mine toată dragostea fără margini și durerea imposibilă ce vine odată cu ea. Ți-am zis, odată, că n-o să uit. Acum a rămas și în scris.

Pentru Estefania Marchan, care, în urmă cu mai bine de un deceniu, a zis că îi e dor de mama ei la optsprezece ani, la douăzeci și șase de ani, la cinci ani; că i-e dor de toate femeile care fuseseră mama ei și pe care ea nu le cunoscuse. Cartea asta e pentru tine și pentru ele.

Acum:

Pentru agenta mea, Erin Malone, fiindcă este tot ce nu sunt eu: meticuloasă, flexibilă, profesionistă. Tind mereu să exagerez, dar tu chiar ești cea mai bună! Nu aș putea să-mi doresc o prietenie mai bună și mai fructuoasă. Nu mai scapi niciodată de mine.

Pentru editoarea mea, Lindsay Sagnette, fiindcă mă susține și mă încurajează. Mulțumesc că ai încredere în mine, că mi-ai deschis așa larg ușile și că mi-ai oferit tot ce era înăuntru.

Pentru publicista mea, Libby McGuire, care a făcut din Atria căminul meu de vis. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Publicistei mele, Ariele Fredman, care e, parțial, vrăjitoare, parțial, magiciană. Nu știu cum reușești, dar sunt foarte norocoasă că lucrezi pentru mine.

Pentru Isabel DaSilva: Îmi pare rău că nu mă pricep deloc la internet. Încerc (ar trebui să încerc mai mult). Mulțumesc că mi-ai promovat cărțile.

Pentru Jon Karp și regretata, geniala Carolyn Reidy, pentru că au dus *Peste cinci ani* pe atâtea culmi. Vă voi fi etern recunoscătoare.

Pentru managerul meu, David Stone, pentru lunga noastră istorie și pentru un nou început.

Pentru agenții mei, Chelsea Radler și Hilary Michael, deoarece ele cred că (aproape) tot ce scriu merită citit și privit.

Pentru Sabrina Taitz, fiindcă e cea mai bună profesoară suplitoare din industrie. Vom avea mereu Maui.

Pentru întreaga echipă de vânzări de la Simon and Schuster: voi faceți imposibilul pentru mine.

Pentru Camille Morgan, Fiora Elbers-Tibbitts, Erica Nori, Gwen Beal și Anna Ravenelle, pentru că au ținut în frâu toate detaliile.

Pentru Caitlin Mahony și Matilda Forbes Watson, fiindcă s-au asigurat că Dannie, Bella, Katy, Carol, Sabrina și Tobias sunt îngrijite în străinătate.

Pentru Lexa Hillyer, fiindcă e cea mai minunată prietenă și cea mai bună mamă. Diminețile noastre sunt partea mea preferată din orice zi. Și pentru Minna, îngerașul meu.

Pentru Leila Sales, care mă crede nebună, dar e de partea mea oricum.

Pentru Hannah Brown Gordon, fiindcă mi-a iertat nenumăratele indiscreții, și pentru că mă ajută să umplu o listă interminabilă în continuare.

Pentru Danielle Kasirer, fiindcă e sprijinul meu, familia mea, pentru că îmi face cafeaua cu cantitatea precisă de lapte și pentru că mereu are M&M cu alune.

Pentru Niki Koss, pentru că e mica/marea mea prietenă și completează tot ce fac.

Pentru Jodi Guber Brufsky, a cărei casă și a cărei inimă reprezintă locurile mele de suflet.

Pentru Raquel Johnson și anii de iubire, anii de lipici, iubito!

Pentru Morgan Matson și Jen Smith, fiindcă mi-au fost alături.

Pentru Laurel Sakai, fiindcă nu aș fi ajuns niciodată aici fără tine, și e vremea s-o spun în scris.

Pentru tata, un bărbat minunat, un soț minunat, un tată minunat. Care se mândrește și se bucură de relația mea cu mama, oricâți covrigi și oricâte paste îl împiedicăm să mănânce.

Pentru oamenii minunați de la Hotelul Poseidon din Positano, mai ales pentru Liliana.

Și, în final, dar nu în cele din urmă, pentru tine de data asta: una dintre cele mai încercări din viață este să ne dăm seama ce să păstrăm și la ce să renunțăm. Nu te lăsa păcălită să crezi că nu știi cum să alegi. Urmează-ți sentimentele, găsește-ți calea spre casă!